

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

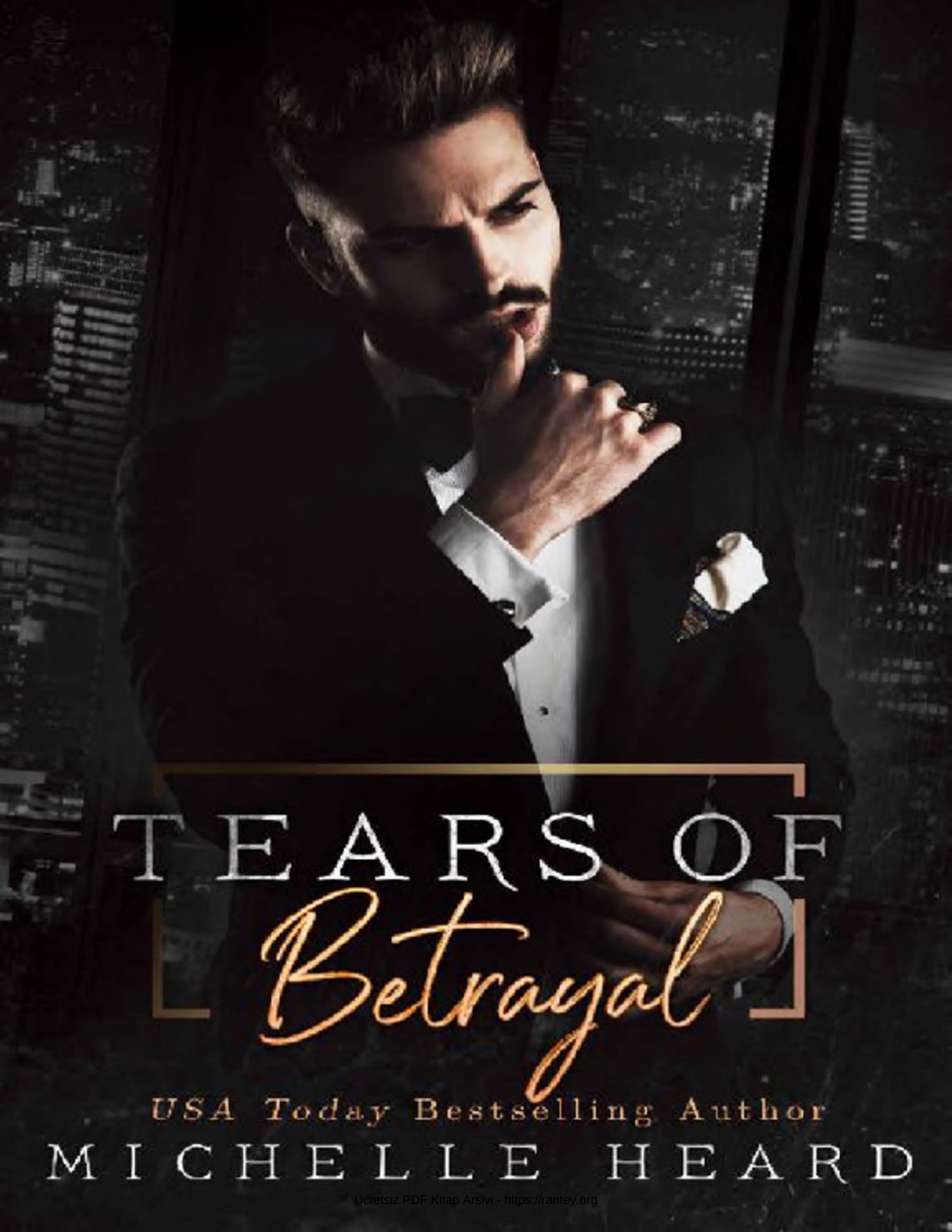
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark hair and a beard, wearing a black tuxedo jacket over a white shirt and a dark bow tie, is looking out of a window. His right hand is raised to his chin, with his index finger pointing upwards. He is wearing a ring on his ring finger. The background shows a city skyline at night with many lit-up buildings. The title 'TEARS OF Betrayal' is overlaid on the image. 'TEARS OF' is in a white, serif, all-caps font. 'Betrayal' is in a large, orange, cursive script font. The entire title is enclosed in a thin orange rectangular border.

TEARS OF *Betrayal*

USA Today Bestselling Author

MICHELLE HEARD

Sinopsis

Babam Bratva'nın başı ama evlilik dışı doğduğum için
hiçbir zaman o dünyanın bir parçası olamadım.

Ta ki beni vurana kadar.

Gecenin köründe kaçırıldım ve uyandığım da Demitri
Vetrov ile yüz yüze geldim.

Tehlikeli ve kalpsiz Demitri dünyanın en korkulan adamıdır.
Neler yapabileceğine dair fısıltılar duydum.

Kime güvenebileceğimi bilmediğim bir kâbusun içine
atıldım ve hayatım için duyduğum korku tek değişmez
yoldaşım oldu. Demitri'nin merhametine kalmaya
zorlanıyorum, ama onun merhameti olduğundan emin
değilim. Ayrıca silahsızlandırarak kadar çekici olması da
yardımcı olmuyor.

Uzun, karanlık ve ölümcül.

Bunu bildiği için, bunu bana karşı bir silah gibi kullanıyor ve
duvarlarımı benim onları yıkabileceğimden daha hızlı
yıkıyor.

Bir savaş yaklaşıyor ve ben bunun tam ortasındayım.
Tek soru şu: Demitri beni kurtaracak mı yoksa öldürecek
mi?

Aile Ağacı

Demitri Vetrov



Alexei Koslov'un Vasisi ve Kişisel Koruması.

Babası: Viktor Vetrov (Vefat)

Amca: Michail Vetrov

Kardeşim: Damien Vetrov

En iyi arkadaşım: Alexei Koslov

Ariana Robinson



Makyaj sanatçısı.

Babası: Sergei Ivanov - (Bratva Başkanı)

Üvey Kardeş: Yuri Ivanov

Anne: Beth Robinson

Bölüm 1

DEMITRI

Demitri; 31. Ariana; 23

Alexei'nin iki adım gerisinde durarak, Jakub Kaminski'nin Polonya'daki yerleşkesine girerken korumaların ani hareketlerine karşı tetikte oluyorum.

Yedi yıldır Alexei'nin muhafızlığını yapıyorum ve ilişkimiz yavaş yavaş koruyucu ve suikastçıdan iş ortağı ve en iyi arkadaşına dönüştü.

Seçkin bir suikastçı olan Alexei Koslov'u korumak için eğitildim, bu da beni dünyanın en iyi koruyucusu yapıyor. Alexei bir işi yerine getirirken, onu hayatta tutmak bana bağlı. Birlikte durdurulamaz bir güç haline geldik.

O benim hayatımın amacı. Sadakatimin sahibi.

Alexei'nin karizmatik olduğu yerde, ben sessizim.

O spot ışıkları altında ve ben onun gölgesiyim.

Yıllar geçtikçe Alexei yasadışı mal sevkiyatına yöneldi ve son zamanlarda sadece yüksek değerli hedefleri ortadan kaldırıyoruz.

"Hazır mısınız?" Alexei nefesinin altında mırıldanıyor.

"Evet." Bir koridora götürülürken gözlerim bir muhafızdan diğerine kayıyor. Alexei, Bratva'ya iyilik olsun diye Kaminski'ye suikast düzenliyor. Kaminski'den silah satın alma bahanesiyle onunla bir buluşma ayarladık.

İçeri girmek kolay. Dışarı çıkmak kan banyosu olacak.

Fayanslar ayaklarımızın altında parıldıyor, yerleşkenin duvarları beyaz, bitkiler ve sanat eserleri steril atmosferi kırıyor. Bu, arazide olanlarla tam bir tezat oluşturuyor. Kaminski aynı zamanda bir seks taciri ve yerlerin ve duvarların onun döktüğü kanla kaplı olması beklenir.

Kaminski'nin beklediği odaya açılan kapıya ulaşan bir muhafız elini kaldırarak, "Silah yok. Onları burada bırakın."

Alexei eğlenerek bir kahkaha patlatıyor. Gardiyan Alexei'nin üzerini aramak için hamle yapıyor ama başımı sallayınca duraksıyor.

"Ona dokunma," diye uyarıyorum, ses tonum ölüm vaadiyle dolu.

Kaminski odanın içinden, "İçeri alın onları," diye sesleniyor.

Gardiyanın yüzünde hayal kırıklığı beliriyor, silahlı kalacağımızdan memnun değil.

Yemek odası gibi görünen bir yere girerken Alexei'nin arkasında kalıyorum. Alexei'nin istediği silahlar, yirmi dört kişinin oturabileceği kadar büyük olan masanın üzerine yayılmış durumda.

Kaminski ile odada sadece iki adam var. Koridorda üç. Ön tarafta beş, evin arkasında da beş ila on kişi olduğunu tahmin ediyorum.

Yerleşke rahatlıkla otuz ila elli adam barındırır. Dediğim gibi, kan gölü bizi bekliyor.

Alexei, Kaminski ile iş konuşmaya başlıyor ve ben de iki muhafızın rahatlamasını izliyorum. Bu Alexei'nin uzmanlık alanı. Ölümden saniyeler uzakta olmak yerine güvende olduğunuzu düşünmenizi sağlıyor.

Bir gardiyandan dört, ikincisinden yedi adım uzaktayım.

"İşler nasıl?" Alexei soruyor.

Üç.

"İyi ama bir sevkiyat kaybettim," diye cevap veriyor Kaminski, gözleri kısılıyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyor musun?"

Silah sevkiyatının 'kaybolmasından' Yuri Ivanov sorumluydu. O zaman Alexei'den Kaminski'yi öldürmesini istedi. Yuri büyümek istiyor çünkü yakında Bratva'nın başına babasından devralacak ve sanırım değerini göstermek istiyor.

İki.

Alexei başını sallayarak kıkırdıyor.

Bir.

Alexei ile aynı anda hareket ediyorum. Dirseğim ilk muhafızın burnuna çarpıp kemiği beynine saplarken, dönüyorum ve onun vücudunu kalkan olarak kullanarak diğer muhafızı ilkinin yarı otomatik silahıyla indiriyorum. Ölü muhafızı bırakıyorum ve iki silahımı da arkamdan çekerek, ilk adam koşarak içeri girerken kapıya doğru dönüyorum.

Ateş açarak, Kaminski'nin kafasına silah dayamış olan Alexei'nin yanında dururken onları birbiri ardına indiriyorum. En yakın muhafızlardan kurtulmam sadece saniyelerimi alıyor.

Alexei karanlık bir şekilde kıkırdıyor: "Senin için yakından ve kişisel bir görünüm yapabileceğimi düşündüm." "Bratva için." O

Kaminski bir tehdit savuramadan ya da hayatı için yalvaramadan tetiği çeker. Ceset elinden kayıp gittikten sonra Alexei, Kaminski'ye iki kurşun daha sıkıyor. Polonya Mafyası'nın liderine bir bakış atıyorum, ruhu bedenini terk ederken gözlerinin cam gibi olmasını izliyorum.

Alexei'ye "Arkamda kal," diye talimat veriyorum. Mecbur olduğumdan değil. Birlikte çalıştığımız onca yıldan sonra birbirimizle tamamen uyum içindeyiz.

Hareket etmeye başlıyoruz, odadan çıkıp koridorda sinsice ilerliyoruz. Köşeden bir gardiyan koşarak geliyor ve dudakları bir çığlık atmak için ayrıldığında Heckler & Koch'umun tetiğini çekiyorum. Kurşun iki gözünün arasına isabet etti ve olduğu yere yığıldı.

Alexei'nin koruyucusu olarak işe başladığımda kaç kişiyi öldürdüğümü sayardım ama iki yüze ulaştığımda bıraktım. Şimdi etrafımızda kaos patlak verirken içimdeki her şey sessiz. Gürleyen kalp atışları yok. Hızlanan nefesler yok. Alnımda boncuk boncuk ter yok.

Yerleşkenin etrafında patlayan kargaşayı duyuyorum, botlar yerde, emirler bağırlıyor, silahlar hazırlanıyor. Ön kapıya giden köşeyi döndüğümüzde içgüdülerim devreye giriyor ve birbiri ardına ateş etmeye başlıyorum.

Kafalar geriye savruluyor, ayaklar tökezliyor ve dizler yere çarpıyor - fayanslarda kanayan ölüm, beyaz duvarlara sıçırıyor - bu yerleşkenin barındırdığı gerçek dehşeti ortaya çıkarıyor.

Güneş ışığına çıktığımızda, Alexei yanıma geliyor ve o ateş etmeyi devralırken, ben de hızla silahımı dolduruyorum.

Heckler & Koch.

Alexei hareket etmeye başlıyor ve benim adımlarım da onunkilerle eşleşiyor, cipimize doğru ilerlerken tehditleri ortadan kaldırmaya devam ediyorum.

"Adamların daha iyi eğitilmiş olduğunu düşünürdünüz," diyor Alexei, bir başka muhafıza kurşun sıkarken sözlerini hayal kırıklığı kaplıyor.

İçimi çektim çünkü ben bile daha fazla aksiyon bekliyordum ama bu bir çocuğun elinden şekerini almak gibi bir şey. Son derece anti-klimatik. Kalp atışlarım sabitken son adamı da hakladım ve sonra homurdandım, "Hadi buradan gidelim."

Alexei direksiyonun arkasına kayıyor, böylece herhangi bir sorunla karşılaşarsak ellerim serbest kalacak. Yolcu koltuğuna oturduğumda, "Bu iş sıkıcı olmaya başladı," diyor. Bana bir kahkaha attı. "Herkesi çok çabuk öldürdüğün için seni suçluyorum."

Başımı sallayarak, Alexei cipi yerleşkenin arazisinden uzaklaştırırken gözlerim herhangi bir tehdit işareti olup olmadığını tarıyor. "En iyi korumayı istedin."

"Ben de aksiyon istiyordum. Kalp çarpıntısı, sakin sertleşmesi, heyecan" diyor Alexei, ağzının kenarı kalkarak.

Ona kaşlarımı kaldırarak, "Her zaman tatile çıkabilirim" diye mırıldandım.

Tatilde ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Bu kavram bana yabancı.

Bu kez en yakın arkadaşımın dudaklarından bir kahkaha patlıyor. "Bunun olma ihtimali bile yok."

Alexei'nin telefonu titriyor ve cebinden çıkarıp bana uzatıyor, böylece dikkatini boklu toprağa verebiliyor

gittiğimiz yol.

"Carson'dan bir mesaj," diyorum mesajı açarken.

Carson: Masum birine benziyor. Şuna bir bak.

Alexei adına hızlıca bir cevap yazıyorum. **Üzerinde.**

Diğer mesajı açtığımda gözlerim Alexei'nin küçük kardeşinin bize ilettiği bilgileri tanıyor.

Sözleşme: Ariana Robinson İş:

Gayrimeşru varis - Ivanov. Süre: 2

Hafta

Konum: Seattle, ABD.

Ücret: \$15 000 000.00

"Carson, Ariana Robinson için sipariş edilen bir sözleşmeyi kontrol etmemizi istiyor. Onu tanıyor musun?" İsmi hatırlayamadığım için soruyorum.

"Ciddi misin?" Alexei kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak soruyor. "Bana sözleşmeyi oku."

Bilgiyi ona aktarıyorum ve sonra başını sallıyor. "Siktir. Sergei'nin bir ilişkisinden olan kızı."

"Birileri Bratva'nın kızının kellesini almaya mı çalışıyor? Yuri'nin bir üvey kız kardeşi olduğunu bilmiyordum." Sonra kaşlarımı çatarak devam ediyorum: "Artık şaşırmamalıyım ama sen her şeyi nereden biliyorsun?"

Alexei bana kibirli bir sırıtış attı. "Çünkü ben Tanrı'yım." Sonra ifadesi tekrar ciddileşiyor. "Havalandıktan sonra Sergei ile temasa geçmeye çalışacağım. Ariana'nın adresinin ne olduğunu ve sözleşmeyi kabul eden biri olup olmadığını öğreneceğim."

"Neden? Senin her şeyi bildiğini sanıyordum," diye alay ediyorum onunla.

ARIANA

Kameramı kapatarak yorgun bir iç çekiş yaptım. Makyaj eğitimleri hazırlamak çok yorucu ama sosyal medyadaki takipçi sayımı artırmak istiyorsam zorlamam ve videolarımı yayınlamam gerekiyor.

Videoyu TikTok ve Instagram'a yüklüyorum, ardından telefonumu çantama koyuyorum. Saatimi kontrol ederken dudaklarımda memnun bir gülümseme oluşuyor.

Saat 11 yönünde. Mükemmel.

Bugün annemin kaldığı huzurevine uğramadan önce yapmam gerekenler listesi var. Alzheimer hastalığı var ve ilk başladığında ona ben bakabiliyordum. Ancak kim olduğumu ve nerede yaşadığımı unuttuğu için, güvenliği için onu huzurevine yerleştirmek zorunda kaldım. Şimdi her Cumartesi öğleden sonra onu ziyaret ediyorum.

En azından bakımevinin aylık ödemesi için endişelenmeme gerek yok. Babamın her ay Rusya'dan gönderdiği para bunu karşılıyor. Evimizi satmak ve daha küçük bir daireye taşınmak zorunda kaldım, böylece kendi gelirim kişisel ihtiyaçlarım için yeterli olacaktı çünkü babama annemin kötüleşen sağlığından hala bahsetmedim. Kendisi iyi değil ve benim sorunumu onun sorunu haline getirecek yüreğim yok.

Üvey kardeşim Yuri'ye her zaman ulaşabilirdim ama çocukluğumuzdan beri hiç yakın olmadık ve bu bana garip gelirdi.

Ayrıca, zorlanmıyorum. Küçük daireyi seviyorum. Temiz tutması kolay ve kendimi büyük evdeki kadar yalnız hissetmiyorum.

İhtiyacım olan her şeyin yanımda olduğundan emin olduktan sonra dairemde çıkıyorum ve scooter'ımın park edildiği yere gidiyorum. Kaskımı takıyorum ve scooter'ıma tırmanıyorum. Motoru çalıştırıp dikkatlice yola koyuluyorum ve kısa süre içinde bir yerden diğerine zıplamaya başlıyorum.

Vanilyalı latte almak için en sevdiğim Starbucks'ta durduğumda yüzümde bir gülümseme var. Bağımsızlığımı ve istediğim zaman istediğimi yapabilmeyi seviyorum. Hayatım tam da istediğim gibi, karmaşık değil. Yakın arkadaşım yok, ama ne zaman canım şehirde bir gece geçirmek istese takılabileceğim pek çok tanıdığım var.

Annem ve babamın kötüleşen sağlık durumları dışında başka bir sorunum yok.

Ben mutluyum.

Starbucks'a girip tezgâha doğru ilerliyorum. "Selam tatlım," diyor barista Jessie, bana sırtarak.

"Merhaba." Etrafımdaki diğer müşterilere bakıyorum.

"Beklediğim kadar meşgul değilsiniz."

"Aceleyi kaçırdın. Her zamanki gibi mi?" diye soruyor.

"Lütfen." Sergilenen yiyecek seçeneklerine bakmadan önce ona gülümsüyorum. "Çikolatalı kurabiye alayım."

iyi." Cüzdanımdan doğru miktarda nakit çıkarıp ona uzatıyorum.

"Siparişiniz hemen geliyor." Jessie içeceğimi hazırlarken, "İşler nasıl?" diye soruyor.

"Güzel," diye cevap veriyorum. "Bu hafta bir gelinin makyajını yaptım, harikaydı."

"Oh, harika. Eğlenceli olmalı."

"Öyleydi." En çok da talep ettiğim ücretten şikayet etmemelerine sevindim. Fiyatlarıma yeni zam yaptım ve bunun iş almayı daha da zorlaştıracığından endişelendim.

Jessie bana latte ve kurabiyemi uzattı. "Bir ara takılmalıyız."

"Tabii, sizi ararım" diye cevap veriyorum. Siparişimi alıyorum ve gördüğüm ilk açık masaya yöneliyorum. Oturup kurabiyemi kemirirken içeceğimin tadını çıkarıyorum. Yapmam gerekenler listesini gözden geçiriyorum ve huzurevine gitmeden önce sadece bir durağım kaldı.

Lattemin son yudumunu yutarken sosyal medya hesaplarımı ve e-postalarımı kontrol ediyorum. Tam ayağa kalkarken Starbucks'a bir adam giriyor.

Kutsal anne.

Tezgâha doğru ilerlerken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Başımı eğerek bir anlığına onu arkadan hayranlıkla izliyorum çünkü mükemmelden başka bir şey değil. Kaslı bir vücuda sahip film yıldızı yakışıklılığı... tek kelimeyle mükemmel.

İşte ben buna uzun, esmer ve yakışıklı derim. Sigh.

Derin bir nefes alıyorum ve çantamı sırtıma geçirip dışarı çıkmadan önce kendime son bir kez bakıyorum.

Şu anda okuduğum romanda onu kesinlikle erkek arkadaşım olarak hayal edeceğim.

Scooter'ıma atlayıp son işi de hallediyorum ve huzurevine doğru yola çıkıyorum. Her zamanki yerime park ediyorum ve içeri girmeden önce kaskımı scooter'ımın yanına bırakıyorum.

Ashley'i gördüğümde yüzümde anında bir gülümseme oluşuyor.

Annemle ilgilenme konusunda harikaydı. "Bugün nasıl?" diye sordum.

Ashley başını sallar. "Pek iyi değil. Geçmişe takılıp kalmış ve Sergei'yle buluşmaya hazırlanmaya kararlı."

Başımı sallayarak elimi uzattım ve Ashley'nin kolunu sıktım. "Ben onu ziyaret ederken sen de biraz ara ver."

"Teşekkürler, tatlım. İyi şanslar!"

Annemin odasına doğru ilerlerken kendimi destekliyorum çünkü beni tanımaması hâlâ zor.

Kapı aralığında duruyorum ve gözlerim onu tuvalet masasının önünde oturmuş, sarı saçlarını tararken buluyor. Annem her zaman güzel bir kadın olmuştur.

Omzunun üzerinden bakıyor ve sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum, hüznün ısırığını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Bir randevun olduğunu duydum ve makyajına yardım etmek istedim."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, ağzı kenarlardan yukarı kıvrılıyor. "Teklif etmen çok hoş."

Odaya girip onun yanında duruyorum. "Peki, şanslı adam kim?" Son birkaç yıldır herhalde bininci kez soruyorum.

Annemin yüz hatları gülümseyen bir ifadeyle yumuşar. "İş için Seattle'da. Yakışıklı bir Rus."

"Öyle mi? Nasıl tanıştınız?" Annemin yüzünü bana dönmesi için sandalyeyi çevirmesine yardım ederken soruyorum.

"Aynı anda feribottaydık ve konuşmaya başladık," diyerek hülyalı bir şekilde sırtıyor.

Odasına bıraktığım makyaj malzemelerini düzenleyerek cildine primer sürmeye başlıyorum.

Babam bir iş gezisi için buradayken annemle babamın bir ilişkisi oldu. Eve dönmek zorunda kalmadan önce sadece bir ay sürmüştü. Annem babamı asla unutmadı ve babam da karısını terk edemedi çünkü evlilikleri bir tür ittifaktı. Babamın bir suçlu olduğunun farkındayım - tam olarak Bratva'nın başı - ama o dünyayla hiçbir ilgim yok. Babamın beni her ziyaret ettiğinde yaptığı bazı konuşmalara kulak misafiri oldum. Yine de konuştuğunu duyduğum adamların isimleri hafızamda yer etti. Çoğu Rus'tu. Aulov, Nicollaj ve Petrov ailelerinin hepsi Bratva'nın bir parçası. Alexei Koslov ve Demitri Vetrov babamla yakın çalışıyorlar. Bir keresinde babamın onların dünyanın en iyi katilleri olduğunu söylediğini duymuştum.

Sadece anısı bile tüylerimi diken diken ediyor.

Ama hepsi hakkında hiçbir şey bilmediğim bir hayata ait. Benim için babam sadece babam. Kalp sorunları kötüleştiğinden beri

seyahat edemedi ve Şimdi birbirimizi ayda bir kez arıyoruz.

Annemin bana ne kadar aşık olduğunu anlatmasını dinlerken, onun makyajını yapmak için zaman ayırıyorum. Beni unutmuş olsa da, onunla geçirdiğim bu anların değerini biliyorum.

İşim bittiğinde yansımasına bakıp gülümsüyor. "Vay canına, Sergei bana yeniden aşık olacak. Harika bir iş çıkardın. Teşekkür ederim."

"Benimle çay içmek ister misin?" "Benimle çay içer misin?" diye soruyorum, sonra da hemen ekliyorum, "Sen randevunun gelmesini beklerken."

"Bu güzel olur. Hadi gidip bahçede oturalım."

Babam geç kaldığı için sinirlenmeye başlamadan önce annemle iki saat geçirdim.

Ashley annemi sakinleştirmek için araya girmek zorunda kalıyor ve ziyaretimizin sona erdiğini bilerek Ashley'nin annemi odasına götürmesini izliyorum.

Scooter'ımı park ettiğim yere gitmeden önce "Gelecek Cumartesi görüşürüz anne," diye fısıldıyorum.

Kaskımı takarken hüznölü bir iç geçirdim. Yakında annem de babam da ölmüş olacak. Keşke onlarla daha fazla zaman geçirebilseydim.

Bölüm 2

DEMITRI

Seattle'dan döndükten sonra, Alexei ve ben son teknoloji ürünü güvenlik odamıza yerleştik ve Ariana Robinson hakkında bulabildiğimiz her şeyi araştırmaya başladık.

Sabahı onu takip ederek ve Alexei'ye bilgi aktararak geçirdim, "Kız normal bir hayat sürüyor gibi görünüyor. İlginç bir şey yok. Onu izleyen başka birini görmedim."

"Henüz değil," diye mırıldanıyor Alexei. "Sözleşme daha yeni kabul edildi. Dijital ayak izini kontrol edin ve bize yardımcı olacak bir şey olup olmadığına bakın."

Ariana'nın sosyal medya hesaplarını kontrol etmeye ve Instagram'daki paylaşımlarına göz atmaya başlıyorum. Çoğu şehrin farklı yerlerinde poz verirken ve makyaj yaparken. Ki buna gerçekten ihtiyacı yok.

"Sergei nasıl oldu da böyle görünen bir kıza sahip olmayı başardı?" Ariana'nın yüzünün yakın plan çekimine bakarken soruyorum.

Alexei bana yaklaşıyor ve resme bakıyor. "Beth'i görmelisin, kızın annesi. Sergei'nin Olga ile evliliği görücü usulü olmasaydı, Beth için onu boşardı."

Alexei'ye bakıyorum. "Cidden, bütün bunları nereden biliyorsun?"

Alexei koltuğuna yaslanıp rahatlarak omuz silkiyor, gözleri gelen ve gidenleri gösteren ekrana odaklanıyor.

suikastlar için kapalı sözleşmeler. "İnsanlar sarhoşken konuşmayı sever. Sergei bana her şeyi anlattı." Alexei bir an için bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Beth Robinson'la olan ilişkisi hakkında her şeyi. Adam ona çok kötü davranmış. Yuri en büyük ve sıradaki çocuk olabilir ama Sergei Ariana'dan bahsederken kızına duyduğu sevgiyi görebiliyordunuz."

Instagram hesabında gezinmeye devam ettiğimde, sonunda Ariana ve Beth'in bir fotoğrafına rastlıyorum. "Oh..." Mırıldandım, "Ne demek istediğini anlıyorum. Annesinin tıpatıp aynısı."

"Evet." Alexei'nin telefonu çalmaya başlıyor ve o aramayı cevaplarken ben de Ariana'nın TikTok hesabına giriyorum.

Ariana'nın nasıl makyaj yapılacağını gösterdiği rastgele bir video izliyorum. Bir hata yapıyor ve kahkahayı patlatıyor... ve tek yapabildiğim bakmak.

Tanrım, gülümsediğinde daha da güzel oluyor.

Çok geçmeden bunun bir gaf videosu olduğunu ve Ariana'nın videonun çoğunda güldüğünü fark ediyorum. Video bittiğinde, tekrar izliyorum.

Alexei aramayı bitirdiğinde bana "ne oluyor lan" der gibi baktı. "Bütün gün bunu izlemeyi mi planlıyorsun?"

Videodan hızla çıkıyorum ve başımı sallıyorum. "Sadece kız hakkında bir fikir edinmeye çalışıyorum."

"Evet..." diye kıkırdadı, "doğru."

Onun için bulduğumuz adresi kontrol ederken "Başlama," diye mırıldandım. Şehirde yaşıyor. Öğrendiğimize göre, daireye bir yıl önce taşınmış.

"Beth huzurevinde," diyor Alexei, kaşları çatılmış bir halde. "Alzheimer." Başını iki yana sallıyor. "Ne yazık."

Sandalyemde arkama yaslanarak arkadaşına bakıyorum. "Neden sadece Ariana'nın sözleşmesini feshediyorsun da Beth'in sözleşmesini feshetmiyorsun?"

Alexei bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Beth bir tehdit değil," diyor.

"Ariana nasıl bir tehdit olabilir? Kızın Bratva ile hiçbir ilgisi yok gibi görünüyor."

Alexei kıkırdar. "Bir bok ifade etmiyor. Güçlü bir ittifak kurmak için kullanılabilir."

"Doğru. Kız yirmi üç yaşında. Belki Sergei çoktan evliliği ayarlamakla meşguldür," diye düşünüyorum.

"Sergei'nin bir ayağı çoktan mezarda," diye mırıldandı Alexei. "Son duyduğuma göre çok uzun süre buralarda olmayacakmış."

"Yuri devralacak mı?" Ben soruyorum. "Hayır. Bir oylama yapılacak."

"Oh, eğlenceli," diye mırıldanıyorum, bu boktan gösteriyi dört gözle beklemiyorum. Alexei ekranlara bakıyor, zihni çalışmaya başlarken alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Alnına bir kaş çatma ifadesi yerleşiyor ve sonra şöyle diyor:
"Ya birisi

Sergei'nin tüm ailesini ortadan kaldırmak ya da..."

Bir süre sessiz kaldığında, "Yoksa?" diye sordum.

"Yuri sözleşmeyi diğer varisten kurtulmak için yaptı, bu yüzden Sergei öldüğünde mirası alacak tek kişi o olacak."

"Bu ilk kez olmayacak," diyorum. "Suikastı Yuri yaptıysa ne yapacağız?"

Yuri ile neredeyse on yıldır çalışıyoruz. Bratva'nın başı olmayabilir ama Sergei'nin tüm işlerini o yürütüyor.

Alexei yüzünü bana çevirdi. "Sergei ile konuşmamız gerek."

"Moskova'ya ne zaman gitmek istiyorsun?"

Alexei başını sallar. "Suikastı Yuri yaptıysa, Sergei ile aniden buluşmamızdan şüphelenecektir. Yuri masum insanları öldürmediğimizi ve öldürme emrini veren kişinin peşinden gittiğimizi biliyor. Sözleşmeyi zaten reddettim, bu yüzden etrafımızda tetikte olacaktır." Alexei iç çekti. "Sergei'yle temas kurmanın başka bir yolunu bulmam gerekecek." Kolunu kaldırarak elini omzuma koyuyor. "Bu arada sen de Seattle'a dönüp kıza göz kulak olmalısın."

"Peki ya sen?" Ben soruyorum.

"Ben burada neler olduğunu anlamaya çalışıyor olacağım."

Derin bir nefes alarak Ariana'nın fotoğrafını gösteren ekrana tekrar bakıyorum. En azından onu izlemek kolay bir iş olacak.

ARIANA

Onunla konuşabileceğimi umarak babamın numarasını çeviriyorum. Hat bağlanıyor ve sesli mesaja geçmeden önce sadece çalıyor.

"Merhaba baba. Sadece seni kontrol etmek istedim. Mesajı aldığında beni ara. Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur. Seni seviyorum."

İçimi çekerek aramayı sonlandırıyorum ve kardeşime bir mesaj göndermek için mesajlaşma uygulamamı açıyorum.

Merhaba, umarım iyisindir. Babamı aramaya çalıştım ama cevap vermedi. O nasıl?

Mesajın iletildiğini gösteriyor ve Yuri'nin muhtemelen yakında cevap vermeyeceğini bildiğimden, kindle'ımı alıp kanepeye yerleşiyorum.

En sevdiğim yazarlardan birinin aşk romanını okuyorum. Yazdığı komik sahnelerle beni her zaman güldürüyor.

Kitap, sürekli bir adamla karşılaşan ve her seferinde onunla kavga eden bir kız hakkında. Adam sonunda kızın patronu oluyor.

Kızın işteki ilk günü olduğu ve baş belasının patronu olduğunu öğrenmek üzere olduğu yeri okumaya başladım. Kısa süre içinde onların dünyasında kaybolurken gülmekten kırılıyorum.

Üç saat okuduktan sonra, yürüyüşe çıkabilmek için kindle'ımı bıraktım.

Kışın yaklaşmasıyla birlikte hava giderek soğuyor, bu yüzden motosikletimi genellikle ormanın girişine yakın bir yere park ettiğim yere gitmek için montumu alıyorum.

Yolculuk sadece on beş dakika ve park alanında iki araba daha var. Telefonumun, bir şişe suyumun ve sandviçimin olduğundan emin olmak için sırt çantamı kontrol ediyorum, ardından okyanusa bakan bir piknik alanına giden patikaya doğru yürüyorum.

Ağaç tepelerinde kuşlar cıvıldıyor ve spor ayakkabılarımın altında ölü yapraklar çıtırdıyor. Bu patikayı seviyorum çünkü sessiz ve endişelerimi bir süreliğine unutabiliyorum.

Yürüyüş kırk dakikamı alıyor ama piknik alanında iki çift var, ben de sahile iniyorum. Okyanus bugün sakin ve bir kayanın üzerine oturup sırt çantamdan su ve sandviç alıyorum.

Endişelerimi unutmak yerine, uzaklara bakarken düşündüğüm ilk şey onlar oluyor.

Annem huzurevinde ve babam hasta olduğu için kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissediyorum. Evet, Yuri hala yanımda ama birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyoruz.

Annem onun ailesiyle hiç yakın olmadı, bu yüzden hiçbirini tanımıyorum.

Şu anda sadece ben varım ve yirmi üç yaşında olmak için korkutucu bir yer. Hiçbir destek sistemim yok. Başım derde girdiğinde arayabileceğim kimse yok.

Derin bir iç çekerek çantamdan telefonumu çıkardım ve babamın ya da Yuri'nin cevap verip vermediğini kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu.

Telefonu elimde tutarak etrafıma bakıyorum ve sahilin diğer ucuna doğru yürüyen bir adam fark ediyorum. Bir süre onu izliyorum, sonra bakışlarımı tekrar okyanusa çeviriyorum.

Bölüm 3

DEMITRI

Son iki gündür Ariana Robinson'ı izliyordum, Alexei de onun peşinden kimin geldiğini öğrenmeye çalışıyordu.

Kızın güzel olduğunu biliyordum ama yakından nefes kesici. Beyaz-sarı saçları, sizi içine çeken ela gözleri ve her erkeği bir anda sertleştirebilecek vücuduyla, kız bir vizyondan başka bir şey değil.

Ama çevresinden habersiz. İki kez boynunu kıracak kadar yaklaştım ama fark etmedi. O kolay bir hedef.

Ariana'nın apartmanının karşısındaki caddede plakasız bir arabada oturmaktan çok sıkıldım.

Telefonum çalmaya başlıyor ve ekranda Alexei'nin adının yanıp söndüğünü görünce cevap veriyorum, "Bana iyi haberler ver."

"Kontratı Yuri emretti," diye mırıldanıyor Alexei, öfkesi sözlerini karartıyor. Arkadaşım dünyanın en iyi suikastçısı olabilir ama bir kurala göre yaşar - asla masum bir insanı öldürmez, özellikle de bir kadını.

Şaşkınlık içimde titreşiyor. "Emin misin?"

"Bunu doğrudan ondan duydum. Hâlâ Ariana'nın peşine kimin düşeceğini öğrenmeye çalışıyorum. Sergei ölüm döşegindeyken Yuri, mirastan pay alamaması için Ariana'nın aradan çekilmesini istiyor."

Berbat bir şey bu.

"Ne yapmak istiyorsun?" Ona sordum.

"Sergei hâlâ Bratva'nın başı. Kızını koruyun. Lucian yakında Rusya'da olacak ve oradan devam edeceğiz."

"Evet, İtalyan Mafyası'nın başı Bratva'nın başına saygılarını sunarsa Yuri şüphelenmez." Yeni öğrendiğim her şeyi düşünürken, "Yuri'nin tetikçisini öldürürsem savaş çıkacağının farkındasın, değil mi?" diyorum.

"Bizim sadakatimiz Sergei'ye ait. İş o noktaya gelirse Yuri'yle ben ilgilenirim," diye mırıldandı Alexei.

Gözlerim caddeyi bir aşağı bir yukarı tarıyor. "Seattle'da kolay bir hedef. Beni görmediğinden emin olurken onu güvende tutmak neredeyse imkânsız."

"Hmm..." Alexei düşünürken sessiz kaldı ve sonra "Onu adaya götürün" dedi.

Bir kahkaha patlattım. "Cidden kızın onu bir adaya götürmememe izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

Alexei, Superior Gölü'nün Kanada tarafında bir ada satın aldı. Kaybolmamız gerektiğinde ihtiyaç duyabileceğimiz her şeyle donatmıştı.

"Tabii ki hayır," diye kıkırdıyor.

"Benden Sergei'nin kızını kaçırıp bakıcılık yapmamı mı istiyorsun?" Bu fikirden hiç hoşlanmadığım için soruyorum.

"Hey, bunu bir tatil olarak düşün," diye alay ediyor Alexei benimle. "Yok artık."

"En fazla bir hafta sürer. Sana bir iyilik borcum olacak," diyerek Alexei anlaşmayı tatlıya bağlamaya çalışır.

"İnsanlarla aramın iyi olmadığını biliyorsun. Kızdan bir çılgılık gelirse ağzını tıkarım," diye uyarıyorum onu.

"Ne yapman gerekiyorsa yap, sadece onu hayatta tut. Ve adanın nerede olduğunu bilmediğinden emin ol."

Başımı sallıyorum, işlerin gidişatından memnun değilim. "Peki ya sen? Arkanı kim kollayacak?"

"Tristan, Nikhil ve Sacha var. Ayrıca, bir süre daha Los Angeles'tan ayrılmayacağım," diye beni rahatlatıyor Alexei. Tristan onun diğer iş ortağı ve Nikhil ile Sacha'yı ben eğittim, bu yüzden içim biraz rahat.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Ben soruyorum.

"Tek yolu bu. Sergei'nin ne istediğini öğrenene kadar kızı güvende tutun."

"Tamam."

"Ve senin tarafında neler olduğuna dair güncel bilgileri bana gönder. Eğer sessiz kalırsan, seni aramaya gelirim," diye uyarıyor Alexei.

"Yapacağım." Tekrar binaya bakıyorum. "Onu bu gece götürüyorum. İrtibatta olacağım."

"İyi şanslar."

"Benim için bir içki al," diye şaka yapıyorum.

"Zaten bir tane var," diye kıkırdıyor Alexei.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve başımı sallarken derin bir nefes alıyorum.

Sikeyim.

Zihnim çalışmaya başlıyor, bir plan yapıyorum. Üzerimde kızı uyuşturacak hiçbir şey yok. Hiçbir akli başında insan

Tanımadıkları bir adamla isteyerek birlikte olurlar, bu yüzden onun büyük bir mücadele vermesini bekliyorum.

Onu bayıltır bayıltmaz, onu zapt edip arabaya bindirmek için birkaç saniyem olacak. Komşuları görmeden. Çok eğlenceli.

Arabanın kapısını iterek açıp dışarı çıkarken kaşlarımı çatıyorum.

Bitir şu işi Demitri.

Kapıyı çarparak kapatıyorum ve yolun karşısındaki apartmanın girişine doğru ilerliyorum. Yuri'nin tetikçisinin her an saldırabileceğini bildiğim için gardımı almış durumdayım. Bu kişi muhtemelen nasıl vuracağını planlamadan önce etrafı kolaçan edecektir. Suikastçıların çoğu uzun mesafeli bir atışı tercih eder, böylece olay yerinden uzaklaşmak için bir adım önde olurlar.

Ve hepsi beni tanıyacak.

Fuayeye girerken güvenlik kameralarını kontrol ediyorum ve hiç kamera olmadığını görünce bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum. Asansörden kaçınıyorum ve merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum.

Saat neredeyse sabahın ikisi, bu yüzden yeni bir komşu gibi davranmanın işe yaramayacağı kesin. Ariana'nın kapısına ulaştığımda cüzdanımdan iki iğne çıkarıp hızla kilidi açıyorum.

Bu, yıllar içinde öğrendiğim pek çok beceriden biri ve birkaç saniye içinde kilit klik sesiyle açılıyor. Uğraşacak bir güvenlik zinciri olmayınca rahat bir nefes alıyorum ve kapıyı usulca iterek açıyorum. Karanlık dairenin içine adım atıyorum ve kapıyı yavaşça kapatıyorum. Gözlerim etrafı tarıyor

Küçük bir oturma odası ve mutfaktan sonra yatak odasına açıldığını tahmin ettiğim kısmen açık kapıya yöneliyorum.

Perdelerin kapalı olduğunu fark ediyorum, yani en azından ben lanet olası kızı kaçıırken bir tetikçinin ateş etmesi konusunda endişelenmeme gerek yok.

Hayatımda hiç böyle bir şey yapacağımı düşünmemiştim.

Yatak odasına doğru ilerlerken adımlarım sessiz ve elimi kapının üzerine koyup iterek açıyorum. Gıcırıyor ve herhangi bir hareket olup olmadığını dinlemek için duraklıyorum. Hiçbir hareket olmayınca yatak odasına giriyorum ve gözlerim anında Ariana'yı yüzüstü yattığı yerde buluyor, kolları ve bacakları yatağın üzerine yayılmış. Nefesleri yumuşak ve ben hızlı hareket ediyorum. Bir dizimi kalçasının yanına yerleştirerek, bir saniye içinde sırtının alt kısmına biniyorum. Sarsılarak uyandığında sol elimle ağzını kapatıyorum ve sağ kolumu boynuna dolayarak hava akışını kesecek kadar güç uyguluyorum.

Ariana'nın vücudu tutuşuma karşı sarsılıyor ve boğuk çığlıklar atıyor. Sağ kolumu tutuyor, tırnakları gömleğimin kolunu ısıyor.

Kızın sağlıklı ciğerleri var ve bilincini kaybetmesi istediğimden daha uzun sürüyor.

Numara yapmadığından emin olmak için onu on saniye daha tutuyorum ve sonra bırakıyorum. En fazla bir dakikam olduğunu bildiğimden, duvara koşup ışığı açıyorum ve sonra onu zapt etmek için kullanabileceğim bir şey aramak için dolabına gidiyorum.

Dolaptan bir eşarp alıp Ariana'nın ağzını tıkadıktan sonra ayak bileklerini bağlamak için bir kemer, bileklerini bağlamak için de başka bir kemer kullanıyorum. Üzerinde sadece bir tişört ve tozluk var ama ona daha sıcak bir şeyler giydirecek vaktim yok.

Onu yataktan kaldırıp oturma odasına götürüyorum ve kanepeye yatırıyorum. Sehpayı kenara çekip onu halının üzerine yuvarlıyorum.

Halıyı omzuma alarak daireden çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak merdivenlere koşuyorum. Ariana'yı merdivenlerden aşağı taşıırken uzun zamandır ilk kez bir iş yüzünden terliyorum. Bilincini yeniden kazanması için sadece saniyelerim kaldı.

Neyse ki apartmandan çıkarken sessizdi ve herhangi bir tanık için endişelenmem gerekmiyordu. Plakasız arabaya varıp bagajı açtığımda Ariana'dan gelen bir hareket hissediyorum.

Kahretsin, çok az kaldı.

Halıyı yola bırakıp, tam Ariana bir inilti çıkarırken bagajı açıyorum. Onu kucağıma alıp bagaja yerleştirirken kirpikleri titremeye başlıyor ve bagajı kapatmadan önce gözleri bir anlığına bana kilitleniyor.

Halıyı kaptığım gibi arka koltuğa itiyorum. Ariana'nın boğuk çığlıkları ve arabanın iç metalini tekmeleyen ayak sesleri gecenin sessizliğinde duyulabiliyor ve ben aceleyle direksiyonun arkasına geçiyorum.

Alexei'ye kızı aldığıma dair kısa bir mesaj gönderiyorum, ardından motoru çalıştırarak arabayı özel jetimizin beklediği havaalanına doğru yönlendiriyorum.

ARIANA

Ne olduğunu anlayamadan gözlerim Starbucks'ta gördüğüm adama kilitleniyor ve sonra bagajı üzerime kapatıyor.

Zihnimin toparlanması birkaç saniye alıyor ve ardından korku ve panik beni sarıyor. Kalbim uyuklu bir atıştan kafesteki bir kuş gibi kaburgalarımaya vurmaya başlıyor. Korku tüylerim diken diken olurken ağzım anında kuruyor.

Ve sonra çığlık atıyorum. Ağzımı tıkamasına rağmen sesim keskin ve taşlaşmış.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Zihnim hızla çalışıyor, kendimi toparlamak için bir saniye bile duramıyorum. Bagajın içini tekmelemeye başlıyorum ve ellerimi hareket ettirmeye çalıştığımda arkamdan bağlı olduklarını fark ediyorum.

Hayır.

Kahretsin, bu çok kötü.

Motorun çalıştığını duyuyorum ve araba kaldırımdan uzaklaştığında daha fazla dehşet çığlığı atıyorum.

Boğazım yandığında çığlık atmaya bırakmayı başarıyorum ve vücudum anında ağlamaya başlıyor.

Şoku kontrol altına almam ve kendimi sakinleştirmem biraz zaman alıyor, böylece neler olduğunu anlayabiliyorum.

Birinin üzerime atlamasıyla uyandığımı hatırlıyorum ve sonra boğuldum.

Öldürüleceğimi sanıyordum. Korku gerçeküstü ve travmatize ediciydi ve bunu hatırlamak bile vücudumda bir ürperti dalgası yaratıyor.

Ama ben

ölmedim. Oh,

Tanrım.

Kaçırılıyorum.

Zihnim tekrar donuyor, böyle bir şeyin başıma gelmesini kabullenemiyorum.

Nede

n?

Kimi?

Benden ne istiyor?

Bunun tek sebebinin babamın kim olduğu olduğunu düşünüyorum.

Birinin beni almasının tek nedeni bu.

Değil mi?

Doğru. Bu olmalı.

Çünkü başka hiçbir şey mantıklı gelmeyecektir.

Saçmalık.

Elimden geldiğince sakın kalmaya çalışarak derin bir nefes çekiyorum.

Nerede olduğumu çoktan unuttum ama yine de arabanın yaptığı her dönüşe odaklanmaya çalışıyorum.

Ne kadar süre araba sürdüğümüz hakkında hiçbir fikrim yok ve araba durduğu anda kalbim o kadar hızlanıyor ki, vücuduma dolan adrenalinden bayılacağımdan korkuyorum.

Dinliyorum ama tek duyabildiğim çılgınca nefes alışlarım ve çarpan kalbim.

Sonra bagaj açıldı ve ben çırpınmaya başladım. "Bırakın beni!" diye bağırırken sesim boğuk çıkıyor.

Adam bana doğru uzandı ve hiç çaba sarf etmeden belimden tutup beni arabadan dışarı çekti. Omzunun üzerinden fırlatıldım ama kendimi onun elinden kurtaracak kadar mücadele etmeyi başardım.

Acı veren bir gümbürtüyle yere düşüyorum, üzerinde bulunduğumuz yolun çakılları sol dirseğime ve kalçama çarpıyor.

"Blyad'," diye mırıldanıyor.

Bu Rusça'da sikiş demek. Bildiğim birkaç kelimeden biri.

Oh, Tanrım. O bir Rus.

Oturmaya çalışırken panikle bir ses çıkardım ama ellerim arkadan bağlı olduğu için yapamadım.

Adam omuzlarımdan tutup beni oturur pozisyona çekti ve sonra beni kaçıran kişiyle yüz yüze geldim.

İki şey beni derinden etkiledi: O hâlâ hayatımda gördüğüm en çekici adam ve boynumu ikiye ayırmaya hazırmış gibi görünüyor.

"Lütfen beni öldürme," diye yalvarıyorum, kelimelerim onun anlayabileceği kadar açık. Başımı sallamaya başlıyorum, bu korkunç durumdan kurtulmak için duyduğum çaresizlik düşünmemi zorlaştırıyor.

Adam sanki benden rahatsız olmuş gibi bir iç geçirdi. "Seni öldürmeyeceğim." Sonra beni tutuşu sıkılaşıyor ve beni havaya kaldırıp tekrar omzunun üzerinden atıyor.

Birinin beni duyacağını ve kurtarmaya geleceğini umarak bir çığlık attım.

Adam yürümeye başlıyor, bu sefer kalçalarımı sıkıca tutuyor. Gözlerim hararetle etrafımızda geziniyor ve hangarları ve uçakları fark ettiğimde ciddi bir şekilde kıpırdanmaya başlıyorum. Dizlerimi göğsüne çarpıyorum, ama kaya gibi sert ve onu hiç korkutmuyor gibi görünüyor.

"Hayır. Dur. Bekle." Kelimeleri kumaşın etrafından çıkarmaya çalışıyorum. "Konuşalım. Bekle!"

Uçağın girişine giden basamakları çıkıyor ve ben panikle bir çığlık atıyorum.

"Dur. Lütfen dur," diye yalvarıyorum, duygularım ve hislerim mutlak dehşetin kaotik karmaşası içinde.

Bir koltuğa oturtuldum ve kemerim bağlandı. Gözlerim adamınkilere kilitleniyor ve tek yapabildiğim korkudan titremek oluyor.

Yüzüme uzanıyor, irkiliyorum ama koltuk geri çekilmemi engelliyor. Sonra ağızımdaki tıkacı çıkarıyor ve şöyle diyor: "Sana zarar vermeyeceğim, Ariana. Hayatını kurtarıyorum. Sana bir darbe vuruldu. Babanla konuşana kadar seni güvenli bir yere götürüyorum. Benimle kavga etmeyi bırak ve rahatla."

Bu da ne böyle?

Kuru dudaklarım aralanıyor ve bir an için adama boynuzları ve kuyruğu çıkmış gibi bakıyorum.

Sonunda, "Ne?" demeyi başardım. Sonra arızalıymışım gibi göz kırpmaya başlıyorum. "Yalan söylüyorsun. Ben o dünyanın bir parçası değilim."

Bu adam, söylediği tek bir kelimeye bile inanacağımı düşünüyorsa, başka bir şey daha var demektir.

"Kimsin sen?" Adını öğrenmek isteyerek soruyorum. Babam beni kurtarması için Yuri'yi gönderdiğinde, kardeşime beni kimin kaçırdığını söyleyebilmek istiyorum.

Adam emniyet kemerimi kontrol ediyor, biraz daha sıkıyor, sonra başını kaldırıp gözlerimiz tekrar buluştuğunda "Demitri" diyor.

İrisleri koyu kahverengi ve cehennem gibi yoğun, içime bir korku dalgası daha gönderiyor.

"Demitri kim?" Sesim titreyerek soruyorum.

Demitri adında sadece bir adam tanıyorum ve bu adam o olamaz.

Lütfen, o olmasın.

"Vetrov" diye ekleyene kadar nefesimi tutuyorum.

Tüm dünyam cırtlak bir şekilde durdu.

Tarifsiz bir korku ve umutsuzluk hissi, dünyanın en tehlikeli adamına bakarken varlığımdaki ışığı boğuyor.

Tanrım.

Demitri Vetrov. En iyi suikastçının kişisel koruyucusu.

Suikastçı.

Öldüm sayılır. Tanrım.

Demitri önümde çömeliyor, gözleri yüzümde daralıyor. "Nefes al, Ariana," diye emrediyor sesindeki çelikle. Acı dolu bir nefes çekiyorum ve sonra başımı sallamaya başlıyorum. "Babam ve kardeşimle hiçbir ilgim yok. Ben sadece yirmi üç yaşında normal bir kızım. Annem tarafından büyütüldüm," diye saçmalıyorum, bir şekilde bu katili ikna edebileceğimi umarak

alamıyorum.

Bölüm 4

DEMITRI

Ariana'yı sürat teknesinin koltuğuna yerleştirdikten sonra etrafına bir battaniye sarıyorum. Bilinci yerinde olmayan kıza bir bakış attıktan sonra motoru çalıştırıyor ve bizi adaya doğru yönlendiriyorum.

Tekne koyu mavi suda süzülürken güneş yükselmeye başlıyor.

Alexei'nin aksine, ben genellikle bir kadının gözyaşlarından etkilenmem. Kadın türüne karşı zaafı olan o.

Ancak Ariana'nın korkusu ve gözyaşları içimde daha önce hissetmediğim bir şeyleri harekete geçirdi.

*Rahatsızlık
mı?*

Hayır.

Yazık mı?

Kesinlikle olmaz.

Zihnimi istenmeyen düşüncelerden arındırmak için başımı sallıyorum, gözlerim suyun üzerinde sınır devriyesine dair herhangi bir işaret olup olmadığını tarıyor. Adaya ulaştığımızda yapmam gereken her şeyi düşünüyorum.

Alexei'yi kontrol edeceğim ve küçük kardeşim Damien'i aramam gerekiyor, böylece bir süre ulaşamayacağımı bilecek.

Adaya kurduğumuz düzenek sayesinde Alexei'nin yeraltındaki konuşmaları takip etmesine yardımcı olabileceğim.

Bizi tekneyi yanaştırdığım doğal limana götürmem birkaç saat sürüyor.

Ne kadar sürerse sürsün saklanabileceğiz. Adada bir göletten su sağlayan bir yel değirmeni var ve bir su altı elektrik kablosu ihtiyacımız olan tüm gücü sağlıyor.

Alexei'nin yaptırdığı malikaneye bakıyorum. Arkadaşımanın lükse düşkünlüğü var. İki katlı evin üst katında beş yatak odası var ve zemin kat oturma odası, mutfak, spor salonu, eğlence odası ve yemek odasından oluşuyor. Bodrum katı ise bir cephanelik ve güvenlik odasına dönüştürülmüş. Evi çevreleyen bir güverte ve arka tarafta bir jakuzi bulunuyor. Adanın yüzeyinin yarısı kayalıklardan ve bir helikopter pistinden oluşurken diğer yarısı  am ağaçlarıyla kaplı.

Anakarayı görebiliyor olsanız da yeterince tenhayız.

Kollarımı Ariana'nın altından geçirerek bedenini göğsüme doğru kaldırıyorum ve tekneden iniyorum.  n kapiya ulaşıp şifreyi giriyorum ve kapı açılıyor. Girişe doğru yürürken, ışıklar hareketten dolayı yanıp sönmeye başlıyor.

Ariana'yı misafir odalarından birine götürüyorum ve onu yatağa yatırdıktan sonra battaniyeyi çıkarıp el ve ayak bileklerini   z yorum.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor ve boynuna uzanarak sarı sa  tellerini fırçalıyorum ve solgun teninde bıraktığım kırmızı izlere kaşlarımı  atıyorum. Bir kez daha Sergei ve Yuri'ye hiç benzemediğini fark ediyorum.

Kadınsı yüz hatlarını, kaşlarının yayını, burnunun düz çizgisini ve dolgun dudaklarını inceliyorum. Yüksek elmacık kemikleri çarpıcı güzelliğine katkıda bulunuyor.

Benim yarı boyumda ve bakışlarım onun ince kolları ve gövdesi üzerinde gezinirken, kolundaki kırmızı sıyrıklar bana düşüşü hatırlatıyor.

Yatak odasından çıkıp tıbbi malzemelerimizin bulunduğu odaya gidiyorum. Biraz antiseptik mendil ve merhem alıp Ariana'nın yanına dönüyorum. Yatağın kenarına oturarak kolunu tutuyorum ve yaradaki kiri nazikçe siliyorum. Balsamı sürdükten sonra kolunu yatağa geri indiriyorum. Vücudunun geri kalanını kontrol ederken, taytının kemerinin altından görünen daha fazla sıyrık buluyorum. Kumaşı hafifçe kalçasından aşağı çekerek sıyrıkları hızla temizliyorum.

Gözlerim tekrar vücudunun üzerinde geziniyor ve gömleğinin ince kumaşının altında açıkça görünen göğüslerinin kabarıklığını görmezden gelemiyorum.

O sadece başka bir kadın.

Yatağın diğer yarısını üzerini örtmek için kullandıktan sonra odadan çıkıyorum. Cebimden telefonumu çıkarırken kapıyı arkamdan kapatıyorum. Birinin bizi hacklemeye çalışması ya da izimizi sürmesi aptalca olsa da tüm cihazlarımız şifrelenmiş durumda. İstenmeyen bir sorunla uğraşmaktansa güvende olmayı tercih ederim.

Alexei'nin numarasını
çeviriyorum. "Konuş
benimle," diye cevap
veriyor. "Güvendeyiz."

"Nasıl gitti?" diye soruyor.

Bir huff çıkardım. "Bana borçlu olduğun iyilik mi? Çok büyük olacak," diye mırıldanıyorum güvenlik odasına doğru yürürken.

Alexei bir kahkaha patlatıyor, belli ki benimle eğleniyor. "Hadi ama. Küçük bir kadın. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Bu *küçük kadının* sağlıklı ciğerleri var." Sistemleri açıyorum. "Yeni bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır. Henüz değil."

"Kızı evine geri götürmek için çok geç değil. Yuri'ye karşı çıkmak istediğine emin misin?"

Alexei bir kıkırdama çıkarır. "Ne? Ve seni tatilinden mahrum etmek. O zaman nasıl bir arkadaş olurum?"

"Siktir git," diye mırıldanıyorum. Yine de ağzımın kenarı kalkıyor çünkü Alexei'ye kızmak imkânsız.

"Seni sevdiğimi biliyorsun ama tipim değilsin," diye şaka yapıyor. "Tanrıya şükür," diye kıkırdıyorum.

Alexei soruna geri dönerek, "Sergei'nin ne istediğini duyacağız" der.

"Peki ya onun ölmesini istiyorsa?" Ben soruyorum.

"Bunu gerçekleştğinde halledeceğiz. Rahatlayın ve molanın tadını çıkarın."

"Ne molası? Çıldırmış bir kızla sıkışıp kaldım."

"Sakinleşecektir. Alışması için ona zaman verin," diyor Alexei.

Memnuniyetsiz bir of çektim. "Bir gün bu iyiliği paraya çevireceğim ve bu senin sevdiğin bir şey olmayacak, bunu yapsan iyi edersin."

Alexei gülmeye başlar. "Meydan okumayı dört gözle bekliyorum."

"Telefonumu güvenlik odasına bırakacağım, böylece yardım çağıramayacak. Günde üç kez kontrol edeceğim."

"Tamam. Oradayken rahatlamaya çalış."

"Öyle bir şey olmayacak," diye kıkırdıyorum.

"Arkanı kolla." "Kollayacağım."

Görüşmeyi bitirdikten sonra Damien'ın numarasını çevirdim. Kardeşim birkaç yıl önce evlendi ve Finlandiya yakınlarında özel bir adada yaşıyor. Onu istediğim kadar göremiyorum ama iletişim halindeyiz.

"Hey, nasılsın?" diye cevap veriyor.

"Güzel. Sadece bir süreliğine ortadan kaybolacağımı bilmeni istedim. Bir şeye ihtiyacın olursa Alexei'yi ara."

"Neden Alexei ile birlikte olmayacaksın?" Damien soruyor, sesine anında endişe karışıyor. Her zaman Alexei'nin yanında olduğumu biliyor.

"Bir masumu koruyorum. Eğer biri, ama gerçekten biri sizi arayıp nerede olduğumu sorarsa, bir süredir benden haber alamadığınızı söyleyin. Arkanı kolla."

"Tamam, ama desteğe ihtiyacın olursa bana haber ver."

Kardeşimin ne kadar endişeli olduğunu duyunca, "Ben iyi olacağım. Güvenli bir evde saklanıyorum. Nerede olduğunu sadece Alexei biliyor."

"Güzel. Mümkün olduğunca çabuk beni ara." "Arayacağım."

Konuşmayı sonlandırdıktan sonra telefonu masaya bırakıyorum ve kullanacağım yatak odasına gitmeden önce tüm monitörlere göz atıyorum. Hızlı bir duş aldıktan sonra siyah bir kargo pantolon ve beyaz bir tişört giyiyorum.

Ariana'yı kontrol etmek için odasına uğruyorum ve hâlâ baygın olduğunu görünce aşağıya, mutfağa iniyorum.

Elimizdeki yiyecekleri değerlendirmek için dolaplara bakmadan önce bir fincan kahve hazırlıyorum. İhtiyaçlar için anakaraya gitmem ve ihtiyacımız olan her şeyin zihinsel bir listesini yapmam gerekecek.

Tencere dolduğunda kendime bir fincan dolduruyorum ve sıcak sıvıyı yudumlarken düşüncelerim Ariana'ya dönüyor.

Tanrım, ele avuca sığmaz biri olacak. Onu suçlayamam. Söylediğim her şeye inanma ihtimali yok denecek kadar az.

Başımı sallıyorum, uyanacağı zamanı iple çekmiyorum.

Muhtemelen çığlık atacak. Ve kaçmaya çalışacak.

Çığlık atarsa ağzını tıkayacağımı söylerken şaka yapmıyordum. Sadece hayatta kalmasını sağlamak için buradayım ve rahat olup olmaması umurumda değil.

İçimi çektim ve kahvemi bitirdim, fincanı duruladım ve kuruması için rafa koydum.

Tanrım, Alexei bunun için bana borçlu.

ARIANA

Kendime geldiğimde zihnim sisli bir karmaşa içindeydi. Gözlerimi zorla açıyorum ve pencereden içeri süzülen ışığa alıştıklarında

Pencerelerden yabancı mobilyalara bakıyorum.

Hangi cehennemdeyim ben?

Kaçırılma anıları geri geliyor ve korku içimi kaplarken bedenim titremeye başlıyor.

Kendimi oturur pozisyona itiyorum, zarif tuvalet masasını, dolapları, köşedeki yüksek arkalıklı koltuğu ve üzerinde bulunduğum büyük yatağı inceliyorum.

Demitri beni çözdü ve sol koluma bakmadan önce tişörtüme ve taytıma göz gezdirdim. Düşme sonucu oluşan sıyrıkların temizlendiğini fark edince alnımda bir kaş çatma belirliyor.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve çam ağaçlarının üzerinden dışarı bakıyorum; uzakta sadece su var. Bir göl mü?

Arkamı dönüp yavaşça kapıya doğru ilerliyorum ve tokmağı denediğimde açıldığında şaşıyorum.

Koridora bakıyorum ve kimseyi göremeyince dikkatlice odadan çıkıyorum. Merdivenlere ulaştığımda kalbim göğsümde güm güm atıyor. Aşağı inerken gözlerim evin lüks iç mekanına takılıyor. Her şey para kokuyor ama bu korkunun içimi kemirmesine engel olamıyor.

Merdivenlerin dibine ulaştığımda, geniş oturma odasını hızla gözden geçiriyorum. Gözlerim mutfığa yöneldiğinde Demitri'yi kollarını göğsünde kavuşturmuş, tezgâha yaslanmış halde buluyorum. Sadece beni izliyor.

Demitri Vetrov.

Bir kez daha farkına varmak beni derinden sarstı.

Gözlerim ön kapıya takılana kadar etrafta geziniyor. Ben bir adım atamadan Demitri, "Kaçmaya çalışabilirsin ama hiçbir yere varamazsın. Bir adadayız."

Üzerime bir şok dalgası daha çöküyor ve gözlerim tekrar ona kayıyor.

"Anakaraya yüzerek de gidemezsin." Sesi sıkılmış, tavrı rahat.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor ve "Beni neden aldın?" diye sormadan önce korkuyla sertçe yutkunuyorum.

"Sana zaten söyledim," diye mırıldandı. "Sana karşı bir suikast var. Kendi güvenliğin için buradasın. Babanla temas kurduktan sonra onun istediğini yapacağız."

Babamla son konuştuğumda sesi çok zayıf geliyordu ve nefessiz kalmadan önce telefon görüşmesi sadece iki dakika sürmüştü. "Ya telefona cevap veremezse? Babam hasta."

"Bir ortağım babanla görüşmek üzere yola çıktı. Sadece sıkı durman gerekiyor."

Dudaklarımı tekrar yalıyorum, elim hâlâ korkulukları tutuyor. "Yani babam beni bırakmanı söylerse bırakacak mısın?"

Demitri sadece başını sallar.

Evet, doğru.

Dikkatli bir şekilde ön kapıya doğru ilerliyorum, gözlerim Demitri ile kaçışım arasında gidip geliyor.

"Mülkte dolaşmakta özgürsün, ama bana bir şey yaparsan seni yatak odasına kilitlerim," diye beni uyarıyor.

Her an bana saldırmasını bekliyorum ama onun yerine sadece beni izliyor. Ön kapıya yaklaştığımda

sallanmaya başladı. Kaçmayı başaracağıma dair umutlu hissetmek yerine klostrofobik hissetmeye başlıyorum.

Bir adada mıyım?

Suyla mı çevrili?

Dışarı çıktığımda nefes alışım hızlanmaya başlıyor ve kayalık kıyının ötesinde sadece daha fazla su gördüğümde, aklımı kaybetmeme bir saniye kalmış gibi hissediyorum.

Bir tekne görünce ileri atılıyorum ve olabildiğince hızlı koşuyorum. Çıplak ayaklarım kayalara çarpıyor ve pürüzlü yüzeyin tabanlarıma verdiği rahatsızlığı görmezden geliyorum. Tekneye tırmanıyorum ama anahtarların olmadığını hemen fark ediyorum.

Tabii ki. Demitri'nin onları teknede bırakacağı gibi.

Etrafıma bakarken, umutsuzca ve dehşet verici bir şekilde kafama dank etmeye başlıyor - kaçırıldım ve gidebileceğim hiçbir yer yok.

Kollarımı kendime sararken kuru dudaklarımdan bir nefes patlıyor. Titremeler vücudumu sarsmaya başlıyor ve panik kalbimi pençeliyor.

Babam onlara beni

bırakmalarını söyleyecek.

Bırakmazlarsa Yuri beni bulur.

İnsanlar kaybolduğumu fark

edecek. Ama bir süre için değil.

Tanrım.

Paniğim arttıkça nefeslerim hızlanıyor.

Demitri Vetrov tarafından kaçırıldım.

Babamın ondan ve Alexei Koslov'dan bahsettiğini duydum. Arnavutluk mafyasının yarısını yok etmişler, bir günde yüze yakın adam öldürmüşler. Tam bir katliamdı.

'Şeytan ve cehennem köpeği, Bratva'nın yeni bölgeleri ele geçirmesinin önünü açacak.

Babamın sözleri içimi ürpertiyor ve gözlerim tekrar eve kayıyor.

Ne istiyorlar? Fidyeye mi?

Babam istediklerini yapsın diye beni teminat olarak kullanmak için mi?

Belki de Alexei ve Demitri'nin Bratva'yı ele geçirebilmesi için babamı ve kardeşimi devirmek üzere bir tür işbirliği planlıyorlardır?

Muhtemelen ikincisi, yani ben de öldürüleceğim. Onların dünyasında işler böyle yürüyor, değil mi? Bütün aileyi öldürmek mi?

Teknenin koltuğuna yığıldım, umutsuzluk beni boğmakla tehdit ediyordu.

Güneş gökyüzünde ilerlerken, kendimi hareket etmeye zorlayamıyorum. Son on iki saati değerlendirirken boş gözlerle önüme bakıyorum.

Sonunda garip bir sakinlik çöktü üzerime. Kendimi kurtarmak bana kalmış.

Ama nasıl?

Demitri'nin dengi değilim.

Onu hazırlıksız yakalamaya çalışacağım, ama teknenin anahtarlarını bulmadan olmaz.

Derin bir nefes çekerek gözlerimi yavaşça eve doğru çeviriyorum.

Emin olduğum tek şey, savaşmadan teslim olmayacağım.

Bölüm 5

DEMITRI

Ariana'ya her şeyi sindirmesi için zaman tanıyarak, hazır olduğunda içeri gelebilmesi için ön kapıyı açık bırakıyorum ve peynirli makarna yapmaya başlıyorum.

Biz buradayken kendimi meşgul etmek için ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Antrenmanlar. Yeraltındaki konuşmaları kontrol etmek. Odun kesmek çünkü gölde geceler soğuk geçiyor ve kış yaklaşıyor.

Bu kadar.

Lanet olsun, bu iş bitmeden sıkıntıdan ölebilirim.

Yemeği tabağa koyup buzdolabından iki şişe su alırken Ariana'nın içeri girdiğini duyuyorum. Anında atmosfer değişiyor, korkusu havayı geriyor.

Tabağımı, çatalımı ve suyumu alıp oturma odasına gidiyorum ve kanepelerden birine oturuyorum. Ağzıma bir lokma götürmeden önce Ariana'ya "Gel ye," diyorum.

Arkamda sadece sessizlikle dakikalar geçiyor, ama gözlerinin başımın arkasında yandığını hissedebiliyorum. Sonunda tabağı aldığını duyuyorum ve birkaç saniye sonra gelip diğer koltuğa oturuyor.

Gözlerimi yemeğimden ayırmıyorum, yaptığı her hareketin son derece farkındayım. Bana çatalla saldırmaya kalkarsa hiç şaşırmam.

Yemeğimi bitirdiğimde tabağı sehpanın üzerine koyuyorum ve bir yudum su içtikten sonra bakışlarım Ariana'ya takılıyor.

Gözleri sürekli bana kayıyor, vücudu gergin. Gözlerinin eşsiz ela rengine bir kez daha bakıyorum, irislerin etrafındaki yeşil halkaya akan sıvı altın izlenimi veriyor.

Yemeğin sadece dörtte birini yiyor ve suyun çoğunu bitiriyor, sonra bana endişeli bir bakış atıyor. Ona kaşımı kaldırıyorum ve "Peki ya annem?" diye soruyor.

"Peki ya o?"

"Onun peşinden gitmeniz için bir neden yok. O bir huzurevinde. Alzheimer hastası."

Ariana söylediğim hiçbir şeye inanmayacağı için bunun zaman kaybı olduğunu bilsem de onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Ona bir saldırı olursa bize haber verilecek. Şu an için güvende olmalı."

"Genellikle, sizin gibi insanlar Bratva'nın bir üyesini alt etmeye çalışırsa, tüm aileyi ortadan kaldırırsınız," diyor sesi titreyerek.

Öne doğru eğilerek dirseklerimi kalçalarımaya dayıyorum. "*Benim gibi insanlar* senin peşinden gelseydi, çoktan ölmüş olurdun. Geldiğini göremezsin. Burada oturuyor olman bile içini rahatlatmaya yeter."

"Huzur," diye alay ediyor ve sonra başını sallarken acı bir kıkırdama çıkarıyor. "Evime girdin. Beni boğarak öldürdün. Beni kaçırdın ve şimdi beni bir adada tutuyorsun..." Bir ses çıkarıyor

huff. "Evet, iç huzuru şu anda sahip olduğum son şey." Alnında bir çatıklık oluşuyor, sonra diyor ki, "Seni Cumartesi günü gördüm. Starbucks'ta. Ne zamandır beni izliyordun?"

"Çevrenizden tamamen habersiz olmadığınızı duymak güzel." Kanepeye yaslanıyorum. "İki gün oldu. Seninle ilgili sözleşme üç gün önce imzalandı."

"Neden biri benim hayatım üzerine bir sözleşme yapsın ki?" diye soruyor, gözleri şüpheyile dolu.

Bir bomba daha patlatmadan önce içinde bulunduğu koşullara alışması için ona zaman tanımak isteyerek, "Sergei'nin kızı olman yeterli bir sebep," diye cevap veriyorum.

"Babamı aramama izin verecek misin?"

Başımı salladım. "Ortağımın onunla temas kurmasını bekle. Böylesi daha güvenli."

Ariana başını sallar ve ayağa kalkarak tabağı mutfağa taşır.

Kendi tabağıma uzanıyorum ve ayağa kalkıyorum. Ariana mutfağın ortasındaki adanın yanında duruyor, gözleri beni takip ediyor.

Tabağı tezgâha bıraktım ve "Eğer o çatalla bana saldırmaya kalkarsan, bu iş seni yatağa bağlamakla biter" dedim.

Ariana ileri atılıyor ve kolunu kaldırdığında sağ elim dışarı fırlıyor ve bileğini tutuyorum. Elini bükerek, sırtı göğsüme çarpana kadar onu döndürürken çatalı bırakmaya zorluyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık attı.

sol kolumu beline doladığımda. Onu ayaklarından kaldırarak merdivenlere doğru yürüdümd.

"Bırak beni," diye tıslıyor, elimde çırpınıyor.

Yumuşak kokusu bana doğru sürükleniyor ve kollarımda çırpınan minyon bedenini hissetmek kendi bedenimin onu fark etmesini sağlıyor. İstenmeyen arzu patlamasını yükseldiğinden daha hızlı bir şekilde aşığı itiyorum.

"Bu yanına kalmayacak! Babam ve kardeşim beni bulacak."

Onu merdivenlerden yukarı taşıırken sinirli bir iç çekiyorum, bana kafa atmaya çalışırken kafasının arkasına çarpmaktan kaçınıyorum. Yatak odasına girerken sert bir hamleyle onu bırakıyorum ve bu hamle onu yatağın üzerine yuvarlıyor.

Kendini yataktan yukarı itmeye başladı ama ben kalçalarından tutup onu sırt üstü döndürdümd. Dizimi yatağın üzerine koyarak, bileklerini tutarken onun üzerine biniyorum.

"Bırak beni," diye bağırıyor, kendini kurtarmak için vahşı bir kedi gibi benimle savaşıyor.

Ellerini ferforje karyolaya doğru kaldırıyorum ve onu daha önce çözdüğümdde odada bıraktığım kemerlerden birine uzanıyorum.

"HayırHayırHayırHayır," diye bağırmaya başlıyor, yüzü panikle geriliyor.

Yumuşak deriyi bileklerine dolayarak onu karyolaya bağlıyorum, sonra ellerimi başının iki yanına koyarak ona ters ters bakıyorum. "Dur!"

Vücudu anında hareketsiz kalıyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor.

Tanrım, nefes kesici.

"Yapmak istediğim son şey senin kışına bakıcılık yapmak. Gerekirse seni bu yatağa bağlı tutarım. Rahat olup olmaman benim için önemli değil. Sadece seni hayatta tutmak zorundayım." Göğsümde dönüp duran cazibe ve kızgınlığın ötesinde kelimeleri ısırarak çıkarıyorum.

Dudakları ayrılmış, nefesleri üzerlerinde patlıyor ve bu görüntü beni daha da tahrik ediyor.

"Anlıyor musun, Ariana?" diye soruyorum. Çabucak başını sallıyor.

Onu iterek odadan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çekip kapatıyorum.

Bana hissettirdiklerini görmezden gelmeye çalışarak güvenlik odasına doğru ilerlerken "Hayatımın en kötü işi" diye mırıldandım.

ARIANA

Kapalı kapıya bakarken kalbim bir mil hızla çarpıyor.

Kahretsin, çok güçlü. Onunla savaşmak için her şeyimi ortaya koydum.

Başımı arkaya yatırıp kemere bakıyorum ve ellerimi kurtarmaya çalışıyorum ama deri derimi ısırınca yatağa doğru yığılıyorum ve tekrar kapıya bakıyorum.

Kendime yalan söylemeye bile çalışmayacağım - Demitri beni çok korkutuyor.

O karanlık bakışlarıyla üzerimdeyken aklıma tek bir kelime geldi. *Cehennem köpeği*. Beni parçalara ayırmak istiyor gibi görünüyordu. Hayatımın gözlerimin önünden geçmesine bir saniye kalmıştı.

Sonunda, hızla atan kalbim sakinleşmeye başlıyor ve ellerimi serbest bırakmaya çalışıyorum, ama bir süre sonra pes ediyorum ve sefil bir iç çekiyorum.

Evdeki hareketleri dinlemeye çalışıyorum ama sadece sessizlik var.

Yapacak başka bir şey olmadığından, düşüncelerim geçen güne ve hayatımın ne kadar çabuk mutlu ve kaygısızdan dehşete düşmüş ve yatağa bağlı hale geldiğine dönüyor.

Nasıl kaçacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bir bayanın makyajını yapmak için randevum var, ama muhtemelen onu iptal ettiğimi düşünecek.

Hiçbir komşumla yakın değilim, bu yüzden hiçbiri eksikliğimi fark etmeyecek.

Geçen yıl grip olduğumda, anneme vermek istemediğim için üç hafta atladım ve bakımevi personeli benimle hiç iletişime geçmedi.

Saçmalık.

Bu çok kötü.

Kayıp olduğum bildirilmeden önce muhtemelen günlerce, hatta haftalarca ölü olacağım.

Boğucu umutsuzluk tüm gücüyle geri dönüyor ve beni boğuyor.

Zaman ilerliyor ve oda karanlığa gömüldüğünde kıvranmaya başlıyorum. Tuvalete gitmem gerekiyor ama Demitri'yi çağırmak istemiyorum.

Her birkaç dakikada bir, mesanem üzerindeki baskıyı hafifletmek için vücudumun alt kısmını kaydırmaya çalışıyorum. Demitri'den bir iz kalmadığında ve bu gece beni çözmeye hiç niyeti olmadığı anlaşıldığında, endişeyle kemeri çekiştirmeye başlıyorum.

Çaresizliğim arttıkça, derinin tenimi ısırmasına aldırmadan daha sert çekiyorum.

Saçmalık.

Panikle bir inilti çıkarıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ağrıyan mesanemden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Patlayacakmış gibi hissediyorum.

Her geçen dakika karnımdaki basınç artıyor.

Pes ettim, bağırdım, "Demitri! Tuvalete gitmem lazım!"

Umut dolu gözlerle kapıyı izliyorum ve ondan bir iz bulamayınca tekrar sesleniyorum.

Bağırışlarımın cevapsız kalmasıyla bir saat geçmiş gibi geliyor. Bir damla kaçıyor ve ben panikle bir gıcırta çıkarıyorum.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum, zayıflatıcı aşağılanma üzerime çöküyor ve sonra savaşı kaybediyorum. Altıma yayılan ılık sıcaklık beni eziyor ve aşağılanmış bir hıçkırık kaçıyor.

Yüzümü kolumun kıvrımına çevirerek kendimden saklanmaya çalışıyorum, az önce olanlarla başa çıkamıyorum.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, altımdaki ıslak nokta gittikçe soğurken tek bir kasımı bile oynatmıyorum.

Birden odanın kapısı açılıyor ve utanç tüm benliğimi sararken anında geriliyorum.

Işık yandığında yüzümü koluma daha sıkı bastırıyor, gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Bir an sonra Demitri ellerimi çözüyor ve serbest kaldığım anda yataktan fırlıyorum ve gözlerimi yerden ayırmadan banyoya koşuyorum. Kapıyı çarparak kapattım ve titreyen bedenimle, kıyafetlerim ve her şeyimle duşa daldım.

Olanları düşünmeyi reddediyorum.

En azından düşünmemeye çalışıyorum.

Muslukları açıyorum, soğuk su üzerime yağarken kıyafetlerimi çıkarıyorum. Islanmış kumaşı duşun köşesine atıyorum ve titreyerek vücut yıkayıcısına uzanıyorum.

Su ısınmaya başladığında, aşağılanmış bir hıçkırık boğazımda düğümleniyor ama kaçmaması için zorlukla yutkunuyorum.

Yıkamaya devam ediyorum, başıma gelen en aşağılayıcı şeyi bedenimden çıkarmaya çalışıyorum.

Cildim kızarana ve hassaslaşana kadar buhar banyonun her santimini dolduruyor. Muslukları kapatıyorum ve bir havlu kaparak etrafıma sarıyorum ve ardından kapalı tuvalete oturuyorum.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve onları daha fazla tutamayınca yavaş yavaş düşmeye başlıyorlar.

Sahip olduğum tek kıyafet, duşta sıırılsıklam bir yığın halinde yatıyordu.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi yatağımı ıslattım.

Evimin güvenliğıinden koparıldım ve bir kâbusun içine düştüm.

Her şey çok fazla geliyor ve duygularım yıkıcı bir karmaşaya dönüşüyor.

Bunların hiçbirisiyle başa çıkamam. Bu çok fazla.

Kapının çalınmasıyla irkiliyorum ve hıçkırıklarımın kaçmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırarak yüzümü başka tarafa çeviriyorum. Kapının açıldığını duyduğumda utanç verici bir kızarıklık boynuma doğru süzölüyor.

"Çantada giysiler var," diyor Demitri ve sonra kapının tekrar kapandığını duyuyorum.

Titreyerek nefes alıyorum ve benim için bıraktığı çantaya bakıyorum. Sonra kalkıp içine bakıyorum. Bir tişört ve eşofman altı çıkardım. Ne yazık ki iç çamaşırı yok, bu yüzden giyecek bir şeyim olduğu için şükrederek çabucak giysileri giyiyorum.

Bir havlu kullanarak saçımdaki fazla suyu sıkıyorum. Ancak o zaman dolaba göz atıyorum. İhtiyacım olan her şey var ve yeni bir diş fırçası alarak ambalajını açıyorum ve hızla dişlerimi fırçalıyorum.

O yatakla tekrar yüzleşmeye hazır değilim, kapalı tuvalete geri oturuyorum ve fayanslara boş boş bakıyorum.

Demitri kapıyı tekrar çalana kadar banyoda ne kadar saklandığımı bilmiyorum. Bu sefer içeri girmiyor ama sadece "Gel yemek ye, Ariana" diyor.

Kapıya kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Umarım yemeğini yerken boğulur.

Bölüm 6

DEMITRI

Sikeyim.

Kendimi bok gibi hissederek Ariana'nın yemeğini tuvalet masasının üzerine bırakıyorum ve kapıyı arkamdan çekip kapatıyorum.

Malzeme almak için anakaraya gittiğimde, tuvalete ihtiyacı olacağı aklımın ucundan bile geçmedi.

Geçmişte acıma hissi duymuştum. Damien'ın karısı Winter için, ailesini kaybettiğinde. Alexei'nin küçük kardeşinin kız arkadaşı Hailey için, Polonyalı onu öldüresiye dövdükten sonra.

Ama şu anda yaşadığım şeyi hiç hissetmemiştim. Ne olduğundan emin değilim, ama bu sadece acıma değil.

Kanepeye çöküp karşımdaki son teknoloji ürünü eğlence sistemine bakıyorum.

Ariana ile ne yapacağım? Böyle giderse, Alexei Sergei'den haber almadan çok önce birbirimizi delirteceğiz.

İnsanlarla iyi geçinemiyorum, çünkü çoğu beni sinir ediyor.

Ariana'ya bakıcılık yapmak için olabilecek en kötü insanım ve ondan hoşlanmamın da bir faydası yok.

Hayatımı sikeyim.

İçimi çekiyorum ve bir elimi yüzüme götürerek yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturuyorum.

Odasındaki yatağı ve yatak takımını değiştirdim ve yemeği var, bu yüzden bu gece onun için endişelenmeme gerek yok. Ama yarın ne halt edeceğiz?

Benim cevaplayamadığım soruları var.

Bu daha iyiye gitmeyecek. Eğer Sergei kızını korumamızı istiyorsa, bu Yuri ile savaş anlamına gelir. Eğer Sergei onun ölmesini istiyorsa, bu Bratva ile savaş anlamına gelir çünkü Alexei onu öldürmeyecek.

Merdivenlerden inerken Ariana'nın temkinli ayak seslerini duyuyorum ve ayağa kalkıyorum. Bana doğru ters ters bakıyor ve el değmemiş yemek tabağını mutfağa taşıyor. "Pislik," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Özür dilemek benim doğamda yok, şimdi de dileyecek değilim ama yine de kelimeler dilimin ucuna geliyor.

Lavaboya gidip musluğu açmasını izliyorum. Bulaşıkları yıkamaya başladığında, "Bulaşık makinesi var" diyorum.

"Benimle konuşma," diye tersliyor.

Bu benim gitme sıram.

Güvenlik odasına gidip kapı kodunu giriyorum. Monitörlerin arkasına oturup, yerleştirdiğimiz kameralardan evin her odasını görebiliyorum.

Yeraltındaki konuşmaları gösteren ekrana bakıyorum ama birkaç saniye sonra mutfaktaki kameranın sesini açıyorum.

'...cehenneme kadar yolu var,' diye mırıldandığını duyuyorum Ariana'nın öfkeyle. Başını sallıyor, kırıgın bir kıkırdama çıkartıyor ama sonra bu bir hıçkırığa dönüşüyor. Derin nefesler almasını izliyorum ve sonra

Birbiri ardına kaptığı bulaşıklar acı çekiyor. "*Lanet olası pislik.*

Ellerini kuruladığında, bileklerinin etrafındaki kırmızı şişlikler gözüme çarpıyor.

Sikeyim.

Kalkıp güvenlik odasından çıkıyorum ve ilk yardım çantasını almaya gidiyorum. Merdivenlerden indiğimde Ariana'nın "Bu televizyon nasıl çalışıyor?" diye homurdandığını duyuyorum.

Yanına oturduğumda donup kalıyor ama sonra kaşları yeniden çatılıyor. "Beni yalnız bırak."

Elinden kumandayı alıyorum ve televizyonu açıyorum. "Ne izlemek istiyorsun?"

"Netflix."

Netflix'e giriyorum ve kumandayı ona veriyorum. Serbest kolunu tutarak gözlerim kırık derinin üzerinde geziniyor.

Ariana benden uzaklaşıyor. "Dokunma bana."

"Televizyon izle ve bırak da işimi yapayım," diye mırıldanıyorum kolunu tekrar tutarken. Elini kalçama koyuyorum ve ilk yardım çantasını açıp antiseptik mendilleri çıkarıyorum ve merhem sürmeden önce bileğini temizliyorum.

Kemik yapısının ne kadar narin olduğunu fark etmeden edemiyorum ve benim elim onunkinin iki katı büyüklüğünde.

Ona karşı daha nazik olmalıyım.

Ariana donup kaldığında gözlerim yüzüne kayıyor ve geniş gözlü, şaşkın bir ifadeyle karşılaşıyorum.

"Rahat olup olmadığımı umursamadığını sanıyordum," diyerek az önceki sözlerimi bana geri fırlatıyor. "Suçlu hissetmek senin gibi biri için yeni bir deneyim olmalı."

Elini kalçamdan ittim ve "Diğer bilek" diye mırıldandım.

Sol elini kalçama koyuyor ve "Umarım suçluluk duygusu vicdanını kemiriyordur" diyor. Bir nefes alıyor ve ekliyor, "ki öyle olduğundan şüpheliyim."

Bileğine merhem sürerken mırıldandım, "Bunu kendine sen yaptın. Bana saldırırsan ne olacağı konusunda seni uyarmıştım." Kolunu tuttuğum yerden çekip çıkarıyor ve ayağa fırlarken omzumu itiyor. "Sen tam bir ahmaksın! Bunların hiçbirisi benim suçum değil. Beni kaçırdın. Beni yatağa bağladın. Beni orada öylece bıraktın. Hepsi senin suçun, pislik."

İlk yardım çantasını kapatıp ayağa kalkıyorum ve uzaklaşıyorum. "Benden bir özür bekleme. Böyle bir şey asla olmayacak." Merdivenlerde durdum ve ona ters ters baktım. "Sadece dediğimi yap ve bunu tek parça halinde atlat."

"Ya dediğini yapmazsam?" diye soruyor, meydan okurcasına çenesini kaldırarak.

"O zaman sonun ölüm olur."

Sözlerimin ona çarpışını, bana bakarken gözlerinden akan korkuyu izliyorum ve söylediklerimden anında pişmanlık duyuyorum.

Yüzünde onu gerçekten öldüreceğimi düşündüğüne dair hiçbir şüphe yok. İlk defa Ariana'nın benim kim olduğumu bildiğini hissediyorum ve bu da bana "Baban sana benden bahsetti mi?" diye sorduruyor.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak başını sallıyor.

"Ama sen benim kim olduğumu biliyorsun. Nasıl biliyorsun?"

Ariana yine başını sallıyor ve ben onu uyaran bir bakış attığımda omuzları çöküyor. "Bazı arkadaşlarımla

babamın telefonları. Senden ve Alexei adında bir adamdan bahsetti." "Ne dedi?" Talep ediyorum.

"Sadece en iyi suikastçılar olduğunuzu..."

Gözlerim Ariana'nın kilerle kilitleniyor. "Ben bir suikastçı değilim." "Nesin o zaman?"

"Ben bir suikastçının muhafızıyım."

"Bekçi mi?" diye soruyor, yüz hatlarında şaşkınlık belirliyor.

"Bir koruyucu."

Birkaç saniye geçiyor ve sonra inanılması güç bir kıkırdama çıkarıyor. "Doğru, o zaman Bratva'nın başı benim."

Ağzımın kenarı kalkıyor. "O zaman hepimiz boku yedik."

Ariana bana yine kaşlarını çatıyor. "Ugh." Kanepeye çöküyor ve "Neden seninle konuşmaya zahmet ettiğimi bile bilmiyorum" diye mırıldanıyor.

ARIANA

Ne pislik ama.

Netflix'te gezinirken, öfke patlamaya hazır bir volkan gibi göğsümde kaynıyor.

Dikkatimi dağıtacak iyi bir şeye ihtiyacım olduğu için *V Wars'u* tekrar izlemeye karar veriyorum çünkü Ian Somerhalder bana her şeyi unutturuyor.

İlk bölümü açıp kanepeye kıvrılıyorum ama dizinin içine giremiyorum.

Kaçırıldım.

Kendimi içinde bulduğum çıkmazın farkına varmak kafama vurmaya devam ediyor. Yoğun bir korku hissetmekle, kendimle konuşmak arasında gidip geliyorum.

Belki Demitri doğruyu söylüyordur ve beni

öldürmeyecektir. Belki de görüldüğü kadar kötü değildir.

Kollarımı belime sıkıca sararak odaya göz gezdiriyorum.

Kaçmanın bir yolunu bulmalıyım. Belki sakın davranırsam Demitri gardını indirir.

İçimi çektim çünkü ben daha hamle yapmadan çatalla ona saldıracağımı biliyordu.

Ne halt edeceğim ben?

Demitri oturma odasına geri gelip diğer kanepeye oturduğunda işler daha da kötüleşir.

Bakışlarım televizyon ekranı ile Demitri arasında gidip geliyor ve sonunda mutsuzluğumun tek sebebi olan adamın üzerinde duruyor.

Onu televizyon seyretmek gibi sıradan bir şey yaparken görmek tuhaf ve baktıkça ne kadar çekici olduğunun daha çok farkına varıyorum.

Geçen gün, görünüşünü tamamen unuttum. Bir an için, ona benzeyen birinin insanları öldürebileceğine inanmak zor... daha önce öldürmüş.

Mankenlere yakışır bir görünüşü var ve kusursuzluğu benim için yeterince bozan sert bir yanı var.

yumurtalıklar bayılır.

Ama bir de onun berbat kişiliği var ki, yüzümde bir kaş çatma ifadesi oluşmasına neden oluyor.

Hala bir pislik, seksi olsa bile.

Demitri'nin gözleri benimkilere takılıyor ve ben de hemen televizyona dönüyorum.

İlan bile dikkatimi çekmeyi başaramayınca zavallı bir iç çekiyorum ve bakışlarımı tekrar Demitri'ye çeviriyorum.

"Burada ne kadar kalacağız?" Ben soruyorum.

Demitri dikkatini bana çevirdi. "Sadece bir hafta."

Umuyorum o olacak Cevap daha fazla .

benim Sorular, I "Alexei nerede?" diye sor.

"Senin peşindeki suikastçıyı bulmaya çalışıyor."

Kaşlarım yukarı kalkıyor. "O kişiyi bulduğunda ne yapacak?"

"Öldürün onu" diye cevap verirken Demitri'nin yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Kafa karışıklığı içime işliyor. "Bunu neden yapsın ki?"

"Bunu neden yapsın ki? Koslovs Yapma.

condone ve Öldürmek . masum kadınlar." Gözleri yüzümde geziniyor. "Sinir bozucu olsalar bile."

Ugh. Pislik.

Birkaç saniye sonra dişlerim alt dudağımı çekerek "Ya Vetrovlar?" diye fısıldadım.

Demitri bir süre bana baktıktan sonra, "Sadece kadın Alexei için bir tehdit oluşturuyorsa," dedi.

Ki değilim.

Umarım.

"Rahatlayabilirsin, Ariana. Babandan haber alana kadar ben sadece hayatta kalmanı sağlamak için buradayım."

Evet, doğru.

"Ya babamdan haber alamazsan?"

Yine bana bakıyor. "Bu sorunu gerçekleştiğinde hallededeğiz."

Demitri'nin hayatıma geri dñnmeme izin vereceğinden şüpheliyim. Endişe içime doğru sñzñlñrken dişlerim alt dudağımı tekrar çekiştiriyor.

Kafamda korkunç dñřñnceler dñnmeye başlarken gñzlerimi bileklerime indiriyorum.

Hayatıma geri dñnebilecek miyim, yoksa sonsuza dek yok mu olacak?

Sadece bir gñn oldu ve boğuldum, bir bez bebek gibi oradan oraya savruldum, uyuruldum, bağlandım ve kendimi bir yatağın ۆzerinde rahatlatmaya bırakıldım. Bu yarın için ne anlama geliyor?

şu anda sadece birkaç ñrñđñm var ve aşağılanmış durumdayım.

Ama yarın... bir ñrñk kırık bir kemiğe dñnñřebilir.

Iştırabımın içinde kaybolmuş bir halde parmağımı sol bileğimin ۆzerinde gezdiriyorum.

Demitri aniden, "Bir sñre burada sıkışıp kaldık. Kurallarına uyarsan iyi olacaksın."

Gñzlerimi kaldırarak onun sarsılmaz bakışlarıyla buluruyorum. "Kurallar nedir?"

"Benimle kavgaya etme."

Gñzlerim ona dikildi. "Cehennem gibi. Beni sađa sola fırlatmana ve bağlamana asla izin vermeyeceğim."

"Dediklerimi yaparsan bunların hiçbiri olmayacak."

Hoşnutsuz bir of çektim ve az önceki öfkem geri dönerek korkumu azalttı. "Beni incitmekten ve aşağılamaktan zevk mi alıyorsun?"

Demitri ayağa kalkıyor ve benim oturduğum yere doğru yürüdüğünde vücudumdaki tüm kaslar geriliyor. Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama ben koşmaya başlayamadan o tam önümde duruyor. Başını eğiyor, gözlerini bana diyor. "Evet, Ariana. Kulaklarım kanayacakmış gibi hissedene kadar çığlık atarken seni yatağa bağlamak beni çelik gibi sertleştiriyor."

Demitri'nin beni tutarken tahrik olduğu görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor ve vücudumda beklenmedik bir arzu dalgası yaratıyor.

Oh, hayır. Oraya gitme bile.

Bir şekilde onun karşısında durmayı başarıyorum ve uzaklaşana kadar ona ters ters bakıyorum. Bodrum olduğunu tahmin ettiğim yere giden merdivenlere yöneldiğinde gözlerim sırtını yakıyor. Onu ikinci kez aşağı inerken görüyorum ve o anki heyecanla peşinden gidiyorum.

Kısa merdivenden aşağı bakarken, Demitri'nin bir kod girmesini ve ağır metal bir kapıyı iterek açıp odanın içinde kaybolmasını izliyorum.

İçinde ne var?

Muhtemelen teknenin anahtarları ve bir telefon. Kaçmak için ihtiyacım olan her şey.

O kapının kodunu öğrenmem gerek.

Bölüm 7

DEMITRI

Bir pişmanlık daha.

Kız beni sinirlendiriyor ama yine de bu yaptığım şeyi söylemem için bir sebep değil. O korkuyor ve muhtemelen ben daha da kötüleştirdim.

Endişelenmesini istediğim son şey kendimi ona zorla kabul ettirmem. Bu asla olmayacak.

İçimi çekerek oturuyorum ve monitörlere bakıyorum. Ariana'yı buzdolabını açıp içinden bir şişe su alırken buluyorum.

Sadece ona zarar vermeyeceğime dair bir tür güvence istedi. Neden ona bunu vermedim ki?

Tekrar kanepeye oturup kolçağa doğru kıvrılmasını izliyorum. *"Hadi lan, dikkatimi şu pislikten uzaklaştır,"* diyor tekrar diziyi izlemeye başlarken.

İlk gün tam bir rezaletti ve haftanın geri kalanını nasıl atlatacağımıza dair hiçbir fikrim yok.

Telefonumu elime alıp Alexei'ye bir mesaj gönderiyorum.

Lütfen bana Lucian'ın çoktan Rusya'da olduğunu söyle.

Cevap gelene kadar birkaç dakika geçer.

Alexei: Yarın Rusya'ya gidiyor.

Benimle yer değiştir. Sen kıza bakıcılık yap, ben de suikastçıyı arayayım.

Hayır.

İçimi çektim.

Birisi Ariana'nın annesine göz kulak olsun. Onun peşine düşeceklerinden endişeleniyor.

Nikhil'i gönderirim.

Demitri: Teşekkürler.

Demitri: Burada sıkışıp kalmışken ne yapmam gerekiyor?

Alexei: İnsan ilişkileri becerileriniz üzerinde çalışın.

Demitri: Seni sadece diğer insanlardan korumaya yemin ettiğimi biliyorsun, değil mi?

Alexei: Oooh, titriyorum.

Demitri: Pislik.

Telefonu tekrar masaya bırakıp oturma odasındaki monitöre bakıyorum.

Siktir et, güvenlik odasında saklanmayacağım. Kalkıp mutfağa gidiyorum ve kendime bir fincan kahve yapıyorum.

"Alexei annene göz kulak olması için birini gönderiyor," diye Ariana'ya rahatlamasını sağlayacağını umduğum bir bilgi veriyorum. Bir şey söylemeyince, "Beni duydun mu?" diye soruyorum.

"Evet, ama sana teşekkür etmeyeceğimden eminim," diye mırıldanıyor.

Derin bir nefes alarak bardağı aldım ve kanepeye oturdum.

Sinirli bir bakış atıyor. "İnsanları öldürmekle meşgul olmadığın zamanlarda televizyon izliyor musun?"

Gözlerimi ekrandan ayırmadan, ağızımdan agresif bir şey çıkmayacağından emin olana kadar dişlerimi sıkıyorum.

"Ben

Televizyon seyrediyorum ama adada yapacak pek bir şey yok."

"Peki, git bir şeyler bul. Beni rahatsız ediyorsun."

Gözlerim Ariana'ya kayıyor. "Onu öldüreceğime inanan biri için hayatta kalma içgüdülerin sıfır. Seni kaçıranı kızdırmak yapılacak en akıllıca şey değil."

Gözlerini bana dikti. "Kavga ederek çıkmayı planlıyorum. Eğer seni ölümüne kızdırabilirsem, bu bir bonus olur."

Kıkırdayarak ağzımın kenarını kaldırıyorum. "Daha önce benimle dövüşmeyi denediğin ve başaramadığın gibi mi?"

"Canın cehenneme," diye mırıldanıyor, boynundan yanaklarına doğru kırmızı bir allık süzülürken bakışlarını tekrar televizyona çeviriyor.

Aşağılanmış olmasından nefret ediyorum ve onu yatağa bağlı bıraktığım için özür dilemek yine dilimin ucuna geliyor ama kelimeleri ısırarak geri alıyorum.

Vampirlerle ilgili olduğu ortaya çıkan diziyi izlemeye devam ediyoruz. Her birkaç dakikada bir Ariana'nın gözlerini üzerimde hissediyorum ve düşünmeye fırsat bulamadan, "Gördüklerini beğendin mi *Malyshka*?" diye soruyorum.

"Ugh," diye homurdanıyor. "Rüyanda görürsün." Bir kıkırdama daha çıkarıyorum.

"Bana Rusça ne dedin?" "Küçük kıza benziyor."

Ofluyor ve sonra Ariana tekrar konuşmadan önce bütün bir bölümü izlemeyi başarıyoruz. "Bodrumda ne var?"

"Seni ilgilendirmez."

Bir dakika daha geçer. "Bütün bu kâbusun benim güvenliğim için olduğunu söyleyip duran biri olarak, beni rahatlatmak için elinden geleni ardına koymuyorsun."

Derin bir nefes alıp, bakışlarımı ona çevirmeden önce yavaşça bırakıyorum. "Korumamı bedavaya elde eden biri için kesinlikle nankörsün."

Ariana'nın gözlerinde bir şeyler parlıyor ve sonra bacak bacak üstüne atıp bana meraklı bir bakış atıyor.

Siktir. İşte sorular geliyor.

"Ne kadar ücret alıyorsun?"

"Bana paran yetmez," diye mırıldandım. "Yine de söyle."

Sessiz bir kahkaha patlattım. "Seninle mali durumumu tartışmayacağım."

"Tamam, beni bir hafta boyunca korumak için ne kadar istiyorsun?"

Alnımda bir çatıklık oluşmaya başladı. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Sana ödeme yaparsam belki daha az pislik olursun diye düşündüm."

Öne doğru eğilip dirseklerimi kalçalarımaya dayıyorum ve kızı dikizliyorum. "Bu benim kibarlığım."

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade beliriyor. "O zaman seni üzgün görmekten nefret ederim."

Ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "O zaman beni kızdırma."

Bana ters ters bakıyor ve dikkatini tekrar televizyona veriyor. Yüzündeki kederli ifadenin geri dönmesi sadece birkaç dakika alıyor.

Siktir, Demitri. Kıza biraz güvence ver.

"Sana zarar vermeyeceğim, Ariana," sonunda duymaya ihtiyaç duyduğu sözleri söylüyorum.

"Söylediğin her şeye nasıl inanabilirim?" diye karşı çıkıyor ve morarmış bileklerinden birini kaldırıyor. Ariana kıpırdanmaya başlayıp rahatsız görünene kadar ona bakıyorum. Sonra mırıldanıyor, "Bana o ölüm bakışını attığında da yardımcı olmuyor."

İşleri yoluna koyma ihtiyacı duyarak, "Korktuğunu anlıyorum. Seni sadece Bratva'nın liderine olan saygımdan dolayı güvende tutuyorum, yani bundan hiçbir çıkarım yok. Tıpkı senin gibi, ben de burada olmak istemiyorum."

Kelimelerin kafamda yer etmesine izin verdikten sonra ekliyorum: "Eğer bana saldırırsan seni zapt ederim. Sana zarar vermeyeceğim ve sana dokunmak gibi bir niyetim de yok. Sen sadece bir işsin, Ariana."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor ve sonra dikkatini tekrar televizyona veriyor, beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor.

ARIANA

Dün gece pek uyuyamadım, Demitri diğer kanepede oturmuş beni bekçi köpeği gibi izliyordu. Sürekli uyukluyordum ama korkudan sarsılarak uyandım.

Sadece kanepede kaldım çünkü o yatak odasıyla yüzleşecek gücüm yoktu.

Kendimi dengesiz hissediyorum, duygularım sürekli olarak dehşete kapılmaktan dün gece olanlardan utanmaya ve öfkeye atlıyor.

Kendime biraz kahve yaptıktan sonra, kaçmanın bir yolunu bulma umuduyla hapishanemi keşfetmeye karar veriyorum. Sürgülü kapıları açarak güverteye çıkıyorum ve yavaşça merdivenlerden aşağı iniyorum. Demitri'nin peşimden gelip gelmeyeceğini görmek için bekliyorum ama ondan bir iz bulamayınca ağaçların olduğu yöne doğru ilerliyorum.

Bir kâbus yaşıyor olsam da etrafımdaki güzelliği görmezden gelemiyorum. Hava temiz, ağaç tepelerinden kuş cıvıltıları geliyor ve bu bende sakinleştirici bir etki yaratıyor. Anakarayı görebildiğim en yüksek kayayı buluyorum ve bu manzara bana batma hissi veriyor.

O mesafeyi asla yüzemeyeceğim.

Teknesinde birilerini görmeyi umarak göle bakıyorum ama kimse yok.

İçimi çekerken düşüncelerim düne dönüyor. Demitri benim sadece bir iş olduğumu söylediğinde hissettiğim hayal kırıklığını anlamıyorum.

Çünkü sizi bir insan, masum bir kadın olarak görmezse öldürmesi daha kolay olacaktır.

Beni görme şeklini değiştirmeliyim. Eğer kaçamazsam, belki beni öldüremeyecek kadar önemsemesini sağlayabilirim.

İmkansız bir görev gibi geliyor.

Beni fırlatıp atmakta ve bağlamakta bir sakınca görmedi, bu yüzden beni bir kadın olarak görmesini sağlama şansı

Muhtemelen hiçbir şey.

Omzumun üzerinden bakarak etkileyici malikaneye geri dönüyorum.

Tanrım, Demitri'nin merhametine kaldım ve onun da merhameti olduğundan emin değilim.

Düşüncelerim, içimi kemiren korku ile hayatta kalma isteğim arasında gidip geliyor... sonuna kadar savaşmak.

Öylece oturup korkudan titreyemem.

Denemek zorundayım.

Eve geri döndüğümde, tutulduğum oda hariç her odaya bakıyorum. Kaçmama yardımcı olabilecek hiçbir şey bulamıyorum. Bara bir bakış atarak eğlence odasına doğru yürüyorum. Başka bir kapıya gelince içeriye bakıyorum ve kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Demitri mekik çekmekle meşgul, alt yarısı bir bankta dinlenirken üst yarısı hiçbir çaba sarf etmeden hareket ediyor. Kaslarında hiç zorlanma yok, bu da bana adamın düşündüğümünden çok daha güçlü olduğunu söylüyor.

Kahretsin, 10 tane normal mekik bile çekemiyorum.

Antrenman yaparken bile ondan yayılan bir tehlike dalgası var ve ne kadar seksi görüldüğünü inkar edemem.

Gözlerim onun terden parlayan altın teninin her santimini adeta yutarken, altı... hayır... sekiz paketi her mekik çekişinde sıkılaşıyor ve büzülüyor.

Kutsal ateş.

Demitri aniden doğruluyor ve havluya uzanarak ayağa kalkarken boynunun arkasını siliyor. Gözlerim açgözlülükle karın kaslarının üzerinde geziniyor ve sonra kalçalarının kıvrımlı kaslarını gördüğümde müthiş bir çekim kıvılcımı oluşuyor... ve bir şişkinlik.

Ağzım kuruyor ve gördüğüm manzara karşısında karnım sıkışırken tenim ısınıyor. Bakışlarım tekrar vücudunda geziniyor ve sonra gözlerine kilitleniyor.

Ona bakarken suçüstü yakalandığım için anında yüzüm kızarıyor. Kapıdan hızla uzaklaşıp eğlence odasına doğru yürürken bir yandan da kendimi tokatlama isteğimi bastırıyorum.

*Aptal, Ariana! Çıldırtıcı salya akıtmak üzerinde
senin esir alan.*

Ciddi misin? Bu tutsak bir romantizm değil.

Demitri beni bakarken yakaladığı için biraz mahcup hissederek kanepeye çöküyorum ve televizyonu açıyorum. Gözlerim ekrana yapışmış, bir yandan da spor salonuna doğru herhangi bir hareket olup olmadığını dinlemeye çalışıyorum.

Demitri salona girdiğinde sağıma bakmaya cesaret ediyorum ve gözlerimi televizyona çevirmek için neredeyse boynumu burkuyordum.

Neyse ki bir şey söylemiyor ve bir kez daha bakmaya cesaret etmeden önce birkaç saniye bekliyorum, tam zamanında merdivenlerden yukarı çıktığını görüyorum.

Hala gömleksiz. Sırtındaki kaslar derisinin altında yuvarlanıyordu.

Lanet olsun.

Başımı sertçe sallıyorum ve gözlerimi tekrar izlediğim programa çeviriyorum.

Dur, Ariana. Evet, cehennem kadar ateşli. "Cehennem" vurgusu.

Derin bir nefes alıyorum ve Demitri'ye karşı hissettiğim ezici çekimi görmezden g e l m e k için elimden geleni yapıyorum.

O tehlikeli, ölümcül ve başka bir dünyadan. Beni kaçırdı, aşağıladı ve canımı yaktı.

Bunu sakın unutma. Asla.

Bölüm 8

DEMITRI

Duş aldıktan sonra üzerime bir kargo pantolonu ve tişört giyip yatağın köşesine oturuyorum.

Ariana'yı yüzünde merak ve arzuyla beni izlerken yakalamak beklediğim son şeydi. Belli ki aramızdaki çekimi hissediyor ve bunun kendi avantajıma kullanabileceğim bir şey olduğunu düşünmeye başlıyorum. Eğer onun duygularıyla oynarsam, belki de onu öldüreceğim endişesinden vazgeçer. Bu ona korkusunu unutturabilir ve eline geçen her fırsatta benimle savaşmayı bırakabilir.

İçimde garip bir his dolaşüyor. *Suçluluk duygusu*. Oyun oynayan biri değilim ve bir kadını kullanmak benim için rahat bir şey değil.

Ama yine de sorunu çözebilir ve ikimiz de burada sıkışıp kalmışken işleri kolaylaştırabilir.

Ya da daha karmaşık.

Lanet olsun.

Bu yeni gelişmeyi düşünerek kalkıp aşağıya iniyorum. Mutfağa girdiğimde Ariana ayak parmaklarının üzerinde duruyor ve vücudunu gererek bir kutu mısır gevreğine uzanmaya çalışıyor. Arkasından yaklaşıyorum ve beni fark ettiği anda etrafında dönüyor. Elleri bir savunma hareketiyle havaya kalkıyor, avuç içleri göğsüme çarpıyor. Tepkisini görmezden geliyorum ve Fruit Loops kutusunu

Dolap. Tezgâhın üzerine koyarken gözlerimi tekrar Ariana'ya çeviriyorum. Geniş gözlerle beni izliyor, yanakları hızla pembeleşiyor.

Bir an için hareket etmiyoruz ve hayranlıkla, tenindeki kızarıklığın derinleşmesini izliyorum.

Evet, kesinlikle beni çekici buluyor.

Elleri göğsümden karın kaslarıma doğru kayıyor ve dokunuşu sikimin kıpırdanmasına neden oluyor, ama sonra yüz hatlarında bir farkındalık beliriyor ve kendini geri çekerek tezgâha yaslanıyor.

"Çekil," diye tıslıyor, benimle göz göze gelmemek için yan tarafa bakıyor.

Onu köşeye sıkıştırmak çok tahrik edici. Sanki bu kadın içimdeki her yırtıcı parçayı çağırıyor. Bende avlanma isteği uyandırıyor. Artık karşı koyamayacak kadar zayıf düşene kadar onu kovalamak. Bu çok heyecan verici.

Geriye doğru bir adım atarken ağzımın kenarı kalkıyor.

Ariana bana ters ters bakıyor ve uzaklaşmaya başlıyor, ama sonra duruyor ve geri geliyor, yanımdan uzanıp mısır gevreği kutusunu alıyor ve kendine kahvaltı hazırlamaya başlıyor.

Kendime bir fincan kahve hazırlıyorum ve ılık sıvıyı yudumlarken tezgâha yaslanıp Ariana'nın yemesini izliyorum.

"Bana bakmayı kes," diye mırıldanıyor bir ağız dolusu meyveli gevreğin etrafında.

Başımı eğiyorum, ağzımın köşesi tekrar kalkıyor.

Isırdığı lokmayı yutarken oflayıp pufluyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor, sonra da şöyle diyor: "Seksi olman bir şey ifade etmiyor. Bektan bir kişiliğin var." Bir ısırık daha almaya başlıyor ve ekliyor: "Beni kaçırdığını, incittiğini ve aşağıladığını unutmayalım, bu yüzden komik fikirlere kapılma. Pislik olmak benim için çekici bir özellik değil."

Ariana mısır gevreğinden bir ısırık daha alıyor ve sırtışım büyüdüğünde bakışları kararıyor.

Savunmasını yüksek tutmak için çok çalışıyor. Duvarlarını yıkmak için ne gerektiğini merak ediyorum.

Suyu test etmeye karar vererek fincanımı bıraktım ve yavaşça ona yaklaştım. Yüz hatlarını sıkılaştıran temkinli bir ifadeyle geriliyor.

Ondan sadece birkaç santim uzaktayken kaşığı kaseye bırakıyor ve beni uyaran bir bakış atıyor. "Kes şunu."

"Ne?" Sesimi bilerek alçaltarak mırıldanıyorum.

Yanakları anında kızarıyor ve bakışlarını sertleştirmeye çalışsa da nefes alış verişlerinin hızlanması benden etkilendiğini gösteriyor. Korku mu, arzu mu, yoksa ikisi birden mi emin değilim.

Aramızda sadece bir santim mesafe kaldığında gözlerimiz kilitleniyor. Ariana sertçe yutkunuyor ve sonra avucunu karın kaslarıma bastırıyor, bir adım geri çekilirken beni itmeye çalışıyor.

"Her ne yapıyorsan bırak. Bu beni rahatsız ediyor," diyor sesinde hafif bir titremeye.

"Öyle mi?" Başımı eğerek soruyorum. "Spor salonunda benimle neredeyse göz göze gelirken hiç rahatsız görünmüyordun."

Kırmızının en koyu tonu yanaklarına sızar ve sanki on mil koşmuş gibi görünür. Açık tenli olduğu için duygularını asla gizleyemeyecek.

Bir saniye sonra parmağı göğsüme saplandı ve bana doğru bir adım atarak, "Kendini övme. Seninle hiç ilgilenmiyorum."

Elini tutarak onu kendime doğru çekiyorum. Ariana şaşkın bir nefes verirken bedenlerimiz anında birbirine karışıyor. Gözleri benimkilere dikiliyor, nefesleri üzerlerine hücum ederken dudakları aralanıyor. Ve lanet olsun, bu onu daha da güzelleştiriyor.

Aramızdaki beklenti zaplıyor ve onun içinde bir titreme olduğunu hissediyorum. Aramızdaki çekim ışık hızıyla artıyor ve beni kaya gibi sertleştiriyor.

Daha önce hiçbir kadınla böyle bir şey yaşamamıştım ve bu durum Ariana'ya gerçekten bakmama neden oldu. Benden çok daha genç ama bu önemli değil. Benden korkmasına rağmen, yine de karşılık veriyor.

Gözlerim yüzünde geziniyor, çenesi yüksekte ve ela gözleri saygımı talep eden bir alınganlıkla canlı.

Ve tüm bunlar hayatımda daha önce hiç olmadığı kadar dikkatimi çekiyor.

Ağzım kulağının **k a b u ğ u n a** değene kadar eğilip ondan derin bir nefes alıyorum. Kokusu kaslarımı sanki saldırmaya hazırlanıyorlarmış gibi geriyor. "Öyle mi? Bundan emin misin?" Fısıldıyorum, sesim alçak ve yırtıcı. Bir santim geri çekildiğimde, Ariana'nın yüz hatlarında şaşkınlığın parladığını görüyorum. Elini tuttuğum yerden çekip kurtarıyor ve

Etrafımda dolanıp merdivenlerden yukarı kaçıyor. İkinci katta bir kapının çarptığını duydum.

Kıkırdayarak dudaklarımı yukarı kaldırıyorum.

Bu çok ilginç.

ARIANA

Vay anasını, çok yoğundu.

Bir işkence odasından farksız olan odaya koşarak giriyorum, kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum ve sonra kalbim küt küt atarak odaya bakıyorum.

Midem hâlâ deli gibi dönüyor ve tenim karıncalanıyor.

Demitri'nin vücudunun benimkine sertçe bastırılması duygularımı allak bullak etti. Korku dışında her şeyi hissettim ki bu benim için büyük bir endişe kaynağıdır.

Çünkü ondan korkmalıyım.

Beni hayatımdan çaldığı için ondan nefret etmeliyim.

Ama bunun yerine, onun karşısında eridim. Tek görebildiğim kare çenesi, dolgun dudakları ve keskin gözleriydi. Günahkâr yüzü bana o kadar yakındı ki nefesini tenimde hissettim. Dudakları çenemin üzerinde geziniyor, karnımın ihtiyaçla sıkışmasına neden oluyordu.

Bunu düşünmek bile içimde yeni bir karıncalanma yaratıyor.

Başımı sertçe sallıyorum ve nefesime odaklanmaya çalışırken gözlerimi kapatıyorum.

Ve vücudu. Tanrım, vücudu... iç çekiyorum.

Yumuşak bedenime karşı sert. Demitri her yönden benim tam tersimdi ve bedenim onun hissini çok sevmiştir.

Tamam, fiziksel olarak o pisliğe ilgi duyuyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Gözlerimi açıp yatağa bakıyorum ve Demitri'nin örtüleri değiştirdiğini fark edince, beni yatağa bağlı bıraktığında olanların utancı içimde dalgalanıyor.

Kibirli pislik. Pislik.

Jackass.

Adam çekilmez biri ve bunu sakın unutma, Ariana!

Banyoya girip Demitri'nin dün bana verdiği kıyafet çantasını alıyorum ve içinde başka ne var diye kontrol ediyorum. İki çift eşofman altı ve iki tişört buluyorum. Kıyafetlerden birini yatağın köşesine bırakıp temiz bir çift alıyorum ve duşa giriyorum. Dişlerimi ve saçlarımı fırçaladıktan sonra kirli kıyafetleri alıp çantaya tıkıyorum.

Yatak odasından çıkıp mutfağın yanında gördüğüm çamaşır odasına gidiyorum. Giysileri çamaşır makinesine attıktan sonra üzerimdeki tişörte bakıyorum. Beyaz ve sütyen giymediğim için kumaş göğüslerimin hatlarını gizlemek için pek bir şey yapmıyor. Ayrıca havada bir serinlik var ve ben üşümekten nefret ederim.

Yüzümde bir çatıklık oluşuyor.

Siktir et.

Çamaşır odasından hışımla çıkıp merdivenlerden yukarı çıktım. Diğer odalara bakarken, dolaplarda erkek kıyafetleri olan bir oda buluyorum. Dört siyah tişört ve birkaç kazak alıp sırtıyorum.

Tam gömleklerden birini giymek üzereydim ki Demitri'nin "Bu Alexei'nin" dediğini duydum.

Yüzümü ona dönerek mırıldandım, "Yani? Umursuyor gibi mi görünüyorum?"

Demitri bana doğru geliyor ve kıyafetleri benden alıp yatağın üzerine fırlatıyor, sonra da elimden tutup beni odadan dışarı sürüklüyor. Kapıyı arkasından çekerek kapattı ve "Alexei'nin kötü tarafına geçmek istemezsin. Yatak odasına girme."

Alexei'nin ne düşüneceğini umursamadan Demitri'ye ters ters bakıyorum.

Elimi Demitri'nin elinden kurtarmaya çalışıyorum ama o bırakmak yerine beni daha sıkı tutuyor ve başka bir yatak odasına sürüklüyor. Başka bir dolabın içinde duruyoruz.

"Burada her şeyi giyebilirsin."

Kıyafetlere bir göz attıktan sonra "Burası senin odan mı?" diye sordum. "Evet."

Demitri'nin kıyafetlerini giyme fikri içimde istenmeyen bir karıncalanma dalgası daha yaratıyor. Ancak o zaman zihnimin arkasında bir şey kıpırdanıyor ve gözlerim Demitri'ninkilere kayıyor. "Evde kamera var mı?"

"Elbette," diye yanıtlıyor ve sonra dolabından birkaç gömlek çıkarıp göğsüme bastırıyor.

Onları tutarak yanından geçtim ve kazaklarından üçünü aldım. Sonra aceleyle dolaptan çıktım.

kişiliksiz görünen tertemiz odaya göz gezdiriyor.

İşkence odasına gidip elimdeki birkaç eşyayı topladıktan sonra onları başka bir misafir odasına götürüyorum.

Demitri beni izliyor ve kıyafetleri dolaba yerleştirdiğimde omzunu kapı pervazına yaslayıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Böyle durmasından nefret ediyorum çünkü derisinin altında kıvrılan damarları ve belirgin kaslarını mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor.

"Tuvaletlerde kamera var mı?" Yaptığım her şeyi görebileceğini bilmenin verdiği sinirle midem sıkışarak soruyorum. Mutfaktaki tartışmadan sonra ona bu kadar yakın olmak da sinir bozucu.

"Hayır, sadece yatak odaları ve alt kat."

"Yani burada uyursam, beni olduğun gibi izleyebilecek misin?" Neredeyse sıfır mahremiyete sahip olmaktan ve bu adama karşı hissettiğim rahatsız edici çekimden memnun olmadığım için tersliyorum.

"Günde sadece üç kez güvenlik odasına gidiyorum, bu yüzden seni izlemem konusunda endişelenmene gerek yok" diye beni bilgilendiriyor.

Yüzümü ona döndüğümde kaşlarım havaya kalkıyor. "Şu anda yaptığın şeye ne diyorsun?"

Bir kıkırdama çıkarıyor, dudakları fazlasıyla ateşli bir sırtışı dönüşüyor. "Eğlence."

Sıcaklığın boynuma tırmanmasından nefret ediyorum ve "Canın cehenneme" diye mırıldanıyorum.

"Sadece yalvarırsan," diye alay ediyor Demitri benimle.

Kapıya doğru koşarak, geri adım atana kadar onu itiyorum ve sonra kapıyı suratına çarparak kapatıyorum. Kapıyı çevirerek

kilitliyorum ve ancak o zaman bu odanın gerçekten bir anahtarı olduğunu fark ediyorum.

Yasssss! Ariana kazandı.

Bölüm 9

DEMITRI

Güvenlik kapısını açarken Ariana'nın merdivenlerin tepesinden beni izlediğinin farkındayım. Vücudum tuş takımını engelliyor, bu yüzden kodu görmesine imkân yok.

İçeri girip telefonumda cevapsız çağrı ve mesaj olup olmadığını kontrol ediyorum. Hiçbir şey göremeyince monitörlere bakıyorum ve Ariana'nın güvenlik kapısına doğru süründüğünü görünce ağzımın kenarı kalkıyor.

Kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı açtığımda geri sıçırıyor ve sonra korkmuş bir tavşan gibi merdivenlerden yukarı fırlamadan önce telaşlı görünmeye başlıyor.

O andan fazlasıyla keyif alıyorum ve kapıyı arkamdan çekerek Ariana'nın peşinden gidiyorum.

Onu sürgülü kapının önünde dururken buluyorum, ürktüğü için nefes alış verişleri hâlâ hızlı, bir yandan da rahat davranmaya çalışıyor.

Sen bir pisliksin, Demitri.

Kızın benim yanımda rahatlamasını sağlamak için biraz zemin kazanmak istiyorum ve hayatını kurtarmak için kendini koruyamadığı için, "Yapacak bir şeyimiz olmadığına göre, sana kendini savunmanın birkaç yolunu göstermemi ister misin?" diyorum.

Ariana yüzünü bana çeviriyor ve ne yapacağını bilemez bir ifade takınıyor. "Bana kışını nasıl tekmeleyeceğimi gösterecek misin?"

Bir kahkaha attım. "İnan bana, sana ne kadar öğretirsem öğreteyim, bu asla olmayacak."

"Neden? Sen büyük kötü bir adamsın ve ben bir kadınıym diye mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, ona yaklaşarak. "Çünkü ben en iyisiyim."

"Ah, küstahlığı bir kademe azalt," diye mırıldanıyor ama sonra ekliyor, "İyi, yapacak daha iyi bir şeyim yok ki."

Spor salonuna doğru ilerlerken, "Sana iyi davranmayı imkânsız hale getiriyorsun," diye homurdandım.

"Evet, beni kaçır ve sonra bunun için sana teşekkür etmemi bekle."

Antrenman minderi olan açık bir alana doğru yürüyorum ve Ariana'ya dönüyorum.

Bana zar zor tahammül eden bir bakış atıyor. "Peki, ne yapacağız?"

"Sanırım hiç kavgaya karışmadın?"

Bir kıkırdama çıkarıyor ve başını sallıyor. "Normal bir insan, hatırladın mı?"

"Tamam," derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. Ariana'ya yaklaşırken gözlerini benden ayırmıyor. "Sana boğulmaktan nasıl kurtulacağını göstereceğim."

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade beliriyor. "En son kolun boynuma dolandığında TSSB geçirmiştin. Bunu atlayalım. Bunun yerine bana birine nasıl vurulacağını göster."

Ariana'ya bakıyorum, onu ne kadar travmatize ettiğimi merak ediyorum.

Muhtemelen bir ton.

"Boğma hareketi yapıyoruz. Gelecekte bundan kurtulabileceğinizi bilmek bokla başa çıkmanıza yardımcı olacaktır."

"Seni boğacak mıyım?" diye soruyor, bana ters ters bakarak.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım. "Deneyebilirsin." Arkasına geçtiğimde Ariana geriliyor ve omzunun üzerinden beni izliyor. "Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim."

"Söylediğin tek bir kelimeye bile inanmadığım için beni affet," diye alay ediyor. Yaklaşıyorum ve kolumu yavaşça ön tarafta doluyorum. Elleri anında yukarı fırlıyor ve ön kolumu kavlıyor. Etrafında dönüyor, nefesleri hızlı geliyor ve yüz hatları panikle gerilir.

"Hayır." Başını sertçe sallıyor. "Her ne yapmaya çalışıyorsan, işe yaramayacak."

"Hiçbir şey denediğim yok, Ariana."

Geriye doğru birkaç adım atıyor ve kapı aralığına bakıyor.

"Bu oyun... dostça bir eğitim seansı," gözleri tekrar bana dönüyor, "buna kanmayacağım. Sen kaçırın kişisin, ben de rehineyim. Bu yüzden bunu olmadığı bir şey haline getirme."

Derin bir iç geçirdim. "Aşırı tepki veriyorsun ve bu beni gerçekten kızdırmaya başladı. Seni Seattle'da bıraksaydım şimdiye ölmüş olurdun."

"Sen diyorsun!" Ariana benden uzaklaşmaya başlıyor ama sonra duruyor ve geri dönüyor. "Gerçekten ağzından çıkan saçmalıklara inanmamı mı bekliyorsun? O kadar saf mı görünüyorum?"

"Neye istersen ona inan," diye mırıldandım. "Gerçek şu ki sen bir Bratva prensesisin ve insanlar senin ölmeni istiyor. Ne kadar çabuk

Bunu kabul ederseniz, daha uzun süre hayatta kalmayı başarabilirsiniz."

"Benim o dünyayla hiçbir ilgim yok!" diye bağılıyor, yanakları öfkeyle alev alev yanıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve karanlık bir bakışla bakışlarını tutuyorum. "Kendine yalan söylemeyi bırak, Ariana. Şimdiye kadar Bratva'nın dışında kalmayı başarmış olabilirsin ama sen de en az benim kadar onun bir parçasısın."

Bu konuşma bittikten sonra onu iterek geçtim ve güvenlik odasına geri döndüm.

ARIANA

Dün spor salonundaki tartışmadan beri Demitri'den uzak durmak için elimden geleni yapıyorum ki bu neredeyse imkânsız, çünkü onunla lanet bir adada sıkışıp kaldım.

Kendimi huzursuz ve kafeslenmiş hissederek sürgülü kapıyı açtım ve güverteye çıktım.

Bu şimdiye kadarki en garip kaçırılma olayı.

Şimdiye kadar şanslıydım ve Demitri bana işkence etmedi. Aslında, beni beslemekten başka bir şey yapmadı.

Ve size kendinizi nasıl koruyacağınızı göstermeye çalıştı.

Sanki. Muhtemelen gardımı düşürmem için bir şeyler yapmaya çalışıyordu.

Tahta kıymıkları duyunca sesin geldiği yöne doğru kaşlarımı çatarak yürümeye başlıyorum. Yuvarlanıyorum

Evin köşesine geldiğimde ağzım açık kalıyor ve kaşlarım yavaşça kalkıyor.

Demitri baltasını bir tahta parçasına indiriyor ve tahta tam ortadan ikiye ayrılıyor. Pazuları, giydiği beyaz tişörtün kollarını zorluyor.

Pislik olsun ya da olmasın, kesinlikle bakılacak bir şey.

Tahtaları parça parça kesişini izliyorum ve bu bana içinde bulunduğum durumu unutturuyor.

Gömleğinin alt yarısını tutarak kumaşı yukarı çekiyor ve yüzüne silerek ağzımın suyunu akıtan karın kaslarını görmemi sağlıyor.

Çkar şunu.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi ensesindeki kumaşı tutuyor ve gömleği tek seferde çekip çıkarıyor.

Oh, evet. Bu daha iyi.

Odun kesmeye devam ediyor ve teninde boncuk boncuk ter damlaları parlarken kaslarının dalgalanmasını izlemek pornoya çok yakın.

Demitri baltayı tahtaya vuruyor ve tahta parçalanıyor, sonra bir adım geri çekiliyor ve yavaşça başını kaldırıyor, nefes alışını izliyorum.

Sonra gözlerimiz çarpışıyor ve istesem de kendimi hareket ettiremiyorum.

Ciddiyim. Bir adamın bu kadar seksi olması doğru değil.

Baltayı çimlere bırakan Demirti bana doğru yürümeye başlıyor.

Kalbim deli gibi atmaya başlıyor ve içimden bir ses koşmamı söylüyor ama ayaklarım olduğum yere yapışıyor.

Tam önümde duruyor ve parlayan göğsünü yakından görmek neredeyse başımı döndürüyor. Sonra elini yüzüme doğru kaldırıyor ve başparmağı alt dudağımın üzerinden geçiyor.

Nefesimi bıraktım, hislerim bastırılmıştı ve hayatta kalma içgüdülerim harekete geçmemişti.

"Sakın senin için iyi bir şey yapmadığımı söyleme," diye alay ediyor Demitri benimle.

"Ha?" Sonunda bir adım geri gitmeyi başardım.

Başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Gösteri. Hepsi senin içindi *Malyska* ve yüzündeki ifadeye bakılırsa her saniyesini takdir etmiş gibiydin. Bir şey değil."

Eğlenen bir kıkırdama çıkararak odun yığınınına geri döner.

"Ahmak," diye sesleniyorum ve sonra evin köşesinden geri dönüp sürgülü kapılara doğru koşuyorum.

Bu adama salyalarını akıtmayı bırakmalısın. O kötü biri, beyaz atlı prens falan değil.

Bir homurtu çıkardım.

Demitri'nin çekici olduğu gün muhtemelen cehennem donacak.

Eve geri dönerken, "Eğer buradan canlı çıkarsam, kafamı muayene ettirsem iyi olacak" diye mırıldandım.

Bölüm 10

DEMITRI

Bir haftadır adadayız ve Alexei ile son konuştuğumda Ariana'nın peşindeki suikastçının kim olduğunu bulmaya yaklaşılamamıştı.

Lucian Rusya'dadır, ancak Sergei'yi ziyaret etmeden önce Yuri ve Bratva'nın diğer üyeleriyle görüşmek ve numara yapmak zorundadır.

Umarım yakında değerli bir şeyler öğreniriz çünkü Ariana ile aramızdaki gerginlik giderek artıyor. Ne zaman aynı odada olsak, atmosfer patlayıcı hale geliyor ve tişörtlerimin içinde çok seksi görünmesi de yardımcı olmuyor.

Ariana birbiri ardına dizi izleyerek ve takıntılı bir şekilde evi temizleyerek kendini meşgul ediyor. Ona temizlik yapmasına gerek olmadığını söylediğimde bana ters ters baktı ve ya bunu yapacağını ya da sıkıntıdan delireceğini söyledi.

Telefonum titriyor ve hemen açıyorum.

Alexei: Suikastçıyı buldum. Jet Tao. Hâlâ Seattle'da. Onun peşinden gidiyorum.

Üzerime bir endişe dalgası çöküyor ve ayağa fırlıyorum.

Kahretsin hayır. Bensiz olmaz.

Alexei: Ben iyi olacağım.

Demitri: Yaralanırsan ya da daha kötüsü olursa bunun ne anlama geleceğini biliyorsun.

Vetrov adına leke sürecektir.

Alexei: Sakin ol. Nikhil ve Sacha benimle olacak.

Daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlik duygusu içimi kanatıyor.

Demitri: Gitme. Arkanı kollamak için orada olabileceğim zamana kadar bekle.

Birkaç saniye sonra Alexei'nin adı ekranda yanıp sönmeye başladı ve ben de aramayı yanıtlayarak, "Ben senin yanına dönene kadar Tao'nun peşinden gitme," dedim.

Alexei derin bir nefes alır. "Bunun senin için sinir bozucu olduğunu biliyorum ve arkamı kollamak senin görevin ama ikimiz de bu zamanın geleceğini biliyorduk. Nikhil ve Sacha iyiler. Onları sen eğittin."

"İkimiz de bu zamanın geleceğini biliyorduk? Sen neden bahsediyorsun?"

"Hayatımız boyunca her gün beni koruyamazsın."

Boştaki elimi yumruk yaptım. "Sana sadakat yemini ettim."

"Bunun için her zaman minnettar olacağım ama bir noktada kendini düşünmen gerekiyor Demitri. Sen benim için öz kardeşimden daha değerlisin ve seni asla kendi hayatını yaşamaktan alıkoymam. Senin kızı izlediğin bu ayrılık, zamanının ne kadarını aldığımı fark etmemi sağladı."

Söylediği her kelimeyle kalp atışlarım artıyor ve kendimi çok sinirli hissederek bir elimi saçlarımın arasına sokuyorum.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Benim sadakatim sana ait, Alexei. Bu tartışma burada bitmiştir. Ben sana katılana kadar geri çekileceksin ya da Ariana'yı adada yalnız bırakıp seninle Seattle'da buluşacağım."

Alexei bir an sessiz kaldı, sonra sonunda yumuşadı, "Peki. Sen bana katılana kadar Nikhil'e Tao'yu takip ettireceğim."

Rahatlamak için derin bir nefes alıyorum. "Bir daha sakın böyle şeyler söyleme."

"Özür dilerim kardeşim. Sadece bir gün geriye dönüp baktığında benim yüzümden hiç hayatın olmadığını fark etmeni istemiyorum."

"Benim bir hayatım var. Son derece mutlu olduğum bir hayat." Monitörlerin yanındaki sandalyeye tekrar oturarak, "Hadi bir panik testi yapalım" dedim.

Alexei, kardeşlerimiz ve eşleri boyunlarında, içlerinden birinin yardıma ihtiyacı olması durumunda onları takip etmek için etkinleştirebileceğim etiketler taşıyor.

Bir dakika sonra telefonuma alarm geliyor ve Alexei'nin arkadaşı Tristan'la birlikte işlettiği Koslov & Hayes'te olduğunu gösteriyor.

"Anladım."

"Evet, evet. Sadece Seattle'da olmadığımdan emin olmak istedin, " diye sesleniyor Alexei bana.

"Beni suçluyor musun? Seni korumak, şeker krizi geçiren bir çocuğu korumaya çalışmak gibi bir şey."

Sözlerim arkadaşımın kıkırdamasına neden oldu. "Orada işler nasıl?"

"Birbirimizi öldürmedik... henüz," diye mırıldandım.

Alexei yine kıkırdar. "O kadar ele avuca sığmaz biri mi?"

"Hiçbir fikrin yok. Daha önce hiçbir kadın beni bu kadar heyecanlandırmamıştı. Yaptığı ve söylediği her şey sinirime dokunuyor."

"Hmm..."

Yüzümde bir çatıklık oluşuyor. "O konuya hiç girme." Alexei'nin herkes için çöpçatanlık yapmak gibi bir alışkanlığı var. Kardeşim Damien ile Winter arasındaki evliliği de o ayarlamıştı. "Bu sadece bir iş."

"Sen öyle diyorsan." Alexei'nin sesindeki alaycı tonu duyuyorum ve bu kaşlarımın daha da çatılmasına neden oluyor. "Başka bir telefon görüşmem var. Seninle sonra konuşuruz."

"Sonra," diye mırıldanıyorum ve sonra telefonu masaya bırakıyorum.

Alexei'nin arkasını kollamak için yanında ben olmadan bir işe girmeyi düşünmesine bile hâlâ kızginken sandalyeden kalkıp güvenlik odasından dışarı çıkıyorum.

Oturma odasına girdiğimde, Ariana bana bakıyor, tekrar televizyona bakıyor ve sonra bakışları tekrar yüzüme takılıyor. Gözleri genişliyor, endişesi yüz hatlarını sıkılaştırıyor.

"Bu bakış ne için?" diye kekeliyor.

Kaşlarımı çatarak, "Bir şey mi kaçırdım?" diye sordum.

Şaşkınlık yüzünde dalgalanıyor. "Ah... sen... bir an için beni öldürecekmişsin gibi geldi."

İçimi çekerek mutfağa gidiyorum ve buzdolabından bir şişe su alıyorum. Ariana'yla tekrar yüzleşmek için arkamı dönmeden önce yarısını içiyorum.

Hâlâ beni izliyor, vücudu gergin ve bir şey denersem kaçmaya hazır.

"Sakin ol." Yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle, "Seni öldürmeyeceğim," diye ekliyorum.

"İnanması biraz zor. Biliyorsun..." elini aramızda salladı, "beni kaçıran kişi olduğun için."

Derin bir nefes alarak konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Ne izliyorsun?"

"Vampir Günlükleri," diye cevap veriyor, gözleri hâlâ bana kilitlenmiş.

Bir kanepeye doğru yürüyorum ve ancak oturduğumda biraz rahatlamaya başlıyor.

ARIANA

Demitri'yi bir şahin gibi izliyorum ve gardımı düşürmüyorum.

Güvenlik odasından çıktığında, çıplak elleriyle kalbimi sökmeye hazır, cehennem ve kükürt gibi görünüyordu. Göğsümdeki zavallı organ hala dakikada bir mil atıyor.

Bir an sonra merakım beni ele geçiriyor. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Demitri gözlerini bana doğru çevirdi. "Seni ilgilendirmez."

Verdiği hızlı cevap karşısında kaşlarım havaya kalkıyor ve iç çekerek rahatlayana kadar ona bakmaya devam ediyorum. "Çünkü gerçek işimi yapmak yerine senin kışına bakıcılık yapmak zorunda kaldım."

Bu konuda mutsuz olması umurumda olmamalı ama yine de savunmaya geçiyorum. "Acısını benden çıkarma. Bu benim suçum değil."

Demitri gözlerini bana diyor ve bu kalbimin yeniden hızlanmasına neden oluyor. "Şimdi benimle bir bok aramanın zamanı değil."

"Sanki hiç iyi bir zaman yokmuş gibi," diye mırıldanıyorum. Dikkatimi tekrar televizyona veriyorum ama hayatımı kurtarmak için programa odaklanamıyorum.

Bakışlarım tekrar Demitri'ye dönüyor ve aklımdan geçenleri ona anlatıyorum. "Beni kaçırdın. Sosyal medya hesaplarım cehenneme döndü ve tüm emeklerim boşa gitti. Randevularımı kaçırdım, bu da benim için sıfır gelir demek. Hayatımı mahvettin. Mutluydum ve sen içeri dalıp beni ondan kopardın. Senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi ve muhtemelen sonunda beni öldüreceğini unutmayalım. Bu benim için *tatil* değil. Her lanet dakika, bunun ne zaman son tatilim olacağını merak ediyorum. Bu yüzden *kıçırma bakıcılık* yapmaktan mutsuz olup olmaman açıkçası umurumda değil." Öfkeyle gözlerimi tekrar televizyona çevirdim.

Söylediklerimden sonra bir an sessizlik oldu ve hatta Hayatım için endişelensem de diğer duygularımı kontrol altında tutamıyorum. Endişeden öfkeye, lanet olası adama duyulan çekime kadar her şey göğsümde dönüp duruyor.

Demitri derin bir nefes alır, sonra da "Bana bak" der.

Alnımda bir çatıklık oluşuyor ve sinirli bir öfkeyle gözleriyle buluşuyorum.

Öne doğru eğilip kollarını kalçalarına dayıyor ve bu da içime bir farkındalık dalgası daha gönderiyor çünkü şu anda günahkâr derecede ateşli görünüyor.

"Seni kasten incitecek bir şey yaptım mı?"

Yüzümde bir parıltı oluşuyor. "Beni boğdun, bağladın ve o lanet yatağa bıraktın."

"Bunun neden olduğunu zaten açıkladım," diye tersliyor beni, yüz hatları gerginleşiyor. Yüzündeki karanlık ifade bedenimi geriyor ve o hareket ettiği anda kaçmaya hazır oluyorum.

"Bir haftadır buradayız ve seni tokatlamadım. Seni o yatağa bağlı tutmadım ve inan bana, birkaç kez daha fazlasını istemedim. Özgürce hareket edebiliyorsun. Tüm bunların seni hayatta tutmak için olduğunu unutmayalım. Bana göre esaretin tanımı bu değil."

Gözlerimiz kilitlendi ve her geçen saniye aramızdaki atmosfer daha da gerginleşiyor.

"Kaçıran söylüyor."

"Jet Tao," Demitri kelimeleri ısırarak söylüyor.

Omzumu silkerek başımı sallıyorum. "Bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?"

"Bu senin suikastçının adı. Jet Tao."

Tüylerim diken diken oluyor ve haber içime işlerken dudaklarım aralanıyor.

Tepkimi görmezden gelen Demitri devam ediyor: "En iyisi değil ama iyi. Hayatınla ilgili kontrat on beş milyon dolar."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Vücutuma bir titreme yayılmaya başlıyor ve ağzım kuruyor.

Demitri'nin söylediği tek bir kelimeye bile inanmak için hiçbir nedenim yok ama nedense bana doğruyu söylediğini biliyorum.

Hayatıma gerçekten bir saldırı var. Birisi ölmemi istiyor.

İlk kez her şey kafama dank ediyor ve bu farkındalık tüm dünyamın dengesini bozuyor.

Gözlerim Demitri'ninkilere yapışmış durumda ve "Beni öldürüp milyonları kendine almaktan seni alıkoyan nedir?" diye sorarken sesim korkudan boğuk çıkıyor.

Zaman aramızda uzuyor ve bu sadece bedenimin daha fazla titremesine neden oluyor.

"Onur," diye cevaplıyor Demitri sonunda. "Vetrovlar onur kurallarına göre yaşar. Masumlara zarar vermeyiz."

Ona inanmak istiyorum, ama nasıl inanabilirim?

Demitri beni kaçırdığından beri, onun düşman olduğundan yüzde yüz eminim.

Ama... ya yanılıyorsam? Ya

beni gerçekten

kurtardıysa?

Ya beni öldürmek isteyen adamla aramdaki tek şey Demitri'yse?

Demitri tepkimi dikkatle izledikten sonra, "Ben senin düşmanın değilim," dedi.

Kime güvenebileceğimi bilmediğim için çaresizlik yine üzerime çöküyor. Bacaklarım titreyerek koltuktan kalkıp merdivenlere doğru yürüyorum.

Her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım var. Neyin gerçek neyin yalan olduğunu anlamam gerek.

Odama gidiyorum ve yatağa girip yorganı başımın üzerine çekiyorum.

Daha önce hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Çok fazla duygu, cevaplanmamış soru ve şüphe var ve bunların hepsi beni kaybolmuş ve inanılmaz derecede yalnız hissettiriyor.

Bölüm 11

DEMITRI

Geçtiğimiz hafta boyunca tüm hayatımın toplamından daha fazla pişmanlık ve merhamet hissettim.

Hepsi Ariana Robinson yüzünden.

Odasını gösteren monitöre bakarak, uyurken onu izliyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, bu kadının beni derimden etkilediğini itiraf edeceğim. Onunla ilgili her şey bana bir şeyler hissettiriyor. Cazibe. Şefkat... Koruyuculuk.

Koruyuculuk.

Bu daha önce hiçbir kadına karşı hissetmediğim bir şey.

Düşüncelerim bu akşamki konuşmaya dönerken gözlerim Ariana'nın uyuyan formunun üzerinde geziniyor. Tao'nun peşine düştüğü haberini pek iyi karşılamadı. Yine de kendime onun benim dünyamdan olmadığını hatırlatmam gerekiyor.

Suikast emrini öz kardeşinin verdiğini öğrendiğinde bu onu mahvedecek.

Bu düşünce ellerimi yumruk yapıyor ve bu sadece ona karşı hissettiğim korumacılığı artırıyor.

Ariana huzursuz bir ses çıkarır ve üzerindeki örtüleri tekmeler. Nefes alıp vermesi hızlanır ve sonra dönüp durmaya başlar.

Muhtemelen kabus görüyordur.

Onu öldürmem hakkında.

Sandalyeden kalkıp güvenlik odasından çıkıyorum ve Ariana'nın yatak odasına gidiyorum.

Tam kapıyı açtığımda korkuyla mırıldandı, "Hayır, hayır, hayır!"

Yatağın yanına yürüyorum ve Ariana'nın üzerine eğilerek omzunu sarsıyorum. "Ariana. Uyan."

Ellerinden biri uçarak göğsüme değiyor. Saç telleri nemli tenine yapışırken yüzüne kazınmış dehşeti görüyorum.

"Ariana, uyan," diye tekrar deniyorum, onu biraz daha sert sarsıyorum.

Ayağa fırladığında dudaklarında bir nefes patlıyor ve tam zamanında geri çekiliyorum, böylece bana çarpmıyor. Gözleri kocaman açıldı ve benden uzaklaşmadan önce sadece bir saniyeliğine bana odaklandılar.

"Bir kabus gördün," diyorum.

Ariana yataktan kalkıyor ve sırtı duvara çarpana kadar durmuyor.

Yüzündeki ifade içimi gıcıklıyor ve onu kaçırdığımda beni sadece sinirlendirirken, şimdi tepemin tasını attırıyor.

Bana korkuyla bakmasını istemiyorum.

Bir şeyler düşünmeye fırsat bulamadan yatağın etrafında dolaniyorum. Ariana ona yaklaştığımda boğuk bir ses çıkarıyor, sanki duvardan kaçmaya çalışıyormuş gibi vücudunu sertçe duvara doğru itiyor.

Ellerimi kaldırarak yüzünü çerçeveliyorum ve "Sadece bir kâbustu. Güvendesin."

Yüzümde gezinen gözleri ateş saçıyor. Dehşetten umutsuzluğa kadar her şeyin yüz hatlarında yanıp sönmesini izliyorum.

"Şşş... sorun yok," diyorum, onu sakinleştirmeyi umarak. Ona doğru eğilerek göz göze geliyoruz. "Sadece bir kâbustu."

Birkaç derin nefes alıyor, yüz ifadesi temkinli ve sonra fısıldıyor, "Beni sen bıçakladın."

Başımı sallıyorum ve saçının vahşi tellerini nazikçe yüzünden uzaklaştırıyorum. "Bu sadece bir kâbustu. Güvendesin."

Bir an için sadece bana bakıyor ve yavaş yavaş atmosfer onun havayı kirleten dehşetinden aramızda büyüyen samimi bir şeye dönüşmeye başlıyor.

Birden vücudundaki titreme artmaya başlıyor ve sonra bana çaresiz bir bakış atıyor.

Ve benim demir gibi sağlam otokontrolüm kayıyor.

Onu göğsüme doğru çekiyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Sana asla zarar vermem. Benimle güvendesin."

Sürpriz bir şekilde Ariana kollarını belime doluyor. Nefesleri gömleğimi ısıtırken, "Sana inanmayı o kadar çok istiyorum ki," diyor.

"Yakında babandan haber alırız," diyerek ona biraz güvence vermeye çalışıyorum.

"Ya ondan haber alamazsan?" diye soruyor, bana olan tutumu sıkılaşıyor.

İlk kez bir söz veriyorum, sadakatimden değil ama istediğim için. "Sorun çözülene kadar seni güvende tutacağım."

Başımı eğiyorum, ağzım onun şakağında geziniyor. Ariana yavaşça başını kaldırıyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde, şimdiye kadar hissettiğim en yoğun çekim vücudumdaki her kası sıkıyor.

"Seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Şüphe ve çaresizliğinin umuda benzer bir şeye dönüşmesini izliyorum ve Ariana ilk kez bana düşmanımıymışım gibi bakmıyor.

Hope gözlerini yumuşatıyor, ben ağzımı onunkine çarpmama bir saniye kalana kadar, ama neyse ki özdenetimim galip geliyor ve hemen geri çekiliyorum. Yapmak istediğim son şey, onunla kazanmayı başardığım yetersiz zemini mahvetmek.

Tek yapmak istediğim kıyafetlerini yırtıp atmak ve ona kabusu unutturmakken kapıya doğru yürüyorum.

"Aşağıya gel. Kahve yapacağım," diye mırıldanıyorum yatak odasından çıkmadan önce.

Mutfağa doğru giderken başımı kendime doğru sallıyorum. Kardeşimin Winter'a nasıl bu kadar çabuk aşık olduğunu hep merak etmişimdir. Şimdi anlamaya başlıyorum. Ariana'yı bir haftadır izliyorum ve şimdiden onu sahiplenmeye başladım.

Böyle bir hafta daha geçirirsem boku yerim.

Bunun Ariana'ya karşı hissettiğim normal bir çekim mi yoksa daha fazlası mı olduğunu anlamaya çalışırken iki fincan kahve hazırlamaya başlıyorum.

Merdivenlerden indiğini duyduğumda bardaklara krema dolduruyordum. Bardakları oturma odasına taşıdığımda, kendisi için ayırdığı kanepeye oturdu.

ARIANA

Demitri bana dumanı tüten bir fincan kahve uzatıyor ve sonra diğer koltuğa oturmak yerine yanıma çöküyor.

Kabusun kalıntılarıyla yoğunlaşan duygularımla, hiçbir şeye anlamlandırarak kadar uzun süre odaklanamıyorum.

Gördüğüm en garip rüyaydı. Demitri ve benim aramdaki delicesine yoğun çekimle başladı. Her şey buharlaştı, sonra bir bıçak çıkardı ve şeytani bir sırıtışla beni bıçaklamaya başladı.

Tüylerim diken diken oluyor, bedenim sertçe titriyor.

Demitri aniden ayağa kalkıyor ve ben içgüdüsel olarak ondan uzaklaşıyorum. Merdivenlerden yukarı çıkıyor ve bir dakika sonra elinde bir battaniyeyle geri dönüyor.

Battaniyeyi alt yarımın üzerine yerleştirirken gözlerimi yere indiriyorum. Bu ani nezaket duygularımı daha da karıştırıyor.

Demitri televizyonu açıyor ve Vampire Diaries'e en son kaldığım yerden devam ediyor. Bana kendi içeceğimi hatırlatan kahvesini yudumlarken rahat bir tavır takınıyor. Bir yudum alıyorum ve sıvıyı sertçe yutuyorum.

Kâbus zihnimde uçuşup duruyor ve ben de kendimi sehpayı bakıp, bu kaotik durumu anlamaya çalışırken buluyorum.

Göğsümde bıraktığı karmaşa.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Demitri soruyor, sesi her zamanki canlılık yerine yumuşak.

Başımı sallıyorum ve kahveyi zorla içemeyerek fincanı masanın üzerine bırakıyorum.

Kalan panik hala göğsümü sıkıyor ve battaniyeyi çenemin altına kadar çekiyorum, sonra kolçağa doğru kıvrılıyorum.

Sadece bir kabustu.

Ama ne kadar s ü r e için? Her an gerçekliğim haline gelebilir.

Demitri'nin kim olduğunu unutmaya başlamıştım. Bir katil. Ve birisi babam yüzünden ölmemi istiyor.

Demitri'den kurtulmayı başarırsam hayatım böyle mi olacak? Kaçamayıp ölene kadar birbiri ardına darbeler mi yiyeceğim?

Göğsümde sefil bir hıçkırık birikiyor ve onu bastırmak için zorlukla odaklanıyorum.

Babamınkinden ayrı bir hayat yaşayabileceğimi düşünerek bir yalanı mı yaşıyordum?

Hiç soru sormadım. Babamın ne iş yaptığıyla hiç ilgilenmedim. Onunla ne zaman konuşsam ya da onu görsem mutlu olurdum. Benim için o sadece babamdı.

"Hiç Bratva'dan kaçan oldu mu?" diye sorduğumda sesim boş geliyor.

Derin bir nefes alan Demitri, fincanını benimkinin yanına koyuyor ve ardından televizyonda oynayan bölümü durduruyor.

Koltuğa yaslanarak, "Bratva senin peşinde değil," diye cevap verdi.

"Kim o? Bana suikast emrini kim verdi?"

Demitri sessiz kaldığında, ona bakmak için başımı çeviriyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve sonra başını sallıyor.

"Bilmiyor musun, yoksa bana söylemeyecek misin?" diye sordum.

Gözleri bir şey arıyor, sonra diyor ki, "Sana söylemeyeceğim. Henüz söylemeyeceğim."

"Neden?"

Demitri bana bakarken, tanıştığımızdan beri en insani halinin bu olduğunu fark ediyorum. Gözlerinde parlayan bir uyarı yok. Kızgınlık ya da öfke yok.

Bunun yerine, şefkat ve başka bir şey var... üzerimde gerçekten sakinleştirici bir etkisi olan bir şey.

"Yeterince bokla uğraşıyorsun. Her seferinde bir şey."

Demitri'nin gözlerine ne kadar uzun süre bakarsam, etrafımı bir koza sarıyormuş gibi hissediyorum. Eski hayatımın ve ürkütücü gerçekliğimin beni bulamayacağı bir yer. Yavaşça mırıldanıyorum, "Umursamadığını sanıyordum."

"Ben sandığın gibi bir canavar değilim."

Demitri'yi daha yakından tanımak istediğim için, "O zaman bana katil olman dışında senin hakkında bir şey söyle," diyorum.

Demitri benimle göz temasını keserek yüzünü sürgülü kapılara ve camın ardındaki karanlık geceye çeviriyor.

Bana hiçbir şey söylemeyeceğini düşünene kadar aramızda sessizlik sürüyor, ancak o zaman bana cevap veriyor: "Rusya'da doğdum. Tüm hayatımı

bekçi olmak için eğitim alıyorum. Alexei'yi son nefesime kadar koruyacağıma yemin ettim ve bu yemini asla bozmayacağım."

O sadıktır.

"Yani tek yaptığın çalışmak mı?"

"Öyle de denebilir," diye cevap veriyor, sonra derin bir nefes alarak bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

Bu yaptığımız ilk normal konuşma olduğu için yavaş yavaş biraz rahatlamaya başlıyorum. "Hayattan daha fazlasını istemiyor musun?"

Demitri başını sallar. "Gibi mi?"

"Biliyorsun..." Omuz silkiyorum, "normal şeyler. Kendi ailen mi var?"

"Benim bir ailem var," diye mırıldanıyor.

"Yani... bir eş ve çocuklar," diye kendimi daha iyi açıklıyorum.

Demitri yumuşak bir kıkırdama çıkarır. "Bir ittifakı sağlamlaştırmak için ayarlanmadığı sürece evlenmeyeceğim."

"Alexei'ye verdiğin söz yüzünden mi?" Demitri sadece başını sallar.

İlk defa beni esir alan kişiye karşı bir merhamet duygusu hissediyorum. "Yalnızlık çekmiyor musun?"

Başını sallar. "Benim dünyamda yalnızlık için zaman yok."

Gözlerimi aramızdaki açık kanepeye indiriyorum. "Bana Bratva'yı anlatabilir misin?" Demitri hiçbir şey söylemeyince bakışlarımı tekrar onunkilere dikiyorum. "İçine sürüklendiğim dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmek istiyorum."

"Burası senin gibi birine göre bir yer değil," diyor, çenesi hafifçe sıkılarak.

"Fazla seçeneğim yok," diye mırıldandım.

"Biliyorsun," diyor, sonra sesi alçalarak ekliyor, "Bundan emin olacağım."

Demitri'ye hâlâ güvenemediğim için bu sözler bana pek umut ya da teselli vermiyor.

Şu anda hayatımda emin olduğum tek şey tehlikede olduğum ve bu durum ruhumu öğütmeye başladı.

Bölüm 12

DEMITRI

Ariana sonunda kanepede uyuyakaldı ve sabahın erken saatlerinde yanıma sokulduğunda beni uyandırdı.

O zamandan beri kılımı bile kıpırdatmadım, sadece uykusunda bana doğru yöneldiği gerçeğini düşündüm.

Ve iyi
hissettiriyor.

Doğru
hissettiriyor.

Yanağını göğsüme bastırmış uyuyan Ariana'nın yüzüne bakarak, bana hissettirdiği duyguların içime yayılmasına izin veriyorum.

Bunun benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Ama sonra bu küçük dinamit hayatıma girdi ve neden olduğu patlama kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi değiştiriyor.

Her zaman katı ve değişmez oldum. Kendim ve çevrem üzerinde her zaman tam bir kontrole sahip oldum.

Ariana'ya kadar.

Düşüncelerim Bratva hakkında sorduğu sorulara yöneliyor.

Yavaşça sağ elimi kaldırıyorum ve ipeksi saçlarına dokunuyorum.

Her ne kadar alıngan olsa da, tek başına bir gün bile hayatta kalamaz.

Ariana yanağını göğsüme sürtüyor ve bu içime bir sıcaklık patlaması gönderiyor. Yumuşak bir inilti çıkarıyor

Uyanmaya başladı ve ben de elimi kalçama götürdüm.

Gözlerini kırptırarak açmasını ve uykulu bir şekilde içinde bulunduğu durumu anlamlandırmaya çalışmasını izliyorum. Bir saniye sonra gözleri açılıyor ve benden uzaklaşıyor. Bakışları benimkilere takılıyor ve sonra gerçekten hoşuma gitmeye başlayan kızarıklık boynuna doğru süzülüyor.

"Artık kâbus yok mu?" Ben soruyorum.

Başını sallar ve sonra ayağa kalkıp hızla merdivenlere doğru yürür.

Ayağa kalkıyorum ve vücudumu gererek güvenlik odasına gidiyorum. Telefonumun kilidini açtığımda bir mesaj görüyorum.

Alexei: Lucian yakında sizinle temasa geçecek. Telefonunu yanı n d a n ayırma.

Yapacağım.

Cihazı kargo pantolonumun cebine sokarak monitörlere bakıyorum. Ariana'nın odasındaki kamera onu yatağının kenarında oturmuş, elleriyle yüzünü kapatmış halde gösteriyor.

Sesi açıyorum ve mırıldandığını duyuyorum, *'Ciddi misin? Adamın üzerine yatmışsın. Terapiye ihtiyacın var.*

Duş almadan önce biraz egzersiz yapmak için güvenlik odasından çıkarken ağzımın kenarı kalkıyor. Yatak odama gidip üzerime bir eşofman geçiriyorum, telefonumu ve havlumu alıp tekrar dışarı çıkıyorum.

Merdivenlerden inerken Ariana'nın mutfakta olduğunu duyuyorum. Omzunun üzerinden bakıyor ve bir an için gözleri çıplak göğsümde büyüyor ama sonra mırıldanıyor, "Dolabındaki gömlekleri gördüm. Birini giy."

"Ve seni tüm bunları görme şansından mahrum mu bırakayım?" Sırtarak göğsümü ve karın kaslarımı gösteriyorum. "Sana canavar olmadığımı söylemiştim."

"Ugh," diye homurdanıyor ve sonra yapmakta olduğu kahve fincanına fazlasıyla odaklanıyor.

Spor salonuna doğru yürürken eğlenerek kıkırdıyorum. Telefonu ve havluyu bir bankın üzerine bırakarak barfiks çekmeye başlıyorum. Egzersizimin yarısında Ariana'nın gözlerini üzerimde hissediyorum, Arkama bakmadan, "Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye soruyorum. Barı bırakıp ayağa kalkıyorum ve kollarını kavuşturmuş kapı pervazına yaslandığı yere bakıyorum göğsünün üzerinde.

O bir şey söyleyemeden telefonum çalmaya başlıyor. Ariana hemen kapı pervazından uzaklaşıyor, ben cihazı almak için banka doğru ilerlerken gözleri beni takip ediyor. Ekranımda Lucian'ın adının yanıp söndüğünü görünce cevap veriyorum, "Bana iyi haberler ver."

"Sergei için bekleyin."

Hattan zor nefeslerin gelmesi bir an alıyor. "Kızımı getirin. Beni... hoparlöre bağlayın," diyor Sergei zayıf bir sesle.

Emrettiği gibi yapıyorum, sonra diyorum ki, "Hoparlördesin. Ariana burada benimle."

Ariana yanıma geliyor, gözleri elimdeki cihaza kilitlenmiş durumda.

"Demitri... onu koru... lütfen. Ne pahasına olursa olsun."

*Yani Yuri ve Ariana arasında seçim yapmak gerekirse,
Yuri ölmelidir.*

"Yapacağım," diye onu temin ederim.

Sergei birkaç saniye düşündükten sonra devam etti:

"Ari...ana."

"Baba, iyi misin?" diye soruyor, sesi endişeyle geriliyor.

"Güven... Demitri." Nefes alışları daha da zorlaşıyor.

"Sadece... Alexei... ve... Demitri. Başka kimse yok."

"Baba?" Bana daha da yaklaşıyor ve sanki telefonu elinden alacağımdan korkuyormuş gibi kolumu tutuyor.

"Ben... üzgünüm," diye nefes nefese kalır.

Bir sessizlik olur ve sonra Lucian'ın sesi gelir. "Sergei'nin bilinci yine kapalı."

Hoparlörü kapatıyorum ve Ariana'nın elini kolumdan çekerek cihazı kulağıma götürüyorum. "Orada işler nasıl?"

"Lanet olası gerginlik. Herkes Sergei'nin ölmesini bekliyor. Bugün Rusya'dan ayrılıyorum. Sonrası için burada kalmayacağım."

"Anlıyorum." Ariana beni dikkatle izliyor. "Bunu bizim için yaptığın için teşekkür ederim."

Aramayı sonlandırıyorum ve sonra gözlerim Ariana'nın kılere kilitleniyor. O bir şey söylemeyince kaşlarımı kaldırıyorum.

Kollarını hızla göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Doğruyu söylüyorsun diye özür dileyecek değilim. Beni fidye için kaçıran dengesiz bir adam olmadığını nereden bilebilirdim ki?"

Ağzımın kenarı kalkmaya başladı.

"Babamın sana güvenilebileceğini söylemesi de seni daha az pislik yapmıyor."

Muhtemelen bana güvenilebileceği gerçeğini henüz hazmedemediği için savunmaya geçiyor.

"Hmm," sesi boğazımın derinliklerinden geliyor. "Geceleri uyumak için kendine ne söylemen gerekiyorsa, *Malyshka*. Gerçek şu ki, ben senin hayatını kurtardım."

Ariana oflayıp puflayarak kapıya doğru yürümeye başladı, sonra aniden durakladı ve bana bakmadan, "Sanırım sana bir teşekkür borçluyum... yani... ah... teşekkürler," diye mırıldandı.

"Bir şey değil." Kıkırdayarak telefonu tekrar elime alıyorum ve Alexei'nin numarasını çeviriyorum.

Hemen cevap verir, "Sergei'den haber aldın mı?" "Evet.

Ne pahasına olursa olsun Ariana'yı korumak zorundayız."

"Tamam." Alexei iç geçirir. "Yuri'yle konuşacağım, ama o geri adım atmayacağım."

"Lucian orada işlerin gergin olduğunu söylüyor."

"Bu tarafı toparlamam gereken birkaç şey var, sonra adada size katılacağım, böylece bir plan yapabiliriz."

"Tamam. Arkanı kolla."

Telefon görüşmesini s o n l a n d ı r ı r k e n , kapı aralığından beni izleyen Ariana ile göz göze geliyorum.

"Alexei geliyor."

ARIANA

Demitri'ye bakarken sakın kalmak için tüm gücümü harcıyorum. Babamın ölmesinin an meselesi olduğunu bilmek, geçen hafta olanlardan sonra başa çıkabileceğimden çok daha fazla.

Bu muhtemelen babamla son konuşmamdı.

At en az l hala var Yuri, ama o değil azaltmak Kalp ağrım. Babamı kaybetmeye hazır değilim.

Bu düşünce, onun iyileşeceğini umarak nasıl inkâr içinde yaşadığımı fark etmemi sağlıyor.

"Ariana," diyor Demitri bana doğru yürürken.

Gözlerimi birkaç kez kırptıştırıyorum. "Hı-hı?"

"Alexei'nin yakında bize katılacağını söyledim."

Duyduğumu göstermek için başımı sallıyorum ve sonra dönüp mutfağa doğru yürüyorum.

Babam sadece Alexei ve Demitri'ye güvenmem gerektiğini söyledi.

Babam Yuri'den bahsetmediği için alnımda bir çatıklık oluşmaya başlıyor. Yine de muhtemelen kardeşime güvendiğimi bildiği içindir.

"Şimdi ne olacak?" Kendim için bir kase Meyveli Loops hazırlamaya başlarken soruyorum.

"Alexei ve ben her şeyi halledeceğiz."

Yüzümü Demitri'ye çevirdiğimde gözlerimiz kilitleniyor.

"Sana gerçekten güvenebilir miyim?"

Bana uzun ve sert bir şekilde bakıyor ve "Bana güvenebilirsin" derken sesi çelik gibi.

"Güzel," diye fısıldıyorum ve sonra birden rahatlıyorum ve gözümü hızla Demitri'den kaçırıyorum.

Tanrım, bunu en başından bilseydim işler çok daha kolay olurdu. Yine de Demitri beni peşimdeki suikastçıdan kurtardı.

"Sanırım kıcıımı kurtardığın için sana borçluyum," diye mırıldanıyorum isteksizce çünkü daha ilk günden canımı yakmış ve beni lanet yatağa bağlamıştı.

Demitri iç çekerken bunu benim için kolaylaştırmıyor. "Ve Tanrım, bunu zorlaştırdın. Bana kesinlikle borçlusun."

Sözleri çifte anlam taşıyor gibi geliyor ve gözlerimi onunkilere dikmemeneden oluyor. "Ne?"

Yüzüne günahkâr bir gülümseme yayılıyor. "Almaya hazır olduğumda sana haber veririm."

Hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle bir kaşık alıp mısır gevreği kâsesine daldırıyorum. "Bu ses hoşuma gitmedi."

Kahvaltımı kürekle yedikten sonra yüzümü yıkamak ve dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyorum. Sabah rutinimi tamamladıktan sonra aynadaki yansımama bakıyorum.

Tanrım, bok gibi görünüyorum.

Dolabıma yöneliyorum ve içinden Demitri'nin kazaklarından birini alıyorum çünkü kış yaklaşırken hava soğumaya başlıyor, kumaşı başımın üzerine çekiyorum. Kokusu beni sarıyor ve yumurtalıklarım ters taklalar attırıyor.

Kazağın yakasından tutarak kumaşı burnuma götürüyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Babam güvenebileceğimi söylediği için mi ona güveniyorum yoksa zaten kendi kendime mi güvenmeye başlamıştım?

Sanırım asla bilemeyeceğim.

Demitri'nin kokusunu lanet bir bağımlı gibi içime çekmeye devam ederken düşüncelerim ona karşı hissettiğim yoğun çekime dönüyor. Onunla daha ne kadar kalmam gerektiğini bilmiyorum ve aramızdaki duvarları korumak her geçen gün daha da zorlaşıyor. Ayrıca adamın çok seksi olduğunu biliyor olması da bir işe yaramıyor.

İçimi çekerek yatak odamdan çıkıyorum ve aşağıya iniyorum. Demitri'yi güvertede göle bakarken buluyorum. Duş almış olmalı çünkü siyah saçları nemli ve üzerinde kargo pantolonu ve sadece muhteşem kaslı vücudunu vurgulayan siyah bir tişört var.

Sigh.

Yanında durup güzel manzarayı seyrettikten sonra "Babamı ne zamandır tanıyorsun?" diye soruyorum.

"Tüm hayatım boyunca," diye mırıldanıyor Demitri, gözlerini uzaktaki sudan ayırmadan. "Babam onun bekçisiydi."

Kaşlarım kalkıyor ve bakışlarım Demitri'ninkilere kayıyor. "Öyle miydi?"

"Sergei için kurşun yiyerek öldü."

Ağzım açık kalıyor ve bir an için sadece Demitri'ye bakabiliyorum. Sonunda, "Özür dilerim" diye fısıldamayı başardım.

Omuz silkiyor. "Biz böyle yaşıyoruz."

Sonra farkına vardım ki Demitri beni babasının benimkini koruduğu gibi koruyor.

"Benim için ölmeni istemiyorum," diye geveledim.

"Ölmeyeceğim," diye beni temin ediyor. Bana bakarak, "Sadece Alexei için öleceğim," diye ekliyor.

Bu sözler kaşlarımı çatmama neden oldu. "Onunla ne tür bir ilişkiniz var?"

Demitri göle bakmaya devam eder. "O benim hayatımdaki en önemli kişi."

"Onu seviyor musun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Kendi kardeşimden bile daha fazla."

"Böyle birine yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir," diye itiraf ediyorum.

"Hiç arkadaşın yok mu?"

"Hayır, sadece tanıdıklar." İçi boş bir kıkırdama çıkardım. "Birinin kaybolduğumu fark etmesi biraz zaman alacak."

"Seni kaçıran kişiye böyle bir şey söylemek istediğinden emin misin?" diye aniden bana takılıyor.

Konuşmayı içinde bulunduğumuz ciddi konudan uzaklaştırmaya çalıştığını fark ederek omuz silkiyorum, "Evet, haklısın. Beni kaçıran kişi tam bir pislik, o yüzden söylediklerimi ona anlatma."

Bölüm 13

DEMITRI

Ariana'ya baktığımda boş gözlerle sehpaye bakıyor, televizyondaki programı unutmuş. Dün Sergei'yle yaptığı telefon görüşmesinden beri çok cesur davranıyor ama şu anda endişesi yüzünden okunuyor.

Telefonum çalmaya başlıyor ve cebimden çıkarıp baktığımda ekranda Yuri'nin adını görüyorum.

Hay sikeyim. İşte başlıyoruz.

Cevap verirken, "Bekle." diye mırıldandım. Ayağa kalkıyorum, Ariana'nın aramayı duymaması için güvenlik odasına gidiyorum.

Kapı arkamdan kapandığında, cihazı kulağıma götürüyorum. "Evet?"

"Babam bu sabah erken saatlerde vefat etti," diyor Yuri, sesinde hiçbir duygu yok.

Bu Ariana'yı çok incitecek.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Bratva büyük bir adamını kaybetti." "Neredesin?" diye soruyor.

"Çalışıyorum."

Bir an sessizlik olur, sonra Yuri iç çeker. "Ariana'nın sende olduğunu biliyorum." Sessiz kalıyorum ve o da devam ediyor. "Onu bana getir."

"Sergei bana onu korumamı emretti."

"Babam öldü," diye tersliyor Yuri. "Ben Bratva'nın başıyım. Artık emirlerimi sen al."

"Sen Bratva'nın başı değilsin... henüz ve ben sadece Alexei'den emir alırım," diye sakın bir şekilde cevap verdim.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir kız için gerçekten savaş mı başlatacaksın?"

"Eğer bir savaş çıkarsa, bunu ben başlattığım için olmayacak." "Vetrov," diye homurdanıyor Yuri. "Benimle taşak geçme."

"Alexei sizinle irtibata geçecek," diye mırıldanıyorum ve sonra telefonu kapatıyorum.

Alexei'ye Yuri'nin aradığına ve Ariana'nın elimizde olduğunu bildiğine dair bir mesaj gönderiyorum ve sonra güvenlik odasından çıkıyorum.

Oturma odasına girer girmez Ariana bana bakıyor.

Hay sikeyim. Bu berbat olacak.

Yanına oturduğumda gözleri benimkilere kilitleniyor ve ben bir şey söyleyemedenden önce yüzümdeki haberi görmüş olmalı.

Keder kara bir bulut gibi üzerine çöküyor. Titreyen bir sesle, "Babam öldü, değil mi?" diye sorar.

"Kaybınız için üzgünüm," diyerek ona başsağlığı diledim.

Ayağa kalkmaya başladı ama elini tuttum ve onu geri çektim. Öne doğru eğildi ve yüzünü bana çevirdi.

"Baban harika bir adamdı *Malyshka*," diye mırıldanıyorum usulca ve sonra parmaklarımı onunkilerle birleştirek ona gücümünden biraz vermeye çalışıyorum.

Ariana başını sallar ve titreyen bir nefes alarak, "Teşekkürler," diye fısıldar.

Uzun bir süre sessizce oturduktan sonra Ariana elini benimkinden çekti ve ayağa kalkarak sahile doğru yürüdü.

Güverte. Ayağa kalkıyorum ve adanın kenarındaki kayalıklara doğru ilerlerken onu takip ediyorum. En tepeye ulaştığımda, birkaç adım gerisinde duruyorum. Kollarını beline doluyor ve sonra Omuzları kederinin ağırlığı altında titriyor.

"O benim için sadece bir babaydı," diye fısıldıyor ve onu daha iyi duyabilmek için yaklaşıyorum. "Bratva'nın başı ya da bir suçlu değildi. O sadece benim babamdı."

Onun üzüntüsü ruhumda bir yangın yaratıyor ve yumuşak bir hıçkırık çıkardığında, orada olduğunu unuttuğum uzun zamandır uykuda olan bir parçamı uyandırıyor.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra yüzünü bana döndü. "Telefonu alabilir miyim? Kardeşimi aramam gerekiyor."

Sikeyim.

Hızlı bir yalan düşünerek başımı salladım ve "Şu anda güvenli değil. Nerede olduğumuzu belli edemeyiz."

Ariana'nın yüzünde anında bir çatıklık oluşur. "Ama dün babamla konuştuk ve sen Alexei'yi aradın."

İsa.

"Rusya'da işler gergin," diyerek başka bir açı deniyorum.

"Bunun kardeşimle konuşmamla ne ilgisi var? Tanrım, Demitri, imkansızlaşıyorsun." Sesi yükselmeye başladı ve duyguları yüzünde parlayarak yanaklarını kızarttı, "Babamız daha yeni öldü!"

İşler hızla boka sarıyor ama Yuri'yle konuşmasına izin veremem. İhaneti öğrenmek onu öldürür. Babasını kaybetme sürecini atlatması için zamana ihtiyacı var.

Başımı tekrar sallıyorum. "Onunla konuşmana izin veremem. Sadece biraz daha bekle."

Bana bakarken yüz hatlarını öfke kaplıyor. "Babam senden beni korumanı istedi diye, bu seni benim hayatımın tanrısı yapmaz. Telefonu bana ver," diyerek elini bana doğru uzatıyor.

Sesimi sakın tutarak, "Bu seni koruyan benim," diye cevap veriyorum.

"Aman Tanrım. Seninle kazanamam," diye ağlıyor, çenesi onu bunaltan tüm duygular yüzünden titremeye başlıyor.

Ona bir adım daha yaklaştığımda bana ters ters bakıyor. "Şu anda bana dokunmaya cüret etme. Senin merhametini istemiyorum. Kardeşimle konuşmak istiyorum."

Başımı tekrar sallıyorum, ona gerçeği söylemeden anlamasını sağlayamadığım için nefret ediyorum. Ona bir el uzatıyorum ama Ariana bir adım geri atıyor ve sonra kayanın bir parçası altından kayarken irkilerek bir çığlık atıyor.

Hemen tepki vererek Ariana'nın peşinden dalıyorum ve gölün buz gibi suyuna çarpmadan hemen önce kolunu tutuyorum.

ARIANA

Su beni içine çekerken nefesim kesiliyor. Demitri'nin kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve sonra çekiliyorum.

Ona doğru.

Gözlerimi açmadan içgüdüsel olarak ona sarılıyorum ve omuzlarını hissettiğimde kollarımı hızla boynuna doluyorum. Bir akıntı bedenlerimizi itiyor ve sarsıyor ama bir saniye sonra başlarımız suyun içinden çıkıyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

Soğuk vücudumu sararken kontrolsüzce titremeye başlıyorum ve dişlerim takırdamaya başlıyor.

"Sıkı tutun," diye emrediyor Demitri ve güçlü bir kolunu belime dolayarak kıyıya doğru yüzmeye başlıyor. Dalgalar bizi itiyor ama bu Demitri'yi bizi karaya çıkarmaktan alıkoymuyor. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok çünkü o kadar donmuş durumdayım ki nefes almakta bile zorlanıyorum.

Demitri'nin ayakta durabileceği kadar sığlaştığında, kolu etrafımda çelik bir bant haline geliyor ve beni vücuduna sabitliyor. İyi de oluyor çünkü tek bir kasımı bile oynatabileceğimi sanmıyorum. Demitri sudan çıkar çıkmaz diğer kolunu dizlerimin altından geçiriyor ve beni kumdan yukarı, kayalara oyulmuş bir merdivene doğru taşıyor.

Tanrım, bu adam neden yapılmış? İnsan bile mi?

Vücudumu saran titremeleri kontrol edemiyorum ve nefeslerim yüksek sesle ve kesik kesik geliyor.

Demitri doğruca eve yöneliyor ve beni banyosuna kadar taşıyor. Beni duşa sokuyor ve muslukları açarken tek yapabildiğim ona yaslanmak oluyor.

Soğuk su tenimde ılık bir his uyandırıyor ama bu sadece daha fazla titrememe neden oluyor.

Demitri kazağı üzerimden çıkarmaya başladığında yapabileceğim hiçbir şey yok. Ben çırlçıplak kalana kadar devam ediyor ve sonra kendi kıyafetlerini çıkarıyor.

Vücudu santim santim gözlerimin önüne serilirken gözlerim açılıyor ve bir an için zihnim kısa devre yapıyor, hatta soğuğu bile unutuyorum.

Vay anasını. Her santimi mükemmel.

Kolumdan tutup beni çıplak tenine doğru çekiyor. Her nasılsa hâlâ sıcak ve ben ona karşı neredeyse eriyorum.

Kolları beni sıkıca sarıyor ve bir elini sırtımda aşağı yukarı gezdirmeye başlıyor.

Sonunda "Özür dilerim" diye fısıldamayı başarana kadar kollarında titreyerek duruyorum.

"Senin hatan değildi," diye anında cevap veriyor, sesi kaba ve gergin.

Duş etrafımızda buğulanmaya başlıyor ve soğuk yavaş yavaş vücudumdan sızıyor. Ve sonra Demitri'nin vücudunun sıcaklığından daha fazlasını hissetmeye başlıyorum.

Kasları her bir yumuşak santimime karşı çelik gibi.

Beni çılgına çeviren yoğun çekim, nükleer bir bomba gücüyle geri geliyor.

Demitri elini sırtımda aşağı yukarı gezdirmeye devam ediyor ve bu da içimde bir karıncalanma tsunamisi yaratıyor.

"Daha iyi misin?" diye mırıldanıyor, sesi artık boğuk.

"Hi-hı," diye mırıldanmayı başarıyorum, Demitri ile çıplak olduğum gerçeğinden bunalmış bir halde. Kaşlarım birbirine çarpıyor

sikinin karnıma doğru sertleşmeye başladığını hissettiğimde.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Kocaman hissediyor.

Yine de kendimi hareket ettiremiyorum.

Demitri'nin eli kürek kemiklerimin arasında duruyor ve sonra yüzüme bakabilecek kadar geri çekiliyor.

Gözlerimiz kilitlenirken boynumda bir kızarıklık belirliyor. Aramızda gergin bir an geçiyor ve benden uzaklaşmasını bekliyorum, ama sonra yırtıcı bir bakış yüz hatlarını sıkılaştırıyor. Yumurtalıklarım, yüzüne damlayan suyla ne kadar ateşli görüldüğünü görünce kendini imha ediyor.

Demitri bir güç gibi hareket ederek beni fayanslara doğru itiyor ve sonra ağzı benimkine çarpıyor. Zihnim ve bedenim şaşkına dönmüştü ve neler olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Sonra zihnim her şeyi siktir et diyor ve bedenim kontrolü ele alıyor. Dudaklarımı ayırdığımda ve Demitri'nin dili ağzıma girdiğinde, tüm mantığım havaya karışıyor. Sadece aramızda hızla cehenneme dönüşen bir sıcaklık var.

Hissettiğim tüm ezici ve yıkıcı duygularla onu öperken uzanıp ellerimi omuzlarında ve boynunda gezdiriyorum. Son bir haftanın korku ve belirsizliğini içine akıtıyorum. Ama her şeyden önce, kendime bunu istediğimi itiraf ediyorum. Sadece bir kez bile olsa.

Çılgınca ve yanlıış olsa bile.

Avuçlarım Demitri'nin göğsünden aşağı doğru inerken arzuma teslim oluyorum ve onun her sert santimini hissetmekten zevk alıyorum.

Öpüşme hızla kontrolden çıkıyor ve vahşi bir diş çekişmesine ve dillerin dalmasına dönüşüyor. Onun tadı zihnimi bulandırıyor ve o kadar iyi geliyor ki bir inilti çıkarıyorum.

Demitri'nin elleri kışıma doğru sıcak bir yol çiziyor, sonra parmakları tenime batıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

Beni fayanslara yapıştırıyor ve ben de bacaklarımı onun etrafına sarıyorum. Sert boyu kalçalarımın arasındaki birleşim noktasıyla buluştuğunda benden bir inilti daha kaçıyor.

*Oh,
Tanrım.*

Evet.

Beni daha önce hiç öpülmediğim şekilde öperken parmaklarım saçlarının ıslak tellerini buluyor. Güç ve hakimiyetle dolu, ona boyun eğmemi talep ediyor.

Bu dünyanın dışında sıcak.

Demitri'nin elleri belimin yanlarından yukarı doğru hareket ediyor ve öpüşmeyi keserken alt yarısı beni duvara sabitliyor. Avuç içleri göğüslerimi sert ve sahiplenici bir şekilde kaplıyor ve sonra gözleri tekrar benimkilerle kilitleniyor.

Aramızdaki ham tutkuya kapılıp birbirimize bakarken hiç utanç hissetmiyorum.

Demitri meme uçlarımdan birini çimdikliyor ve karnım daha fazlasına ihtiyaç duyarak sıkışırken benden bir nefes alıyor. Kendimi onun sert uzunluğuna sürttüğümde, ağzının köşesi kalkıyor. "Seni becermemi istiyor musun *Malyshka*?" diye sorarken sesi alçak ve talepkâr.

Cevabı düşünmeme gerek kalmıyor ve hemen başımı sallıyorum. Tepkim onun yüzünde tehlikeli derecede sıcak

bir gülümseme oluşturuyor

ve sonra klitorisime doğru sertçe itiyor.

Dudaklarımda bir hava patlaması yaratıyor ve tırnaklarımı ensesine geçiriyorum.

Yavaşça sikini hassas sinir yumağıma sürtmeye başlıyor, gözleri bir milyon günahkâr gece kadar karanlık.

Onu bacaklarımda arasında hissetmek, karıncalanma ve ihtiyaç dolu dalgaların üzerime çökmesine neden oluyor.

Birdenbire durdu ve ben hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım, bu da bana otoriter bir gülümseme vermesine neden oldu. "Sikimi ne kadar çok istiyorsun?"

Oh, Tanrım. O pis bir konuşmacı ve bana beklemediğim şeyler yapıyor.

Çok hoşuma gitti.

Bir elimi göğsüne götürüyorum ve sonra karın kaslarına ulaşana kadar aşağı indiriyorum. Oradaki deriyi okşayarak tüm cesaretimi topluyorum. Lanet bir aşüfte gibi mırıldanıyorum, "Çok... çok... kötü."

Demitri'nin karanlık bakışlarında ısı parlıyor ve sonra tekrar klitorisime doğru sertçe itiyor. Beni başka bir sert itme ile ödüllendiren memnun bir inilti bıraktım.

Demitri ellerini tekrar popoma götürüyor ve sonra ağzı çenemin üzerinde geziniyor. Ellerinden birini daha da aşağı kaydırarak, bir parmağıyla giriş yerimde daire çizmeye başlıyor. Bana bu kadar yakından dokunması zihnimi bulandıran bir zevk veriyor. Karnım sıkı bir toptan başka bir şey olmayana ve kalçalarım dönüp daha fazlası için yalvarana kadar beni kızdırmaya devam ediyor.

"Yalvar bana," diyor, sesi sanki kendini tutmak için tüm kontrolünü kullanıyormuş gibi gergin.

Yüzümü ona çeviriyorum ve nefes nefese ona istediğini vermeden önce dişlerimle alt dudağını çekiştiriyorum. "Lütfen beni becer, Demitri."

Vahşi bir canavar gibi, tüm kontrolünü kaybediyor. Kendini girişime yerleştirdiğinde kendimi desteklemem için zaman kalmıyor ve güçlü ve acı verici bir hamleyle içimi dolduruyor. İçimden bir çığlık patlarken omuzlarını tutuyorum ve göğsünden gelen tatmin edici iniltiyle karışıyor.

Ağzı benimkini acımasızca öpüyor ve sonra sert ve hızlı bir şekilde hareket etmeye başlıyor. Hızı durmak bilmiyor ama birkaç hamleden sonra zevk acıyı unutturuyor.

Hiçbir şeyi kontrol edemediğim için sanki yutuluyormuşum gibi hissediyorum. Duyularım Demitri'nin beni öpme ve sikme şekliyle dolup taşıyor.

Kasları her itişte geriliyor ve yuvarlanıyor, iyi donatılmış horozu beni unutulmaya doğru okşuyor. Zevk sarmalına kapılmışken, çığlıklar ve inlemeler dudaklarımdan dökülmeye devam ediyor. Daha önce hiç bu kadar gürültülü olmamıştım ve sesleri durdurmamın hiçbir yolu yok.

Vücudum kontrol dışı titremeye başlıyor ve bir elimi fayanslara vurarak tutunacak bir şey arıyorum. Parmaklarım duş başlığını buluyor ve Demitri'nin içime girmesiyle tekrar tekrar geriye itilirken sıkıca etrafına kenetleniyor. "Oh, Tanrım," diye inliyorum ağzına karşı. Zevk kırılma noktasına ulaştığında, "Demitri!" diye bağıriyorum. Sesim gerginleşiyor ve sonra vücudum geriliyor.

"Gözlerini benden ayırma" diyor, dediğini yapacak kadar beyin gücüm kalmamıştı ama odaklandığım an

Koyu kahverengi gözleri, ruhumda hissettiğim bir samimiyet seviyesini etrafımızda örüyor.

Vücudum serbest kalmak için geriliyor, kalçalarım onun her bir hamlesini karşılıyor. Aleti her santimimi dolduruyor, beni sertçe okşuyor.

"Lütfen..." Çok fazla olduğunda yalvarıyorum.

"Gel, *Malyshka*," diye sahiplenici bir şekilde emrediyor, sanki bedenime zaten sahipmiş gibi.

Şu anda öyle çünkü ben ışık hızında çözülüyorum.

Kasılmaya başladığımda gözlerimi ondan ayıramıyorum ve sonra coşku her yerimi ele geçiriyor. Çok güçlüydü ve düşünemiyordum. Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum.

Sadece orgazmın içimi parçaladığını hissedebiliyorum.

"Tanrım," diye tıslıyor Demitri sıkılmış dişlerinin arasından. "Etrafımda çok sıkı duruyorsun." Vücudu sarsılmaya başlıyor ve içimde daha derinlere doğru itiyor, içimden daha fazla felç edici ecstasy dalgaları gönderiyor.

Demitri'nin orgazmı vurduğunda ve içimde şiştiğini hissettiğimde, zevk hıçkırıkları dudaklarımın üzerinde dönmeye başlıyor ve tam yoğunluktan bayılmak üzere olduğumdan emin olduğumda, hızını yavaşlatıyor ve orgazmdan inmeme izin veriyor.

Ciğerlerimi havayla doldurmak için çaresizce nefes alıyorum, az önce benden alınan zevkin yankısıyla vücudumda spazmlar dalgalanıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve sonra Demitri içimden çekiliyor ve aramızdaki an paramparça oluyor.

Beynimdeki hareketlilik geri dönüyor ve az önce yaptığım şeyin farkına varmak aramıza garip bir şekilde yerleşiyor.

Ağızımdan çıkan ilk kelimenin "Lanet olsun, bir atın dayanıklılığına sahipsin." olması her şeyi daha da kötüleştiriyor. Bir an için beni ikiye bölmeye çalıştığını sandım."

Ama iyiydi. Çok, çok, çok iyiydi. Şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti.

Demitri sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi ağzının kenarından bir sırıtış yükseliyor.

Bakışlarını tutamayınca gözlerimi indiriyorum ve sonra kaşlarım havaya kalkıyor. "Da-yumn, hiç şaşırmadım. Sen de bir at gibi asılmışsın."

Demitri kendini beğenmiş bir kıkırdama çıkarır.

...Ve şimdi ayaklarımın altındaki toprağın açılması için iyi bir zaman.

Bölüm 14

DEMITRI

Her şey o kadar hızlı oldu ki Ariana'nın vücuduna bakacak vaktim olmadı. Yanakları daha da kızarınca bir adım geri çekildim ve gözlerimi yavaşça onun açıkta kalan her santimetresinin üzerinde gezdirdim.

Bir an önce bana sürtündüğünü hissettiğim yumuşak teninin görüntüsünü içime çekiyorum. Göğüsleri vücuduna göre mükemmel büyüklükte ve dolgun karnı bacaklarının arasındaki vadiye kadar iniyor.

Çok güzel.

Tanrım, çok sıkı oturuyordu. Her darbeyi taşaklarımın derinliklerinde hissettim.

Ariana vücut yıkayıcısını alıyor ve sonra bana sırtını dönüyor, bu sadece yüzüme geniş bir gülümseme yayılmasına neden oluyor.

"Kahretsin, çok seksi bir kıçın var," diyorum, ellerimin izleri onu tuttuğum için hâlâ teninde.

"Ah... teşekkürler," diye mırıldanıyor, o an geçtiği için açıkça garip.

Onu becermeyi planlıyor muydum? *Bugün değil.*

Pişman mıyım? *Kesinlikle hayır.*

Evet, zamanlama berbattı ama o kocaman ela gözleriyle bana baktığında kendimi durdurmamın imkânı yoktu.

Ariana vücudundaki köpükleri yıkar ve sonra duşun kapısını açar, bir havlu alır ve dışarı fırlar.

Banyo.

Vücut yıkayıcısına uzanırken kıkırdıyorum. Aşağı baktığımda sikim hâlâ yarı kalkıktı. Eğer kalsaydı, onu birkaç saniye içinde duvara yaslardım.

Orgazm şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmlardan biri olmasına rağmen tatmin olmadım.

Daha fazlasını istiyorum.

Ariana'yı yatağa bağlamak ve serbest bırakılması için ağlayana kadar onu becermek istiyorum.

Yüzüme boşalmasını istiyorum.

Beni boğana kadar ağzının içine sokmak istiyorum.

Benim olduğuna dair aramızda hiçbir şüphe kalmayana kadar ona tekrar tekrar sahip olmak istiyorum.

Benimkini mi?

Hareketlerim yavaşlıyor, düşüncelerimi ve duygularımı gözden geçiriyorum.

Evet, ondan etkilendim.

Evet, onu sikmenin her saniyesini sevdim.

Ama benimki?

Suyu kapattım ve duştan çıkarak bir havlu alıp kurulandım. Her zamanki kargo pantolonumu ve tişörtümü giydikten sonra yatağın köşesine oturuyorum.

Ona karşı koruyucu hissediyor muyum?

Evet.

Başka bir adamın ona dokunmasını sorun eder miydim?

Göğsümde cevabı gün gibi açık eden bir sahiplenme ve öfke patlaması var.

Hay sikeyim. Hayır. Ona elini süreni öldüreceğim.

Tamam, sakın ol. Ariana'nın şu anda uğraşması gereken çok şey var.

Bir çentik aşağı çekmek zorunda kalacağım, ya da en azından deneyeceğim. Onu bunaltmak sadece kaçmasına neden olabilir.

Kimi kandırıyorum, o zaten kaçıyor.

Yavaş yavaş ağzımın kenarı kalkmaya başlıyor çünkü bu kovalamaca heyecan verici olacak ve her saniyesinden keyif alacağım.

Ayağa kalkarak yatak odamdan çıkıyorum. Ariana'nın odasının kapısı kapalı ve bu sadece gülümsememin daha da büyümesine neden oluyor.

Doğruca güvenlik odasına gidiyorum ve Ariana'nın odasının monitörünü kontrol ediyorum.

Dolabın yanında volta atıyor, üzerinde sadece benim tişörtlerimden biri var.

Lanet olsun, benim kıyafetlerimin içinde seksi görünüyor.

"Ne yaptım ben? Yürümeyi bırakıyor, sonra elleriyle yüzünü kapatıyor ve bir inilti çıkararak "Ben ne yaptım?" diye tekrarlıyor. Birden ellerini bırakıp ayaklarını yere vuruyor ve bir başka sinirli inilti çıkarıyor. "Seni sikmesi için ona yalvardın. Kendine acıyan bir yüz ifadesi takınır. "Onun gözlerinin içine nasıl bakacağım?"

Yatağa çöktüğümde, "Kızım, RİA'n olduğuna çok memnun olabilirsin," diye mırıldandığını duyuyorum.

Siktir, prezervatif aklıma bile gelmedi.

Sonra tekrar, hiç düşünmüyordum. Sadece Ariana'nın içinde olma ihtiyacı vardı.

'Muhtemelen artık senin bir aşüfte olduğunu düşünüyordur. Onun senin yattığın ikinci erkek olması önemli değil. Uzun bir iç geçiriyor ama sonra başını kaldırıp gülümsüyor. "Ve beni ilk orgazm eden... Kahretsin, çok iyiydi.

Ne kadar deneyimsiz olduğunu duyunca, ona karşı daha nazik olamadığım için bir suçluluk duygusu hissediyorum, ama sonra, 'Kahretsin,' diyor, yatağa geri düşüyor ve mutlu bir çığlık atıyor, *'Demitri aklımı başımdan aldı.* Tekrar ayağa fırlıyor ve bir eşofman giymek için dolaba gidiyor. *"Siktir et. Bu hayatımın en iyi seksiydi ve bunu sahipleneceğim.*

Yatak odasından çıktığında sandalyeye oturup derin bir nefes alıyorum. Gözlerim Ariana'yı monitörden monitöre takip ediyor.

Hareket etme şekli büyüleyici ve onunla ilgili her şey beni çağırıyor.

Sadece bir hafta oldu.

Yine de, zamanı geldiğinde gitmesine izin verebilir misin?

Başımı sallamaya başlarken gözlerim ekranda daralıyor.

Hayır.

Onun en kötü halini gördüm. Beni sonuna kadar kızdırdı. Kavga ettik. Yine de bunların hiçbirisi ondan etkilenmemi engellemedi.

Aksine, bu onu daha çok istememe neden oldu.

ARIANA

Garip hissetmekle aptal gibi sırtlamak arasında gidip geliyorum, ta ki suçluluk duygusu devreye girip diğer tüm duyguları bastırana kadar.

Babam öldü.

Mutfakta kahve cezvesini beklerken, kederin keskin acısı geri gelirken gözlerimi kapatıyorum.

"Babam öldü ve ben Demitri ile seks mi yapıyorum? Bu beni ne tür bir insan yapar?" Kendi kendime fısıldıyorum.

Demitri aniden, "Bu seni insan yapıyor," diye cevap veriyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Başa çıkman gereken çok şey var, Ariana. Kendine bu kadar yüklenme."

Bunu beni pazar gününe kadar beceren adam söylüyor.

Hızla Demitri'ye sırtımı dönüyorum ve cezveyi dolduran koyu kahverengi sıvıya odaklanıyorum.

Derin nefes al.

Demitri ellerini omuzlarıma koyuyor ve göğsü sırtıma bastırırken kıpırdamadan duruyorum. Nefesinin kulağımın üzerinde gezindiğini hissettiğimde tüylerim diken diken oluyor.

"Pişman mısın?" diye soruyor, sesi o kadar alçak ki içimde titreştiğini hissediyorum.

Başımı sallıyorum ve dürüstçe cevap veriyorum: "Zamanlama berbattı."

Demitri beni arkamı dönmeye zorluyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde bir kez daha çarpıyor. Az önce en ateşli kadınla seks yapmıştım.

Gördüğüm en iyi adam.

Ve buna bayıldım.

Midem sinirden kasılıyor ve sonra "Pişman mısın?" diye soruyorum.

Gözleri kararıyor ve yırtıcı bakışları geri dönüyor, dizlerimin bağı çözülüyor. "Şu anda seni yatağa bağlayamadığım için pişmanım, böylece her bir çılgılığına ve inlemene sahip olana kadar seni becerebilirim."

Ahhh....

Karnımda bir sıcaklık hissediyorum ve midemde kelebekler uçuşuyor.

Demitri eğiliyor ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde, aramızda neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim yüzünü arıyor.

Ağzı bir sırtışa dönüşüyor. "İstediğin kadar zaman ayır. Ben kendi işimi yapacağım, sen de kendininkini."

"Kendi işimi yapacağım derken ne demek istiyorsun?"

Bana benim için iyi bir şey vaat etmeyen bir bakış atıyor. "Ben kovalayacağım, sen de muhtemelen kaçacaksın."

Tanrım.

Tekrar bana doğru eğiliyor ve ağzı çenemde gezinirken hissettiğim muhteşem duyguyla gözlerim kapanıyor. "Ama anlıyorum ki iyi bir durumda değilsin. Seni hiçbir şeye zorlamayacağım." Geri çekiliyor ve gözlerimi açtığımda devam ediyor: "Benimle güvendesin."

Duygular göğsümde fırl fırl dönüyor ve sonra kaosa yeni bir duygu katılıyor. Sevgi.

"Sen kovalamaya, ben de koşmaya başlamadan önce," diyorum dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak, "acaba..." Bir an tereddüt ediyorum ama en çok ihtiyacım olan şey bu olduğu için zorluyorum, "Bana bir dakika sarılır mısın?"

Demitri hiç tereddüt etmiyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Kolları beni sıkıca sarıyor ve sonra nefeslerinin başımın üstünü ısıttığını hissediyorum.

Yavaşça yanağımı çeviriyorum ve sonra onun sabit kalp atışlarını dinliyorum.

Tüm korkumu, kafa karışıklığımı ve Demitri'ye karşı olan belirsiz duygularımı bir kenara itiyorum ve hüznün kalbime geri akmasına izin veriyorum.

Bir dakikalığına kendime zayıf olma izni veriyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve yanlarından tutarak gömleğinin kumaşını yumrukluyorum.

Geçmişimden görüntüler beni

bombardımana tutmaya başladı. *Babama*

doğru koşmam ve onun beni yakalaması.

Babam bana gururlu bir gülümseme veriyor.

Ne zaman vedalaşmak zorunda kalsak babam bana sarılırdı.

Daha yirmi üç yaşındayım ve babamı kaybettim, annem de beni hiç hatırlamıyor. Yuri'den başka ailem yok.

Neredeyse yalnızım.

Yalnız

hissediyoru

m.

Ve

kaybettim.

Gözyaşlarım akmadan önce Demitri'den uzaklaşıyorum ama yüzüme bir kez baktıktan sonra beni tekrar kendisine çekiyor. Duvarlarımın ayaklarımın altında toza dönüşmesi

için gereken tek şey bu.

Tıpkı benim hayatım gibi.

Bölüm 15

ARIANA

Son iki gündür çoğunlukla babamla ilgili anılarımda yaşıyorum.

Adanın sakinliği yardımcı oldu ve Demitri hiçbir şeyi zorlamadı. Bunun yerine, her zaman yakınında olan sessiz bir güç oldu.

Sanki ben tek kelime etmeden tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Garip ama iyi anlamda.

Ama bugün yataktan kalkmak çok zor. Hüzün yine içimi kapladığında, yorganı başımın üzerine çekiyorum.

Yanılmışım. Geriye dönüp baktığımda, bunun olacağını biliyordum. Babamı kaybedeceğimi biliyordum, sadece bununla yüzleşmek istemedim.

Ve şimdi o gitti.

Cenazenin ne zaman olacağını öğrenmem gerek.

Bu düşünce beni yorganı arkaya atmaya itiyor. Yataktan çıkıyorum, sabah rutinimi uyguluyorum ve sonra Demitri'yi aramaya gidiyorum.

Onu mutfakta buluyorum, tezgâha yaslanmış, bir fincan kahvesini yudumluyor.

"Günaydın," diyorum, sesim sanki yüz yıl yaşamışım gibi çıkıyor.

"Günaydın." Kendime bir fincan kahve koyarken gözlerini üzerimde hissediyorum.

Boğazını temizliyor ama o bir şey söyleyemeden ben söze giriyorum. "Babamın cenazesinin ne zaman olacağını öğrenebilir misin?"

Yavaşça Demitri'ye bakıyorum ve o "Yarın ama tüm Bratva orada olacak... aynı zamanda senin ölmeni isteyen kişi de." demeden önce yüzündeki cevabı görüyorum.

Gözlerimi indirdiğimde, kalbimde öfke ve kederin garip bir karışımı dönüyor. Bu haksızlık. Ama ben Amerika'da yaşarken ve o Rusya'dayken babamın cenazesine muhtemelen katılamayacağımı da biliyordum. Seyahat edecek param yok.

Yine de bu haksızlık.

Başımı sallayarak kahvemden bir yudum aldım.

Demitri bana doğru uzanıyor ve çenemden tutarak beni kendisine bakmaya zorluyor. Gözleri gözlerimi arıyor ve sonra soruyor: "Nasılsın?"

Omuz silkiyorum çünkü işler daha iyiye gidecek gibi görünmüyor. "Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum. Kahvemi bitiriyorum ve fincanı duruluyorum. Sabah yürüyüşüne çıkmak isteyerek sürgülü kapıya yöneliyorum ama merdivenleri geçerken ikinci kattan gelen bir hareket gözüme çarpıyor.

Yukarı bakıyorum ve sonra ayaklarım aniden duruyor. Ağzım anında kuruyor ve kalbim deli gibi atmaya başlamadan önce kekeliyor.

Alexei olduğunu tahmin ettiğim bir adam yavaşça merdivenlerden iniyor, hareketleri rahat. Benim gibi beyaz-sarı saçları ve siyah gözleri var. Demitri'yle aynı yapıda... ama... ondan dalga dalga yayılan tehlike bana öyle sert çarpıyor ki, yük treninin önündeki bir geyik gibi donup kalıyorum.

Lanet olsun.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve sonra avlanıyormuşum gibi hissediyorum ve bu tüm bedenimi titremeye başlayana kadar geriyor.

Parmakları enseme dolanıyor ve içgüdüsel olarak Demitri'ye yaklaşıyorum. Başparmağı sanki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi tenime sürtünüyor.

Adam önümde durdu ve sonra gözleri yavaşça benden Demitri'ye ve tekrar geri döndü.

"Alexei Koslov," diye mırıldanıyor, sesi ölüm vaadiyle dolu. Sonra gülümsüyor ve ben kendimi bir adım geri atmaktan alıkoyamıyorum. Saklanabileceğim bir yer bulmak için koşmamı engelleyen tek şey Demitri'nin boynumdaki eli, çünkü Alexei'nin gülümsemesi onu daha da tehlikeli gösteriyor. Kafasını koparmadan önce zavallı bir fareyle oynayan bir kedi gibi.

Alexei'nin gözleri üzerimde geziniyor ve sonra dikkatini Demitri'ye çeviriyor ve sonunda tam bir nefes alabiliyorum.

Vay anasını.

Alexei başını eğiyor ve sonra Demitri'ye sırtıyor. "Tek parça halinde. Etkilendim."

Ne oluyor be? Beni paramparça bulmayı mı bekliyordu?

Kaşlarımı çatarak iki adamın arasına bakıyorum.

Demitri kıkırdıyor. "İlk birkaç gün inişli çıkışlıydı."

Alexei dikkatini tekrar bana çeviriyor ve ben tekrar geriliyorum. "Başınız sağ olsun. Babana çok saygı duyardım."

Zar zor başımı sallayabiliyorum.

Alexei bir an bana baktı, sonra "Sakin ol ufaklık. Ben iyi olanım."

Gergin bir şekilde dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor, sonra da "İyi olan sen misin?" diye soruyorum.

Alexei Demitri'yi işaret ediyor. "İkimizin arasında tehlikeli olan Demitri. Eğer ondan kurtulabilirsen, her şeyden kurtulabilirsin."

Gözlerim Demitri'ye kayıyor ve sonra başparmağı tekrar boynumun kenarına değiyor. "Merak etme. Biz senin tarafındayız, unuttun mu?"

Bu hatırlatmaya gerçekten ihtiyacım vardı çünkü bir an için bu önemli gerçeği unutmuştum.

"Demitri," diyor Alexei. "Güvenlik odası."

Demitri bana yaklaşıırken Alexei bodruma inen merdivenlere doğru yürüyor. Başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. "Alexei için endişelenme. Sana zarar vermez."

Başımı sallıyorum ve Demitri'nin Alexei'yi takip edişini izliyorum. Adamlar gözden kaybolduğunda, bacaklarımın gerçekten güçsüzleştiğini hissediyorum. Kanepeye doğru yürüyorum ve yere çöküp derin nefesler alıyorum.

Kahretsin, bu çok yoğundu.

İyi olan Alexei mi? Cidden mi?

Bundan şüpheliyim.

Adamların kaybolduğu yere bakıyorum ve alt dudağımı ısırıyorum.

Bundan canlı çıkabilecek miyim?

Yalan söylemeyeceğim, Alexei Koslov ile yüz yüze gelmek cehennem gibi korkutucuydu... ve korkutucu.

O ilk günü düşündüğümde, Demitri'den de aynı derecede korktuğumu itiraf etmeliyim. Belli ki son birkaç gün içinde durum değişti. Bir-sekiz dönüş yaptı çünkü artık Demitri'den korkmuyorum. Hayatım boyunca korkacağım türden bir korku değil.

Hayır, şimdi onun yanında nasıl hissedeceğimden daha çok korkuyorum.

Kanepeye sırtımı yaslayarak bir inilti çıkardım.

Bipolar hissetmeye başladım. Tüm bu duygular beni kamçılıyor.

DEMITRI

Güvenlik kapısını arkamızdan kapatır kapatmaz, Alexei kıkırdamaya başlıyor, yüzünde bir eğlence ifadesi var.

"Yapma," diye mırıldanıyorum, ona uyaran bir bakış atıyorum.

Sabahın köründe geldi ve nihayet göğsümdeki gerginlik azaldı. Onun güvenliğinin kontrolü tekrar bende ve bu da dünyamı yeniden dengeli hissettiriyor.

"Ne yapmayayım?" Alexei monitörlere bakarken soruyor.

"Biliyor musun?"

Oturuyoruz ve sonra Alexei oturma odasını gösteren ekrana bakıyor. "O nasıl?"

Kanepede oturan Ariana'ya bakıyorum, vücudu her an fırlamaya hazırmış gibi gergin.

"Beklenebileceği kadar iyi."

"O ne biliyor?"

"Sözleşmeyi sipariş edenin Yuri olması dışında her şey," diye cevap veriyorum.

"Yuri ile ilişkisi nasıl?" Alexei bakışlarını bana çevirirken soruyor.

"Birkaç kez ondan bahsetti ve Sergei öldükten sonra onu aramak istedi. Suikastın arkasında onun olduğuna dair hiçbir fikri yok."

"Haberleri kaldırabilecek mi?" diye soruyor ve iç çekerek ekliyor: "İhtiyacımız olan son şey histerik bir kadın."

Başımı sallıyorum. "Ariana histerikleşmez." Derin bir nefes alarak, "Yuri'yi nasıl idare etmek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Hızlı ve gizlice olmasını umuyorum ama böyle olacağından şüpheliyim," diye mırıldanıyor Alexei. Düşünmek için bir dakikasını ayırır. "Yuri geri adım atmayacaktır. Tüm gücün kendisinde olduğunu düşünüyor ve bu savaşın kaybeden tarafında olduğu gerçeğini görmezden gelecektir."

"Anlamı?"

Alexei Ariana'yı gösteren ekranı işaret eder. "Gücü olan o."

Bundan ciddi olarak şüpheliyim.

Ben fikrimi söyleyemeden Alexei devam ediyor:

"Ölmeden hemen önce Sergei vasiyetini değiştirdi. Lucian vasiyeti imzaladı.

tanık." Bakışlarını bana çeviriyor. "Ariana her şeyi alır. Yuri bunu öğrendiğinde çılgına dönecek."

Haber kafama dank ederken Alexei'ye bakıyorum, sonra da "Ariana işleri yürütemez" diyorum. Korumacılık duygusu göğsümde kabarıyor.

"Nereden biliyorsun?"

Bakışlarımı tekrar Ariana'ya çeviriyorum. "Ariana'nın birini öldürebileceği bir gerçeklik yok. Sergei'nin adamlarını kontrol edemeyecek. Onu canlı canlı yiyecekler."

"Yine de yönetimi devralması bekleniyor," diye mırıldandı Alexei, gözleri bana kilitlenmiş halde. "Tabii güvendiği birini başa getirmezse."

Başımı salladım. "Kimsesi yok."

"Bundan emin misin?" Alexei gözlerini bana dikerek soruyor.

Alnıma karanlık bir kaş çatma yerleşiyor. "Düşündüğünü sandığım şeyi düşünmüyor olsan iyi edersin."

Alexei sadece omuz silkiyor.

Bu konuşmanın gittiği yönü durdurmak isteyerek ayağa kalkıyorum. "Ben kahvaltı hazırlayacağım."

Alexei hemen ayağa fırlar. "Güzel, geçen hafta aç kaldım."

Güvenlik odasından çıkarken başımı sallayarak kıkırdıyorum.

Mutfağa girdiğimizde, Ariana hızla kanepeden kalkıyor. Alexei yön değiştirip ona doğru yöneliyor. Bir gözümü onlardan ayırmadan buzdolabını açıp yumurta ve pastırmayı alıyorum.

Alexei'nin gözleri yavaşça Ariana'nın vücudunda geziniyor ve bu kaslarının kalkmasına neden oluyor. Hareket etmeyi bırakıyorum ve Ariana'nın Alexei'nin bakışlarıyla buluşmadan kıpırdanmaya başlamasını izliyorum.

Alexei elini uzatıp parmaklarını kızın omzunda gezdiriyor. "Demitri'nin tişörtlerini mi giyiyorsun?"

"Ahh... Kaçırılmam için hazırlanmaya pek vaktim olmadı."

Alexei bir kahkaha patlatır. "Seattle'a gittiğimizde senin evine de uğrarız."

"Seattle'a mı gidiyoruz?" diye sordum. Alexei'nin gözleri bana kaydı. "Tao." "Doğru."

"Neden sadece benim evime uğrayacağız?" Ariana soruyor. Gözleri Alexei ve benim aramda gidip geliyor. "Hayatıma ne zaman döneceğim?"

Alexei koltukları işaret ederek, "Otur," diyor.

"Ayakta durmayı tercih ederim." Ariana çenesini kaldırıyor ve ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

Alexei başını sallıyor, sonra onunla göz göze geliyor. "Seattle'daki duraktan sonra Rusya'ya gidiyoruz."

"Ama..." Yüz hatlarında endişe titreşiyor, "Ölmemi isteyen kişi orada."

"Ve bu sorunu halletmemiz gerekiyor. Seni burada bırakamayız." Alexei ona bir adım daha yaklaşıyor ve bu kaslarının gerilmesine neden oluyor. "Bu senin savaşın, Ariana."

"Bunu ben istemedim," diye çıkışıyor ona, az önceki korkusu gitmiş.

Evet, kızımı kızdırırsan kavga moduna geçer.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup tezgâha yaslanıyorum, kahvaltı artık unutulmuş.

Alexei kaşlarını çattı. "Onun her şeyi bildiğini söylemiştin."

"Öyle." Ariana'ya bir el sallıyorum. "Bunun bir parçası olmak istediğini söylemedim."

Alexei dikkatini tekrar Ariana'ya çevirir. "Baban Bratva'nın başıydı."

"Biliyorum ama bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Beni annem büyüttü."

Alexei derin bir nefes alır ve yavaşça bırakır. "Sen bir varissin, Ariana. Babanın işleriyle ne yapacaksın?"

Ariana kaşlarını çatıyor, yüz hatlarında kafa karışıklığı belirliyor. "Yuri işleri devralacak. Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Tezgâhtan uzaklaşıp onlara doğru yürüyorum. "O hazır değil, Alexei."

Benimle göz göze geldi. "Zaman lüksümüz yok. Ya sen söylersin ya da ben."

"Bana ne söyleyeceksin?" Onlara yaklaştığımda Ariana bana endişeli bir bakış attı.

Elimi kaldırarak, dokunuşumun ona biraz güç vereceğini umarak parmaklarımı boynunun kenarına doluyorum.

"Bana ne söyleyeceksin?" Ariana tekrar soruyor, gözleri savunmasız bir şekilde bana bakıyor, sanki onunla üzerine salınan cehennem arasında duran tek şey benmişim gibi.

Ona karşı korumacılığımın on kat artmasına neden oluyor. Ona tehdit oluşturan herkesi öldürmek istememe neden oluyor.

Onu, hayatın ona dokunamayacağı bu adada tutmak istememe neden oluyor.

Bu bende onu tutma isteği uyandırıyor.

Onu mümkün olan her şekilde benim yapmak için.

Çok sert vuruyor, Alexei'ye olan bağlılığımla aynı seviyeye gelene kadar içimdeki duygular şiddetleniyor.

Kendimi elimdeki soruna odaklanmaya zorluyorum ve Ariana'ya karşı artan hislerimi bastırıyorum.

"Gel," diyorum ve elimi onunkine uzatarak parmaklarımızı birleştiriyorum ve onu kanepeye çekiyorum. Bu konuşma için gerçekten oturması gerekecek.

Alexei sürgülü kapıya doğru yürür ve ellerini siyah kargo pantolonunun ceplerine sokarak dışarıya bakar.

Ariana yanımdayken oturduğumda elini tutuyorum. Gözlerimi ona kilitleyerek, "Bunu duymak zor olacak" diyorum.

Sanki kendini destekliyormuş gibi omuzlarını dikleştiriyor. "Anlat bana."

"Seninle sözleşme yapan kişi Yuri." Ariana'yı dikkatle izliyorum, kalp kırıklığı ya da öfke bekliyorum ama onun yerine bana bakıyor.

Bölüm 16

ARIANA

Demitri'nin söyleyeceği her şeye hazır olduğumu sanıyordum ama değilmişim.

Kelimelerin anlam kazanması tam bir dakika sürüyor ve sonra başımın tepesinden ayaklarıma kadar tüylerim diken diken oluyor. Çok yavaş ve dilim bile uyuşuyor. Derim karıncalanıyor ve içim korkunç bir şekilde geriliyor.

Yuri mi?

Kardeşim mi?

Hayır, bu doğru olamaz.

Sanki tekrara takılmış gibiyim. Tüylerim diken diken. Uyuşan dil. İgnelenen deri. Sorular. İnkâr.

Tekrarla.

Nefes al.

Tekrarla.

"Ariana?" Demitri bana yaklaşıyor, endişesi yüzüne kazınmış. "Beni duydun mu?"

Hayır.

Emin

değilim.

Ne?

Başımı sallamayı başarıyorum.

"Sözleşmeyi Yuri emretti." Demitri elini benimkinden çekiyor ve parmaklarım anında onun dokunuşunu özleyerek bükülüyor, ama sonra iki elini de boynumun yanlarına getiriyor.

"Ama..." Yine başımı sallıyorum, Demitri'nin söylediklerine anlam veremiyorum, "...Ne?"

Daha yakına eğilerek gözlerini benimkilere dikti. "Derin bir nefes al."

Dediğini yapıyorum.

Dilim yine uyuşuyor ve korkunç karıncalanmalar tenime hücum ediyor. Başım dönmeye başlıyor ve derin bir nefes daha alıyorum.

Hayır, bu doğru olamaz.

"Yuri yapmaz. O benim kardeşim," diyorum, sesim bir dünya şüpheyile dolu.

Demitri'nin ifadesi yumuşuyor ama gözleri hâlâ temkinli. "Sen onun için bir tehditsin. Mirası seninle paylaşmaya hiç niyeti yok."

"Ama... Mirası hiç düşünmedim bile. Babamız daha yeni öldü."

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Sağımı solumu ayırt edemeyecek kadar kafa karışıklığı bombardımanına tutuluyorum.

"Biliyorum," diyor Demitri, ses tonu nazik.

"Emin misin? Onunla konuşabilir miyim? Büyük bir yanlış anlaşılma olmalı." Kelimeler ağzımdan döküldü.

Alexei sürgülü kapıdan arkasını dönüp diğer kanepeye oturuyor. Cebinden telefonunu çıkarışını izliyorum ve sonra "Yuri'yi aramak istediğine emin misin?" diyor.

Çabucak başımı sallıyorum. Kardeşimle konuşmam gerekiyor. "Bu iyi bir fikir değil," diyor Demitri.

Ellerinden çekiliyorum. "Onunla konuşmam gerek."

Demitri mutsuz bir iç geçirir ve dikkatini Aleksey'e çevirir. Alexei'nin bir numara çevirmesini izliyorum, sonra telefonu hoparlöre alıyor ve çaldığını duyuyorum.

"Alexei," diye cevap veriyor Yuri saniyeler içinde.

Kanepenin kenarına kaydım ve öne doğru eğildim.

"Yuri," diye mırıldanıyor Alexei, sesi benimle konuştuğu zamanki gibi değil ve ısırtıyor.

"Aklın başına geldi mi?" Yuri sorar.

"Ben de tam sana aynı şeyi sormak üzereydim," diye cevap veriyor Alexei karanlık bir kıkırdamayla ve içime bir ürperti dalgası daha gönderiyor.

Yuri iç çeker. "Geçmişte yaşadıklarımızdan dolayı, onu bana getirmen için sana yetmiş iki saat vermeye hazırım."

"Onu getireceğim," diyor Alexei. Gözleri benimkilere kayıyor. "Ama onu öldürebilesin diye değil."

"Gerçekten benimle oyun oynamanın zamanı olduğunu mu düşünüyorsun?" Yuri tehdit ediyor.

"Hadi ama, onları ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diye alay ediyor Alexei.

Ve sonra göğsümün derinliklerinde bir şey kırılıyor. "Yuri?" Sesim yabancı geliyor.

"Ariana?" diye soruyor kardeşim.

"Ne..." İçimdeki kafa karışıklığı acıya dönüşmeye başladığında başımı sallıyorum. "Ölmemi mi istiyorsun?"

"İkimiz için de yer yok," diyor Yuri, sanki ölümünden değil de hava durumundan bahsediyormuşuz gibi sakın bir sesle.

"Bunların hiçbirinin bir parçası olmak istemedim!" Çığlık atıyorum, bu patlamayla kendimi korkutuyorum.

Yuri sinirli bir şekilde iç geçirir. "Bu saçmalık için zamanım yok. Alexei, onu bana getir yoksa misilleme yapmak zorunda kalacağım. Yetmiş iki saatin var."

Yuri telefonu kapatıyor ve ardından gelen sessizlikte nefeslerim yavaş yavaş hızlanmaya başlıyor.

Farkına varmak o kadar zor ki kaslarımı bile kıpırdatamıyorum.

Öz kardeşim ölmemi istiyor.

Bu ihanet daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Babamın öleceğini biliyordum, bu yüzden o kadar da zor gelmedi.

Annemin Alzheimer'ına alışmak için zamanım oldu ve benim kim olduğumu unuttuğunda, darbe o kadar yıkıcı olmadı.

Ama bu... elimde kalan son aile üyesinden gelen bu ihanet felç edici. Hiç merhamet göstermeden, insanlığa olan inancımı paramparça ediyor. Beni kemiklerime kadar yüzüyor.

Etrafımda dönen yıkım yüzünden göğsüm kapanıyor, yavaş yavaş yaklaşıyor, ta ki her şey bitene kadar.

Daha önce kırılan o şey mi? Fiziksel olarak parçalara ayrıldığını hissediyorum.

Bir elimi karnıma koyarak, acı arttıkça sertçe bastırıyorum.

İhanet.

Göz açıp kapayıncaya kadar kim olduğumu değiştiriyor. Eskiden olduğum kızı gizliyor.

Sahip olduğum son kişiyi de kaybettim.

Demitri omzumdan tutup beni göğsüne çekiyor ve kolları beni sardığı anda çözülüyorum. Tanınmaz bir hale geldim.

"Sus... Tuttum seni," diyor ve ancak o zaman kendi boğuk nefeslerimi duyuyorum. Kalbimin kaburgalarımın çarptığını hissediyorum, hayatım haline gelen bu çarpık gerçeklikten kaçmak için çaresizim.

"Yapamam," diye nefes nefese kaldım.

Bununla başa çıkamam.

Demitri beni kucağına çekiyor ve kolları etrafımda çelik bantlara dönüşüyor, göğsü katı, varlığı sarsılmaz.

"Yapabilirsin," diyor, ses tonu sert. "Sen güçlüsün, Ariana."

Vücudum içgüdüsel olarak Demitri'ninkine dönüyor ve kollarımı boynuna dolayarak can havliyle ona tutunuyorum. Yüzümü boynuna gömdüğümde hıçkırıklar içimi parçalıyor ve göğsüm acıyla sarsılıyor.

Demitri saçlarıma öpücükler konduruyor, sesi boğulmamı engelleyen bir çapa gibi mırıldanıyor: "Yanımdayım *Malyska*. Bu işte yalnız değilsin." Bir öpücük daha ve kolları beni sıkıca sarıyor. "Bana sahipsin."

Üç kelime.

Bu bana içimdeki çalkantılı karmaşayla savaşmak için yeterli gücü veriyor. Bir süre sonra ağlamayı kesecek kadar sakinleşmeyi başarıyorum ve hafifçe geri çekilerek yüzümdeki gözyaşlarını silmek için gömleğimi kullanıyorum.

Ateşli gözlerimi Demitri'ninkilere dikerek ona bakıyorum, sağlam, güvenebileceğim bir şey arıyorum.

Bana söylediği her şeyi ve babamın bana sadece Alexei ve Demitri'ye güvenmem gerektiğini nasıl söylediğini tekrar ediyorum.

Babamın neden Yuri'den bahsetmediğini şimdi anlıyorum.

Demitri hayatımı kurtarmak için beni kaçırdı. Beni öldüreceğini sanmıştım ama onun yerine beni koruyor. Tüm dünyam etrafımda parçalanırken, beni tutan kişi o.

Kendimi hiç şu anki kadar savunmasız hissetmemiştim. Tüm kaderim Demitri'nin ellerinde.

Ve tıpkı diğer zamanlarda olduğu gibi, zihnimi okuyor ve diyor ki, "Benimle güvendesin, *Malyshka*. Ben senin düşmanın değilim."

Ağlama isteğimi bastırmak için hızlıca nefes alıyorum ve sonra kelimeleri sıkarak "Tanrı'ya şükürler olsun" diyorum.

Kendimi ona yaslayarak kollarımı tekrar boynuna doluyorum. "Gerçekten en iyisi sen misin?"

"Evet" diye cevap verdiğinde hiç tereddüt etmiyor.

"Alexei ile aranızdaki tehlikeli kişi gerçekten sen misin?"

"Evet."

"Güzel," kelimesinde boğuluyorum. Birkaç saniye geçiyor, sonra "Ne yapacağımı bilmiyorum" diye sızlanıyorum.

Demitri elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Biz her şeyi h a l l e d e c e đ i z . "

Omzumda bir el hissediyorum, sonra Alexei diyor ki, "İ şunu ufaklık."

Geri çekilerek ondan bir bardak su alıyorum.

"Sadece i," diyor.

Dediğini yapıyorum, ama boğazımı serinleten su yerine, alkol mideme doğru yanarak ilerliyor ve

Öksürdüm. Demitri'den uzaklaşıyorum, sıcağın nefes almaya odaklanıyorum, sonra boğuluyorum, "Ne... bu da... neydi?"

"Votka. Sakinleşmene yardımcı olur," diyor Alexei.

Sulanan gözlerle Alexei'nin önümde çömelmesini izliyorum. Yüzünde ölümcül bir ifade var ve şöyle diyor: "Her şeyi sindirmek için bir ya da iki gün ayır. Seni her ne kadar burada bırakmak istesem de yapamam. Güvende olmayacaksın. Bizimle geliyorsun ve bunun kolay olmayacağını anlıyorum ama kendini hazırlamaya çalış."

"Ne için?" Nefes alıyorum, endişe içimde geziniyor.

"Savaş." Alexei'nin gözlerinde bana karşı bir acıma varmış gibi görünüyor. "İnsanların öldüğünü göreceksin."

Tanrım, kendimi böyle bir şeye nasıl hazırlayabilirim?

Demitri kolunu omuzlarıma doladı ve şöyle dedi,

"Bu kadar yeter."

Alexei başıyla onaylıyor ve ayağa kalkarak bana bakarken derin bir nefes alıyor. "İyi olacaksın ufaklık." Mutfığa doğru yürüyor ve sanki hayatım patlamamış gibi, "Ben açlıktan ölmeden önce kahvaltı hazırlayacak mısın?" diyor.

Demitri ayağa kalkıyor ve elimi tutarak ayağa kalkmama yardım ediyor. Beni mutfığa doğru çektiğinde, elimi kurtardım. "Ben... Ben odama gidiyorum."

Dönüp bana bakıyor ve bir saniye sonra başını sallıyor. Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. "Kahvaltı hazır olduğunda seni kontrol edeceğim."

"Tamam." Merdivenlere doğru ilerlerken zihnim bomboş ve kalbimin üzerine ölümcül bir durgunluk çökmüş durumda.

Odama girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra banyoya doğru ilerliyorum. Duşun yanında durup elimi cam kapının üzerine koyuyorum ve boş gözlerle küvete bakıyorum.

Yuri ölmemi istiyor.

Duygu patlaması yok ve gözyaşlarım kurudu.

Mutlu geçmişim imkansız derecede uzak bir rüya gibi görünüyor ve onun yerine, hiçbir şeyin tanıdık olmadığı tanınmaz bir gelecek geliyor.

Bölüm 17

DEMITRI

Gece adanın üzerine çöktüğünde, oturma odasındaki şöminede ateş yakıyorum, sonra arkama yaslanıp alevlerin güçlenmesini izliyorum.

Alexei kolumu dürtüyor ve ona baktığımda bana bir bardak uzatıyor.

İçkiyi alıyorum ve votkadan bir yudum yutuyorum. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Emin misin?"

İçimi çekerek arkadaşımın gözleriyle buluşuyorum.

"Eminim. Hazır olduğumda konuşacağım."

"Tamam." Alexei içkisinin yarısını içiyor. "Bu bir sorun olur mu?"

Başka bir deyişle, Ariana Alexei'yi koruma yeteneğimi etkileyecek mi? Başımı iki yana sallıyorum. "İkinizi de koruyabilirim."

"Sorduğum şey bu değil."

Alexei'nin "Ariana her şey halledildikten sonra hayatına geri dönmek istediğinde ne yapacaksın?" diye açıklamasıyla alnımda bir kaş çatma oluşuyor.

Herif beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor.

Ona kayıtsız bir bakış atarak mırıldandım, "O zaman hayatına geri dönmesine izin vereceğim. O bizim tutsağımız değil."

"Hmmm."

"Dur," diye homurdandım.

Alexei omuz silkiyor. "Sadece söylüyorum. Ariana çok güzel ve en büyük silah kaçakçılığı imparatorluklarından birinin varisi. Tam bir av."

Alexei'ye dönüyorum ve kendimi yakalamadan önce ona doğru tehditkâr bir adım atıyorum. Sahip olma duygusu beni kör ediyor, kalbimin daha hızlı atmasına ve kaslarımın gerilmesine neden oluyor. Bu çok yoğun ve nefes alabilmem için bir an geçmesi gerekiyor.

Alexei'nin gözleri bana kilitlenmiş, yüzündeki tüm eğlence kaybolmuş. "İşte bu," diye mırıldanıyor. "Kızı önemseydiğini ne kadar çabuk itiraf edersen o kadar iyi. Zavallı bir adamın kafasını koparmadan önce bunu yap."

İçkimi yudumluyorum ve bardağı sehpanın üzerine bırakıyorum. "Hazır olduğumda bununla ilgileneceğim," diyorum. Merdivenlere yöneliyorum. "İyi uykular."

"Sen de."

Merdivenlerden ikinci kata çıkarken Alexei'nin gözlerini üzerimde hissediyorum ve Ariana'nın odasına ulaştığımda adımlarım otomatik olarak yavaşlıyor. Onu kontrol etmek isteyerek kapıyı çalıyorum. Cevap gelmeyince içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak yorganın üstünde yattığı yere bakıyorum.

Pencerelerden içeri süzülen ay ışığı sayesinde onu net bir şekilde görebiliyorum. Yavaşça yatağa yaklaşıyorum ve sonra Ariana'ya bakıyorum.

Sırt üstü dönüyor ve gözlerini açarak bana bakıyor. Yüzündeki kırılğanlığı görmek kalbime tekrar saplanıyor ve yukarı çıkması için bir el hareketi yapıyorum.

Ayakkabılarımı tekmeliyorum ve gömleğimi başımın üzerine çekiyorum. Yorganı kaldırdığımda altına giriyor ve Ariana'nın yanına, sırt üstü uzanarak onu yanıma yatırıyorum. Kolumu omuzlarına doluyorum ve diğer elimi başının yan tarafına koyarak yanağını göğsüme bastırıyorum.

Sessizce uzanıyoruz ve bir dakika kadar sonra Ariana kolunu karın kaslarıma doluyor ve derin bir nefes veriyor.

Daha önce, kollarımda kırılıp ağladığında, sanki biri kalbime bir sopa indirmiş gibi hissettim. Bunu yüksek sesle itiraf etmeye hazır olmayabilirim ama bu kadının üzerimde başka hiçbir şeye benzemeyen bir etkisi var. Nedeni ya da mantığı yok.

Ariana'yı
istiyorum.
Hikayenin
sonu.

Aklım onun için endişelenmekle doluyor. Onun güvenliği için değil çünkü ben ona göz kulak olacağım. Ama Ariana'nın Bratva'nın bir parçası olmasına imkan yok.

"Eski hayatıma geri dönemeyeceğim, değil mi?" diye fısıldıyor, üzerine atılan onca pislik yüzünden sesi kısılmış.

Elimi çenesine götürerek bana bakması için yüzünü yukarı doğru itiyorum. "Bir yolunu bulacağız."

"Babamın işlerini istemiyorum."

"Her şeyi sizin adınıza yönetmesi için birini görevlendirebilirsiniz."

"Kim? Tanıdığım tek kişi beni öldürmeye çalışıyor." Sesi kelimelerin üzerinde çatlıyor.

Alexei'nin bunu yapmaya istekli olacağını söylemek dilimin ucuna geliyor ama kelimeleri çıkaramıyorum. Uzun bir süre sonra, "Ben" diyorum.

Ariana nefesini içine çekiyor, daha önce görmediğim bir duygu yüzünde belirirken yüz hatları geriliyor. "Gerçekten mi? Bana bu konuda bile yardım edecek misin?"

Parmaklarım çenesini okşuyor, yumuşak teninin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Ben her şeyi halledeceğim."

Gözlerinde umut titreşiyor ve bana baktığı süre uzadıkça an daha da samimi hale geliyor.

Elimi boynunun arkasına götürerek, nefesleri dudaklarımı ısıtana kadar yavaşça yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Bunu hissediyor musun, *Malyshka*?"

Gözleri benimkileri arıyor ve sonra başını sallıyor.

Bu çekimi sadece onu koruduğum için hissettiğinden endişeleniyorum. Ben endişemi dile getiremeden aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve dudakları usulca benimkilere değiyor.

Ariana tepkimi görmek için geri çekiliyor ve gözlerimiz tekrar buluştuğunda aramızdaki yoğunluk roket gibi artıyor.

Başımı kaldırıp çenesine öpücükler kondurmadan önce dudaklarını ısıyorum. Nefes alışları anında hızlanıyor ve eli karın kaslarımdan göğsüme doğru kayıyor. Kokusundan derin bir nefes alıyorum ve sarhoş edici.

Parmaklarım boynunun etrafında sıkılaşıyor ve sonra ağızlarımız birbirine çarpıyor ve dilimi onun sıcaklığına daldırıyorum.

Bu sefer onun tadına ve dilinin benimkine vururken verdiği kadifemsi hisse odaklanıyorum. Bir ses çıkarıyor

İnliyor ve sikime doğru bir elektrik akımı gönderiyor.

Bir an için öpüşme kontrolden çıktı ve onu sırt üstü ittim. Yüzünü çerçeveleyerek, dilim onu becerirken onu yerinde tutuyorum, dişlerim dudaklarını sıcak ve şişmiş olana kadar ısıtıyor.

Ariana ağzımın içinde inliyor, ses neredeyse beni uçuruma sürüklüyor, ama o sadece bana odaklanana kadar onu becermek için yanan arzuyu kontrol altında tutmayı başarıyorum.

Bu gece olmaz. Kardeşinin ihaneti yüzünden şoktayken Ariana'yı beceremem. Babasının ölümünü öğrendikten hemen sonra onu almak yeterince kötüydü.

Bir dahaki sefere kendimi onun derinliklerine gömdüğümde, bu beni istediği için olacak, bir kaçış aradığı için değil.

Nefes nefese kalana kadar öpüşmeyi yavaşlatıyorum ve başımı kaldırdığımda başparmaklarımı yanaklarının kıvrımlarında gezdiriyorum.

Ariana nefesini kontrol altına aldığımda bana emin olmayan bir bakış atıyor. "Aramızda neler oluyor?"

Başımı salladım. "Bunu etiketlemeyelim ve nereye gideceğini görelim."

Özellikle de günlük hayatına döndüğünde. Ancak o zaman hissettiklerinin gerçek olup olmadığını ya da tüm bunların bizim zoraki yakınlığımızdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını göreceğiz.

ARIANA

Yalnız ve kafam daha da karışık uyandım. Yemin ederim, cehennemden gelen bir rollercoaster yolculuğunda sıkışmış gibi hissediyorum.

Sabah rutinimi otomatik pilotta gerçekleştiriyorum, hiçbir şeye anlamlandırmaya çalışacak kadar uzun süre odaklanamıyorum.

Dün gece Demitri beni öptüğünde bir anlığına rahatladım. O kadar ilkel ve yoğun ki tadı ve hissi dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Her yerime hükmediyordu ve işleri daha da ileri götürseydi onu durduramazdım.

Yatak odamın kapısının önünde durup bir süre öylece bakıyorum.

Hayatım ışık hızıyla cehenneme dönerken, bu şey... Demitri'ye duyduğum çekim... şu anda sahip olduğum tek iyi şey haline geldi.

Etrafımda dönen korku, o bana sarıldığında hissettiğim güvenliği artırıyor.

Sanki tüm duygularım tam güç ayarlanmış gibi.

Birkaç derin nefes alıp kontrolümü yeniden kazanmaya çalışıyorum ama nafi.

Kapıyı açtığımda omuzlarım çöküyor. Mutfağa doğru ilerliyorum ve gözlerim ocağın yanında duran Demitri'ye takıldığı anda gerçek bir nefes alabileceğimi hissediyorum.

Alexei adanın yanında oturduğu yerden bana bakıyor. "Günaydın."

"Günaydın," diye fısıldıyorum, hâlâ Alexei'den ne anlamam gerektiğinden emin değilim.

Bir fincan kahve hazırlıyorum ve tıpkı dün sabah olduğu gibi Demitri çenemden tutup beni ona bakmaya zorluyor. Gözleri gözlerimi arıyor, sonra soruyor, "Nasılsın?"

Omuz silkiyorum ve bu sefer yalan söyleyip iyi olduğumu söyleyemiyorum.

Başparmağı tenimi okşuyor ve sobaya geri dönmeden önce bana hızlıca sarılıyor.

Kahvemi alıp adanın karşı tarafına oturuyorum, böylece mermer levha Alexei ile benim aramda kalıyor.

Bana baktığını hissediyorum ve içeceğimden bir yudum alıyorum, ılık sıvıyı sertçe yutuyorum.

Gücüm olmamasına ve tek yapmak istediğimin yere çökmek olmasına rağmen, gözlerimi Alexei'ninkilerle buluşturmak için zorluyorum.

"Seattle'da mı büyüdün?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, iki elimi de kupanın etrafına sarıyorum. "Bana kendinden bahset," diye emrediyor.

Omuz silkiyorum. "Ben sadece yirmi üç yaşında normal biriyim." Alexei başını sallıyor. "Anlat bana."

Gözlerimi kupaya indiriyorum. "Hayatım cehenneme dönene kadar, işimi ayakta tutmaya çalışan bir makyaj sanatçısıydım. Sadece tanıdıklarım var ve her cumartesi annemi ziyaret ediyorum."

"Yani yalnız mısınız?" Alexei soruyor. "Öyle de denebilir," diye mırıldanıyorum.

"Erkek arkadaş mı?"

Alnımda bir çatıklık oluşmaya başlıyor. Gözlerimi kaldırarak Alexei'nin korkutucu bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Neden bana bütün bu soruları soruyorsun?"

Ağzının köşesi kalkıyor. "Sadece havadan sudan konuşuyordum."

Ona bir kaşımı kaldırarak siparişini geri veriyorum, "Bana kendinden bahset."

Ağzı bir sırtışa dönüşüyor. "Ben eklemenden de yeterince travmatize olmuş durumdasın."

Bu da ne demek oluyor şimdi?

Alexei ayağa kalkıyor ve sonra sanki bir düğmeyi çeviriyor. Bana yaklaşıırken tavrı yırtıcılıktan rahatlığa dönüşüyor. Bana gerçekten dostça bir gülümseme verdiğinde, gözlerinde acayip bir pırıltı bile var.

Neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştıkça kaşlarım çatılıyor.

Yanımdaki koltuğa oturuyor ve dirseklerini mermer tablaya dayayarak bana ilgiyle karışık bir bakış atıyor.

Sonra elini kaldırıyor ve yüzüme yaklaştırmak kulağımın arkasına hafifçe bir tutam saç sıkıştırıyor.

"Ee?" diye soruyor, bana doğru eğilerek, "Bekar mısınız?"

Ne. Ne. Cehennem mi?

Bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilemediğim için göz kırpmaya başladım.

Bir saniye sonra, Demitri kalçalarımı tutuyor ve beni kaldırıp başka bir sandalyeye taşıırken nefes nefese kalıyorum ve sonra Alexei ile benim aramda oturuyor. Demitri, Alexei'nin

Alexei'yle aynı pozisyonda durur ve sonra sesini ısırarak onu uyarır, "Oraya gitme."

Alexei arkasına yaslanıp eğlenceli bir kıkırdama çıkarıyor. "Tanrım, seninle sevişmeyi çok kolaylaştırıyorsun."

Gözlerim iki adam arasında gidip geliyor. "Şu anda kaybolmuş durumdayım." "Boş ver onu," diye tersledi Demitri beni ve sonra ayağa kalktı Tekrar. Önüme içinde yumurta ve domuz pastırması olan bir tabak koydu. "Hepsini yesen iyi olur."

Demitri'ye ters ters baktım. "Evet, efendim."

Alexei bir kahkaha patlatıyor ve bu ani ses beni ürkütüyor.

"Tanrım, bunun her saniyesine bayılacağım." Gözleri Demitri ve benim aramda gidip gelirken sırtıyor.

"Neyin her saniyesi?" Bakışlarımı ona yönelterek soruyorum.

Başını sallıyor ve Demitri ona tabağını uzattığında hemen yemeğe başlıyor.

Demitri tekrar oturana kadar Alexei'ye yemeği mideye indirirken bakıyorum. Demitri'ye ne oluyor bakışı attığımda elime uzanıyor ve sıkıyor. "Ye, *Malyshka*."

İçimi çekerek bir dilim domuz pastırması aldım ve kemirdim.

o.

Hayatım lanet bir alacakaranlık kuşağına dönüştü.

Bölüm 18

DEMITRI

"Hayır," diye tersliyor Ariana, bana ters ters bakarak.

Alexei kollarını göğsünde kavuşturmuş, bizi izlerken yüzünde kocaman bir gülümseme var.

"Sadece uçağa binene kadar takmak zorundasın," diye açıklıyorum.

Elimdeki göz bağını işaret ediyor. "Yemin ederim bunu bana takmaya çalışırsan, muhtemelen tanıştığımız ilk günün tekrarını yaşayacağız."

Alexei aniden, "Bunu Demitri ile ön sevişme olarak düşün," der.

Hem Ariana hem de ben Alexei'ye bakıyoruz.

"Cidden, kapa çeneni," diye uyarıyorum onu. Dikkatimi tekrar Ariana'ya yöneltiyorum. "Adanın nerede olduğunu bilemezsin."

Ariana gözlerini bana diyor ve sonra bana doğru tehditkâr bir adım atıyor. "Aramızda yanlış anlaşılma olmasın diye söylüyorum, sana hayatım pahasına güvenmemi istiyorsun ama ben bu lanet adanın nerede olduğunu bilemeyecek miyim?"

Hay sikeyim. Geçerli bir nokta.

"Smaç. Smaç," diye mırıldanıyor Alexei.

Alexei bundan çok fazla zevk alıyor. Ona ters ters bakarak göz bağını fırlatıyorum. "Burası senin adan. Gözlerinin bağlanmasını istiyorsan, bunu kendin yap."

Kollarını indirir ve Ariana'ya doğru yürür. Ariana hemen kaskatı kesilir, vücudu gerilir. Alexei onun gözlerini bağlamak yerine başını eğiyor ve onunla göz göze geliyor. "Eğer bu adanın nerede olduğunu birine söylersen -"

"Evet-evet," diye sözünü kesiyor Ariana. "Beni dünkü salata gibi dilimleyip doğrayacak ve gölde boğacaksın." Alexei'den uzaklaşıp bana öfkeli bir bakış fırlatıyor ve sonra ön kapıya doğru yürüyor, "Bu saçmalıktan bıktım artık. Yemin ederim bu iş bitmeden onlardan birini öldüreceğim. Gözlerimi bağla. Ha. Bunun için biraz geç kaldınız, pislikler. Superior Gölü'nde bir yerde olduğumu biliyorum."

Evden çıkarken homurdanması azalıyor ve sonra Alexei başını bana doğru sallıyor. Elini omzuma koyuyor. "Onu çok seviyorum. Eğer onunla evlenmezsen, ben evleneceğim."

Derin bir nefes alarak tavana bakıyorum ve en iyi arkadaşıma yumruk atmamak için dua ediyorum. "Neden bunu zorlayıp duruyorsun?" Alexei ile gözlerimi kilitleyerek başımı sallıyorum.

"Üç gün içinde kardeşini öldüreceğiz, muhtemelen onun gözü önünde. Bratva ile buluşacağız ve sağlam bir plan yapmamız gerekecek." Alexei bana bir adım daha yaklaşıyor, ifadesi son derece ciddi. "Ariana asla eski hayatına geri dönemeyecek. Peşinden gelmeye devam edecekler."

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" İnanılmaz bir kahkaha patlatarak soruyorum. "Kendine bir vasi tutacak kadar parası olacak."

Alexei bir adım geri çekiliyor ve başparmağını alt dudağına götürerek bana bakıyor. "Gerçekten istediğin bu mu Demitri?" Başını iki yana sallıyor. "Kimse seni benden daha iyi tanıyamaz. Ona nasıl baktığını görüyorum. Sen sert bir adamsın ama yine de onun etrafında dolanıp duruyorsun, ona baktığım için kafamı koparmaya hazırsın." Yüzüne endişe yerleşiyor. "Ona *Malyshka* diyorsun."

"Ne olmuş yani? Tanıştığın her kadına 'küçük' diyorsun."

Ondan bir kıkırdama kaçıyor. "Evet, ama ben onlara 'bebek' demiyorum." Bana doğru yaklaştı. "Bir kadın için tek bir sikiş bile yapmadın. Ariana'ya sert ve hızlı bir şekilde aşık oldun. Neden buna karşı koyuyorsun?"

"Değilim," diye kelimeleri ısırarak söylüyorum. Alexei ben itiraf edene kadar bana bakıyor: "Bu benimle ilgili değil. Geçtiğimiz on gün içinde Ariana kaçırıldı, babasını kaybetti ve ağabeyinin onu öldürmek istediğini öğrendi. Şu haliyle bile zar zor dayanıyor. Evet, onu alıp benimle evlenmeye zorlayabilirim." Başımı sallıyorum. "Bunu Ariana'ya yapmayacağım, bu yüzden ona bundan bahsetme bile."

"Yani ona bir bakıcı tutup ellerinizi ondan çekecek misiniz?" Alexei hala zorlamaya devam ediyor.

"Kendi özgür iradesiyle bana gelene kadar ona zaman vereceğim." Alexei'ye yaklaşıyorum ve sesim alçaktan gürlüyor, "Biz kadınları zorlamayız, unuttun mu?"

Bakışlarımı tutuyor ve sonunda başını sallıyor. "Senin için en iyisini istiyorum kardeşim."

"Biliyorum," diyorum ve yorgun bir nefes veriyorum. Elimi Alexei'nin omzuna koyuyorum. "Bunu benim için yapmak istemeni takdir ediyorum ama dün de söylediğin gibi

kontrol Ariana'nın ellerinde. Onun özgürlüğünü almayacağım. Elinde kalan tek şey bu. Ortalık yatıştığında, ona nasıl hissettiğimi söyleyeceğim."

"Nasıl hissediyorsun?" diye soran Alexei'nin yüzünde bu kez hiç eğlence yok.

Derin bir nefes alıyorum. "Onunla ilgili her şey beni çıldırtıyor. Sadece onu istiyorum. Onu kovalamak çok heyecan verici."

Tam o sırada ön kapıda bir hareketlenme oluyor ve Ariana yavaşça eve geri dönüyor. Gözleri Alexei ve benim aramda gidip geliyor. Yüzündeki garip ifade bana konuşmanın tamamına olmasa da bir kısmına kulak misafiri olduğunu söylüyor.

"Ne kadarını duydun?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor ve kıpırdanmaya başlıyor. "Ahhh... çok değil." Bana özür dileyen bir gülümseme veriyor, ama sonra gülümsemesi kayboluyor ve boynunda bir kızarıklık belirliyor. "Peki tamam, Alexei'nin gerçekten istediğin şeyin bu olup olmadığını sorduğunu duydum."

Yani temelde her şey.

Ariana bize yaklaşıyor ve sonra benimle göz göze geliyor. "En azından artık merak edecek bir şeyim daha azaldı" diye şaka yapmaya çalışırken gözlerini kaçırmamak için mücadele ettiğini görebiliyorum.

"Ama bu seni rahatsız etti," dediğimde yanaklarındaki allık derinleşti.

Hızla başını sallar ve Alexei'ye bakar. "Demitri ile biraz yalnız kalabilir miyim?"

Ona geniş bir gülümseme veriyor. "Elbette, güzelim."

Güvenlik odasına doğru yönelirken ona "Şerefsiz," diye homurdanıyorum.

Yalnız kaldığımızda bakışlarımı Ariana'ya çeviriyorum ve bana bakması için birkaç saniye beklemem gerekiyor.

Dili dışarı fırlıyor, dudaklarını ıslatıyor ve bu çok seksi.

Uzun süre sessiz kaldığında, "Bunların hiçbirisi senin için yeni değildi," diyorum.

Ariana'nın ağzında gergin bir gülümseme belirir. "Evet, ama tüm bunları senden duymak her şeyi farklı bir perspektife oturtuyor." Gözlerini ayaklarına indirir. "Bak, gerçekten zor oldu ve senden etkilendiğimi kabul ediyorum." Derin bir nefes alıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diyerek ona bir çıkış yolu gösterdim.

Başını iki yana sallar. "Sana aşık olmadığımdan değil, sadece..." omuzları çöküyor ve korku gözlerine geri dönüyor, "Seni daha iyi tanımam gerekiyor. Gerçekte kim olduğunu görmeliyim. Yaptığın işte en iyisisin ama bunun neleri gerektirdiğini bilmiyorum. Seni neyin gülümsettiğini ve neyin kızdırdığını da bilmek istiyorum."

"Mantıklı," diye mırıldanıyorum. Elimi Ariana'nın yüzüne götürerek parmak uçlarımdan şakağından çenesine doğru ilerlemesine izin veriyorum ve sonra çenesini tutuyorum. "Bana istediğin zaman her şeyi sorabilirsin."

Başını sallıyor. "Tamam."

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirerek, "Ama bu arada seni kovalamaya devam edeceğim," dedim.

Kıkırdıyor ve sesin ondan geldiğini hissediyorum. "Seni bu heyecandan mahrum etmek istemezdim."

Ağzımı onunkine bastırıyorum ve sonra derin bir nefes alıp diğer kolumu beline dolayarak onu bedenime doğru çekiyorum.

Ariana'nın elleri çenemi kavıyor ve önceki zamanların aksine öpücük yavaş ve derin.

Alexei aniden, "Lanet olası çağırımı kaçırdım," diyor. "Usta çöpçatan."

Ariana'dan uzaklaşarak mırıldandım, "İyi, sen en iyisisin. Şimdi bu konuyu kapatalım."

Alexei daha önce kapının önüne bıraktığım çantalardan birini alırken, "Kıçınızı kaldırıp tekneye binin," diyor. "Programın gerisindeyiz."

ARIANA

Seattle'a dönüş uçuşu Demitri'nin beni kaçırdığı zamankinden tamamen farklı bir deneyimdi.

Göz bağı yok. Bağlanmak yok. Uyuşturucu yok.

Özel jet şimdiye kadar bindiğim her şeyden daha lüks. En seksi kısmı? Demitri pilot.

Adam uçakları uçurabiliyor. Yalan söylemeyeceğim, bu midemi bulandırdı.

Alexei telefonuyla meşgul olduğu için düşünecek zamanım da oluyor.

Kederim ihanetin yanında ikinci planda kaldı. Sanırım en son beklediğim kişiden geldiği için bu kadar acı veriyor. Yuri'nin beni öldürmek istediğine inanmak hâlâ zor.

Tüm bunlara inanmak zor.

Bir de Demitri var. Kaçıran ve tutsak olmaktan seks yapmaya ve bir tür ilişki içinde olmaya çok hızlı bir şekilde geçtik.

Akıl sağlığını sorgulamam gerektiğini hissediyorum. Kim kendisini kaçırın kişiyle ateşli bir seks yapar ve sonra ona aşık olmaya başlar?

Ben. İşte o benim.

Ayrıca, adamlar bir suikastçıyı öldürsün diye Seattle'a dönerken neden bu kadar sakınım?

Evet, aklımı kaçırdım. Bundan oldukça eminim.

"Seni rahatsız eden ne?" Alexei aniden sorar.

Başımı hızlıca sallıyorum ama birkaç saniye sonra içimi çekip itiraf ediyorum: "Paniklemem ya da en azından birini öldüreceğin için üzölmem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Sen değil misin?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Hayır. Bu garip, değil mi?"

Alexei bir kıkırdama çıkarır. "Senin için hâlâ umut olabilir ufaklık." Sandalyesinde kaykılır ve dirseğini kolçağa dayayarak başparmağıyla alt dudağının üstünden geçer.

Demitri bunu yapsa çok ateşli olurdu.

"Sizi öldürmek isteyen birini öldürdüğünüz için kendinizi kötü hissetmeniz için hiçbir neden yok. Buna nefsi müdafaa denir."

Oh... doğru.

Dişlerim alt dudağımı çekiştiriyor, sonra soruyorum: "Sen bir suikastısın, değil mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye yanıtılıyor. "ok insan öldürdünüz mü?"

"Saymayı unuttum."

Sanki ondan yeterince korkmuyormuşum gibi.

Sorularıma gerçekten cevap vermesine şaşırıyorum, bu yüzden şansım tükenmeden devam ediyorum. "Ama asla masum bir insan değil?"

Alexei başını sallar. "Ben taş kalpli bir katil değilim, Ariana.

Öldürdüklerim ölümden daha kötüsünü hak ediyordu."

Bunu anlayabildiğim ve hatta kabul edebildiğim için başımı sallıyorum. "Demitri kaç kişiği öldürdü?"

Alexei cevap vermeden önce bir süre bana bakıyor: "Benden çok daha fazla."

Ohhh...tamam.

"Hepsi kötü mü?"

Alexei tekrar başını sallar.

Zorlukla yutkunarak, cevabını istediğimden emin olmadığım bir soru soruyorum, "Eğer sana zarar vermeye alışsaydım... Yapacağımdan değil, ama deneseydim... Demitri beni öldürürdü, değil mi?"

Alexei bu kez uzun uzun düşünüyor ve sonra "Emin değilim" diye mırıldanıyor. Derin bir nefes alıyor, sonra kalp atışlarımı hızlandıran ve kaslarımı geren bir uyarı bakışıyla beni iviliyor. "Beni çok dikkatli dinle, Ariana."

Sertçe yutkunuyorum ve sonra başımı sallıyorum.

"Demitri için bu lanet dünyayı yakabilirim. O benim kardeşim olmaktan çok daha fazlası. O adam her gün beni korumak için hayatını ortaya koyuyor ve inanın bana, bu kolay bir iş değil. Daha çok sevdiğim kimse yok. Eğer ona zarar verirsen, yaşadığım tek kurala bir istisna yaparım."

"Ne kuralı?" diye sorarken ağzım kurudu. "Kadınları öldürmemek."

Nefes alışım hızlanıyor ve sesim titreyerek soruyorum: "Yani başka seçeneğim yok, sadece onu mutlu etmek zorunda mıyım? Bunu mu demek istiyorsun?"

Alexei sanki beni tehdit etmemiş gibi, "Hayır, bu Demitri'yi kızdırır," diye kıkırdıyor. "Eğer onunla bir ilişki kurmayı kabul edersen, bu ömür boyu sürer. Ondan ayrılmak yok."

"Oh... ahh... bunu öğrendiğim iyi oldu," diye mırıldandım. Artık Demitri ile bir ilişkiye girmeden önce iki kez düşüneceğim.

"Ama Demitri'ye sadık kaldığın sürece benim korumam altında olacaksın."

Başımı sallıyorum, sonra pencereden dışarı bakıyorum. Bir süre sonra, "O da senin için aynı şeyleri hissediyor" diyorum.

"Biliyorum."

Çok geçmeden hoparlörden Demitri'nin sesi duyulur. "Yakında iniş yapacağız."

Alexei emniyet kemerini kucağına bağlarken, "Kemerlerinizi bağlayın," diye emrediyor.

Ben de aynısını yapıyorum ve birkaç dakika sonra Demitri uçağı sorunsuz bir şekilde indiriyor. Kabine girdiğinde koltuktan kalkıp bir dolabı açmasını ve içinden üç silah çıkarmasını izliyorum.

Kaşlarım havaya kalkıyor ve Alexei'ye bir tüfek ve silahlardan birini uzatırken sadece bakabiliyorum.

Demitri silahlardan birini arkasına sokar ve diğerini elinde tutarak kapıyı açar ve dışarıya bakar. "Nikhil bekliyor. Bu işi çabuk halledelim." Gözleri bana takılıyor ve yüzümdeki şoku görünce yavaşça elindeki silaha ve sonra tekrar bana bakıyor. "İyi misin?"

"Ahh... evet."

"Alexei'ye yakın dur," diyor.

"Neden sen değil?" Aralarında bakışırken soruyorum.

Demitri, "Birbirinize yakın olursanız ikinizi de korumam daha kolay olur," diye açıklıyor.

Alexei adadan getirdikleri çantalardan birini kapıyor ve bana sırtıyor. "Benimlesin ufaklık."

Derin bir nefes alıp bırakıyorum ve sonra Alexei'ye yaklaşıyorum.

Bu hiç de garip değil.

Önce Demitri uçaktan ayrılır ve sonra "Temiz" diye seslenir.

Alexei yürümeye başlayınca ben de hareket ediyorum ve merdivenlerden inerken Demitri etrafı kolaçan ediyor, belalı bir koruma gibi görünüyor.

Siyah bir cipe doğru yürürken Alexei'ye yetişmek için daha hızlı hareket etmek zorundayım.

Demitri'nin arkamıza olduğunu hissediyorum ve omzumun üzerinden baktığımda, bugün ikinci kez ağzım kuruyor.

Yüzünde ölümcül bir ifade var. Tavrı gergin, ilk tehlike işaretinde harekete geçmeye hazır.

Vay anasını.

Nikhil olduğunu tahmin ettiğim adam Alexei ve Demitri'ye başıyla selam veriyor, bana doğru bakmıyor bile.

Alexei arka kapıyı açıyor ve binmem için eliyle işaret ediyor. Taksiye bindiğimde Nikhil yanıma oturuyor, Alexei direksiyonun arkasına geçiyor ve Demitri de yolcu koltuğuna geçiyor.

Nikhil'e emin olmayan bir gülümseme veriyorum.

"Merhaba." Bana sadece başını sallıyor.

Alexei motoru çalıştırırken, "Tao hala motelde mi?" diye sorar.

"Evet. Muhtemelen kızı bulmak için ortalıkta görünmüyordu."

"Ariana, yem olmak konusunda ne hissediyorsun?" Alexei kayıtsızca sorar.

Buna cevap vermek zorunda mıyım? "Bu fikirden hiç hoşlanmadım."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye kıkırdıyor Alexei. "Geceyi Ariana'nın evinde geçireceğiz. Nikhil, sen onu korurken Demitri ve ben de Tao'ya göz kulak oluruz."

Nikhil tereddüt etmeden, "Evet patron," diye cevap verir.

Tanrım, sanki tavşan deliğinin derinliklerine çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

Bölüm 19

DEMITRI

Ariana'nın dairesine girdiğimizde etrafa bir göz attı ve kaşlarını çatarak "Halım nerede?" diye sordu.

"Seni ona sardım ve o gece arabada bıraktım," diye açıklıyorum sehpayı doğru yürürken ve onu eski konumuna getirirken.

"Bana bir halı borçlusun," diye mırıldanıyor Ariana ve sonra yatak odasına yöneliyor.

Alexei buzdolabını açıyor ve bir saniye sonra kapatıyor, sonra kaşlarını çatarak küçük alana bakıyor. "Ariana!"

Yatak odasının kapısını açıp dışarı bakıyor. "Bağırmana gerek yok. Ne?"

Alexei bir elini odanın üzerinde gezdiriyor. "Neden bu kadar küçük bir yerde yaşıyorsun? Buzdolabınız boş."

Ariana Alexei'ye uyarıcı bir bakış atar. "Dairemi kötüleme. Her zaman bir otele gidebilirsin. Kimse seni burada kalmaya zorlamıyor."

Alexei oflayıp pufluyor. "Kastettiğim bu değildi. Sen Sergei'nin kızıydın. Sana para göndermedi mi?"

"Oh." Bir adım öne çıkıyor ve omzunu kapı pervazına yaslıyor. "O... ahh... yaptı... Annemin bakımevi için kullandım." Sonra dişleri alt dudağını çekiştiriyor. "Sanırım artık annem için bir sorun olacak."

babam vefat etti." Endişeli bir bakışla yatak odasına geri döner.

Alexei oturma odasına ve mutfığa şöyle bir göz gezdirdikten sonra mırıldanıyor: "Kızım böyle yaşasaydı altıma sığardım."

Ariana için geldiğim gece fark etmediğim seyrekle mobilyalara bakıyorum ve kabul etmek zorundayım, zar zor geçiniyor gibi görünüyor.

Yatak odasına doğru yürürken kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum. Ariana yatağı düzeltmeyi bitirmek üzereydi ve bakışları bana takıldı, sonra şaka yapmaya çalıştı, "Vay canına, bak nasıl da dönüp dolaşıp geliyoruz. Beni boğmayacaksın, değil mi?"

Kapıyı kapatıyorum, böylece mahremiyetimiz olacak ve sonra arkama yaslanıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Bakımevi ücretini ben hallederim," diyorum.

Ariana'nın omurgası dikleşir ve hemen başını sallamaya başlar. "Yarın onları arayacağım. Eminim bu karmaşa halledilene kadar bana bir süre tanıyacaklar ve ben de yeniden çalışmaya başlayabileceğim."

Kapıdan uzaklaşarak ilerliyorum ve ancak Ariana'nın tam önüne geldiğimde duruyorum ve bana bakmak için başını geriye eğmek zorunda kalıyor. Elimi kaldırıp parmaklarımı boğazına doluyorum ve sonra eğilerek, "Huzureviyle ben ilgileneceğim. Benimle tartışma."

Gözlerinde meydan okuma kıvılcımları çakıyor ve ağzı inatçı bir çizgiye oturuyor. "Masraflarımı sana ödetmeyeceğim. Biz bir çift değiliz, Demitri."

Onun alinganlığı yüzünden sikim sertleşiyor ve onu yatağa atıp bana ait olduğunu anlayana kadar becermekten başka bir şey istemiyorum.

Yine de ona ihtiyacı olan zamanı vereceğim ama bir şeyi de kesinlikle netleştirmem gerekiyor. Ağzımın kenarı yavaşça kalkıyor ve ona sırtıyorum.

"*Malyshka*, sen benimsin" derken sesim alçak ve tartışmaması için onu uyarıyor. Sana verdiğim süre bu fikre alışabilmen için. Ama hata yapma, sen benimsin ve senin hayatınla, bedenle ve lanet olası masraflarınla ben ilgileneceğim."

Sözlerim üzerine gözleri açılıyor ve ben de ateşin parıltısını kaçırmıyorum.

Ariana ona hükmetmeme bayılıyor. En az benim kadar.

Yine de tartışıyor. "Seninle bir ilişki içinde olmayı kabul etmedim. Bunun nereye gideceğini göreceğimizi söylemiştik."

Başımı eğiyorum ve burnumu yavaşça çenesinin ve yanağının üzerinden geçiriyorum. Parmak uçlarımda nabzının hızlandığını ve nefes alış verişlerinin hızlandığını hissediyorum.

"Bunu hissediyor musun, *Malyshka*?" Sertçe yutkunuyor ve sonra dudakları ayrılıyor. Gözlerimi ona kilitliyorum. "Seni çırılçıplak soyabilirim ve sen beni durduramazsın." Çenesi biraz kalkıyor, kirpikleri bana duyduğu arzuyla yanan gözlerinin üzerine iniyor. "Yüzümü amına gömebilirim ve ben seni boşaltırken tek yapabileceğin adımı haykırmak olur."

Ariana vücudunu benimkine doğru itiyor ve omuzlarımdan tutarak kendini kaldırıyor ve ağzını

Benim kızım. İçimde yırtınıyor, kızım vahşı ve bana muhtaç.

Ona sadece inlemesine yetecek kadar veriyorum ve sonra öpücüğü kesiyorum ve boynundaki tutuşumu sıkılaştıırarak gözlerini esir alıyorum. "Sen. Benimsin. Hayatını kurtardım ve artık bana aitsin. Anlıyor musun?"

Nefes nefese, "Hiçbir şeye bağlanamam" diyebilene kadar bana bakıyor. Seni incitirsem Alexei beni öldürür ve ş anda ne hissettiğimden emin değilim."

Herif onunla konuşmuş.

"Aramızda delice bir çekim olduğunu kabul ediyorum ama daha iki hafta bile olmadı Demitri." Kendini önümde tutarken gözleri çelikle doluyor. "Seni sevene kadar senin değilim ve bu daha fazla zaman alacak."

Kaslarım geriliyor ve onu boyun eğmeye zorlamamak için tüm gücümü harcıyorum.

Ona zaman ver, Demitri. Geri çekil.

Yine de boğazını sıkmaya devam ediyorum ve şöyle diyorum: "Yapabileceğim en iyi şey aramızda bir evliliğe zorlamamak. Ama ben sana bakacağım ve sen de bu konuda bana karşı gelmeyeceksin."

Kaşları çatıldı ve güzel yüz hatları karardı. "Evlilik hakkında kim bir şey söyledi?"

"Bizim gibi insanlar ittifakları güçlendirmek için evlenir. Senin korunmaya ve babanın işlerini yürütecek birine ihtiyacın var. Seni kendi isteğime boyun eğmeye zorlamak için bunu kolayca kullanabilirim."

Bana ters ters bakıyor. "O zaman neden beni zorlamıyorsun?"

Gözlerim yüzünde geziniyor ve başparmağımı yumuşak teninde gezdiriyorum. "nk senin zgr iradeni istiyorum." Benimkini indiriyorum

Dişlerim alt dudağını çekiştiriyor. "Seni kırmak istemiyorum. Alınganlığın çok tahrik edici."

Dilim dışarı fırlayıp dudaklarında geziniyor. "Ateşini istiyorum." Ağzının içine dalıyorum, biraz geri çekilmeden önce dilini sertçe okşuyorum. Onu izlerken, diğer elimi eşofmanının bel bandına götürüyorum ve kumaşın altından kayarak, amının sıcaklığını ve benim için ne kadar sırlıslık olduğunu hissedene kadar parmaklarımı aşağı doğru itiyorum. Tenimi onun özüyle kaplamak için bir parmağımı içine sokuyorum ve sonra klitorisinin üzerine sürüyorum.

Nefesleri hızlanırken ve yanakları kızarıırken göğsü kabarmaya başlar.

Kalçaları hareket etmeye başlamadan önce klitorisiyle sadece birkaç saniye oynamam gerekiyor ve kendini elime doğru sürtmeye başlıyor.

"Gel, *Malyshka*," diye emrediyorum.

Kolları yukarı fırlıyor ve boynuma sıkıca sarılıyor, vücudu kasılmaya başlarken ağzı benimkine çarpıyor ve sonra orgazmını tadıyorum ve inlemelerini ve sızlanmalarını içiyorum.

Ona yaşattığım zevkin etkisinden kurtulduğunda, elimi eşofmanından çekip parmaklarımı ağzına götürüyorum, dudaklarını kaplıyorum ve sonra tadını emiyorum.

İsa.

Onun tadı sistemime bir adrenalin atışı gibi geliyor, sikim ona ulaşmak için fermuarıma doğru zorlanıyor.

Ama bu zevkle ilgili değil. Bu bir kontrol gösterisi.

Kollarını tutarak boynumdan çekiyorum ve ondan bir adım uzaklaşıyorum.

"Bedenin zaten bana ait. Yakında kalbine de sahip olacağım. Sonra da ruhun."

Ariana bir elini karnının üzerine koyuyor ve bana bakarken derin nefesler alıyor.

"Ama önce Tao'yla ilgilenmem gerek. Evden ayrılma. Nikhil seninle kalacak. Güvende olacaksın."

Ariana'yı odasında bırakarak oturma odasına dönüyorum ve "Gidelim Alexei," diyorum. Nikhil'e bakıyorum. "Ariana'ya hiçbir şey olmasın. Onu son nefesinize kadar koruyun."

Nikhil oturduğu koltuktan kalkarken, "Evet patron," diye cevap verir.

Alexei ön kapıdan çıkarken beni takip ediyor ve ancak o zaman "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Elbette," diye mırıldanıyorum, Ariana'nın kokusunu içime çekebilmek için parmaklarımı burnuma götürme dürtüsüne direniyorum.

ARIANA

Zar zor yatağa ulaşıyorum ve yatağın kenarına yığılıp, Demitri'nin az önce buharlaştırdığı aklımı başıma toplamaya çalışıyorum.

Tek yapabildiğim hala içimde yanan yakıcı arzuyla nefes almak. Orgazm beklenmedik ve akıl almazdı ama Demitri'ye olan ihtiyacımı karşılamaya yetmedi.

Kızım, terapinin artık işe yarayacağını sanmıyorum.

Kızgın olmam gerektiğini biliyorum ama onun yerine bu kadar baskın olması beni çok tahrik ediyor.

Evet, ben ümitsiz vakayım.

Bana bakışı, sahiplenici, granitten kesilmiş yüz hatları.
Bayıldım.

Hâlâ akli başında olan yanımda korkmam ve hâlâ yapabiliyorken kaçmaya çalışmam gerektiğini söylüyor.

Ama istemiyorum.

Acınası bir durum, biliyorum ama tek yapmak istediğim hayatımın parçalarını Demitri'ye teslim etmek ve kontrolü ona bırakmak.

İçimi çekerek ayağa kalkıyorum ve eski halime dönmeyi umarak kendi küvetimde yıkanmak için banyoya doğru yürüyorum.

Demitri ve Alexei'nin dışarıda benim yüzümden adam öldürdüklerini düşünmemeye çalışıyorum. Bunun yerine, saçımı yıkamak ve kendime yüz bakımı yapmak için zaman ayırıyorum. Kaşlarımı bile yolup renklendiriyorum. Meşgul olmak için her şeyi yaparım.

Sonra dolabımı açıyorum ve Rusya için bir çanta hazırlamam gerektiğini düşünerek üst raftan küçük bir valiz çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum.

Birkaç gün yetecek kadar kıyafet hazırlıyorum ve çantayı kapının yanına koyduktan sonra bornozumu çıkarıp solmuş, siyah bir skinny jean, açık gri bir tişört ve en sevdiğim yarım botlarımı giyiyorum. Yüzümden uzak durması için saçımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlıyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum.

Savaşa en fazla bu kadar hazır olabilirim.

Geç oluyor ve yatak odamın kapısını açarak mutfağa doğru yürüyorum. Kanepede oturan Nikhil'e bakıyorum, gözleri bana kilitlenmiş.

"Kahve ister misin?" Teklif ediyorum. Başını salladı.

"Lütfen."

İki fincan hazırlarken, "Demitri ve Alexei'nin daha uzun süre kalacağını düşünüyor musun?" diye soruyorum.

"Duruma göre değişir" diye cevap veriyor.

Nikhil'e kahvesini getirdikten sonra mutfağa dönüp kendi içeceğimi yudumluyorum.

Düşüncelerimle daha fazla mücadele edemeyince, geri akmaya başladılar. Babamı kaybetmenin acısı. Yuri'nin ihaneti yüzünden yaşadığım acı ve endişe. Demitri söz konusu olduğunda yaşadığım belirsizlik ve yoğunluk. Hepsi bir tsunami gibi içimden akıp geçiyor.

Rusya'da beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yok. Şimdiye kadar kendimi bunların çoğundan uzak tutabiliyordum ama adadan ayrıldığımızdan beri her geçen dakika daha da gerçek oluyor.

Bir yanımda her şeyin canı cehenneme deyip yatağımın altına girmek ve Demitri tüm sorunlarımı halledene kadar orada saklanmak istiyor.

Ama içimde kardeşimle yüzleşmek isteyen daha büyük bir parça var. Yuri'nin gözlerinin içine bakmak ve ondan kurtulmanın o kadar kolay olmadığını göstermek istiyorum. Öfkemi ve acımı onun üzerine boşaltmak istiyorum.

Kendimi tüm bu lanet duygulardan arındırmak istiyorum.

Düşmanlarımda önünde güçlü durmak istiyorum ki bir daha peşimden gelmesinler.

Keşke bunu nasıl yapacağımı bilseydim.

Bölüm 20

DEMITRI

Alexei ve ben moteli ve çevresini inceledikten sonra arabada oturup ortalığın sakinleşmesini bekledik.

Düşüncelerim Ariana ve benim aramda olanlarla dolup taşıyor. Adadayken, onu kaybetme konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Rahatlamıştım.

Ama şimdi işler değişti. İşe geri döndüğüm için kendimi tutmam imkansız ve ona karşı aşırı sahiplenici davranıyorum. Artık Ariana ve benim aramda her şey açık olduğuna göre, pişman değilim.

O benim.

Artık bundan eminim.

Ve buna bayılıyor.

Ariana'nın benim gerçekte kim olduğumu görmesinin zamanı geldi, adada tanıdığı sulandırılmış versiyonumu değil.

Ve içimden bir ses bunun onu çılgına çevireceğini söylüyor.

"Ne düşünüyorsun?" Alexei bir çift gece görüş dürbününden motele bakarken soruyor.

"Ariana'yı sahiplendim," diye itiraf ediyorum ona, artık kendi duygularımı sıraladığım için nihayet bu konuda konuşmaya hazırım.

Bir kıkırdama çıkarır. "Nasıl karşıladı?"

"Buna direnmek için elinden geleni yapıyor," diyorum, ağzım bir sırıtışa dönüşüyor.

"Neden değiştin? Bu sabah bu konuyu açtığım için kafamı koparmak istedin," diye soruyor Alexei, bana bakarak.

Gözlerine bakıyorum. "Adada endişelenmeme gerek yoktu. Gerçekten rahatlayabildiğim bir güvenlik balonu gibiydi. Burada, ikimiz de biliyoruz ki bu kıyasıya bir oyun. Benim için çalışma moduna geri dönme zamanı."

Alexei elini omzuma koyuyor. "Şükürler olsun. Bir süreliğine, o kadar amcıktan kırbaçlanmışsın ki bir daha asla normal bir şekilde çalışamayacaksın diye endişelendim."

Bir kahkaha patlattım. "Siktir git." Etrafa bir göz attım ve sessiz olduğunu görünce, "Hadi şu işi bitirelim" dedim.

İkimiz de Heckler & Koch'larımızı kontrol edip susturucularını takıyoruz, sonra kapıları açıp dışarı çıkıyoruz ve ben de Alexei'nin yanına geçiyorum. Gözlerim etrafımızı taramaya devam ediyor ve Tao'nun bulunduğu odaya ulaştığımızda kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve kollarımı önümde kilitli bir şekilde tutarak odaya giriyorum.

Tao bize ateş ederken yana doğru hamle yapıyor. Onun ateş hattından kaçıyorum ve sonra Alexei bir el ateş ederek Tao'yu bacağından vuruyor.

İşe döndüğüm için göğsümde bir heyecan damlası var.

Tao tuvalete doğru topallayarak yürürken "Siktir," diye tersliyor. "Dostum, h a d i a m a , " diye sesleniyor Alexei.

"Bizi koşturma peşindeyim."

"Sözleşmeyi reddettiniz," diye sesleniyor Tao.

Tao'nun peşinden giderken Alexei, "Evet, kızın masum olup olmadığını kontrol etmeliydin," diyor. Tekmeliyorum

banyo kapısını açıp iki el ateş ediyor ve ikisi de Tao'nun göğsüne isabet ediyor.

"Yine de gücenmek yok," diye sesleniyor Alexei, sesi eğlence doluydu.

Nefes nefese kalmış Tao'ya yaklaşıyorum ve kafasına bir kurşun sıkıyorum. Cesede büyük bir memnuniyetle bakarken Alexei'ye "Bitti," diye haber veriyorum.

Kadınım için bir tehdit daha az.

Alexei Tao'nun fotoğrafını çekmeye geliyor ve sonra bana sırtıyor. "Yuri için bir hediye."

"Hadi buradan gidelim."

SUV'ye döndüğümüzde, Alexei Yuri'ye bir mesaj gönderiyor ve sonra motoru çalıştırıyor.

Alexei'nin telefonunu alıyorum ve Yuri'nin mesajı açmasını **izliyorum**, sonra da numarasını tuşluyorum.

Yuri cevap verirken, "Bu savaşı senin başlattığını unutma Koslov," diye ısırtıyor.

"Hayır," diye homurdandım. "Hâlâ şansın varken sözleşmeyi iptal etmeliydin."

"Vetrov," diye tıslıyor Yuri.

"Ariana sadece benim korumam altında değil. O her yönden benim. Senin için geliyorum ve kardeşlerimi de getiriyorum."

Haber Yuri'ye ulaştığında bir an duraksar. "Dem
-"

Aramayı kestim ve sonra Alexei mırıldandı, "Kardeşler mi? Carson ve Damien'a söyledin mi?"

"Şimdi onları arıyorum."

Alexei'nin yüzüne geniş bir gülümseme yayılır.
"Kahretsin, bu çok eğlenceli olacak."
I izin ver dışarı a patladı . Kahkahalar. Bu iyi görmekyüzündeki heyecan geri geldi.
Önce Alexei'nin kardeşini arayacağım.
"Her şey yolunda mı?" Carson cevap veriyor çünkü onun için gecenin bir yarısı.
"Evet, ben Demitri. Bir iyiliğe ihtiyacım var."
"Tabii, ne oldu?" Carson'ın muhtemelen kız arkadaşı Hailey'i rahatsız etmemek için yatak odasından çıkmak üzere hareket ettiğini duyuyorum.
"Yuri Ivanov ile savaşa gidiyorum."
"Nerede buluşmak istiyorsun?"
"Damien'in yeri. Yarın orada olacağız."
Carson tereddüt etmeden, "Orada olacağım," diye cevap verir. "Teşekkür ederim."
Aramayı bitirdiğimde, hemen Damien'ı aradım. "Hey, iyi misin?" Damien cevap veriyor.
"Evet. Sana geliyorum. Carson yarın bizimle senin evinde buluşacak. Yuri Ivanov'un peşinden gidiyorum ve yardımına ihtiyacım var."
"Tamam, ama neden?"
"Yarın açıklayacağım."
Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve sonra Alexei diyor ki, "Ahh, avın heyecanı. Bunun gibisi yok."
"Öyle mi? Senin için yaratılmış kadınla tanışana kadar bekle."

ARIANA

Ön kapı açılıp Demitri ve Alexei içeri girdiğinde, iyi olup olmadığını kontrol etmek için gözlerim Demitri'nin üzerinde geziniyor. Onlar dışarıdayken uyumayı düşünemediğim için gecenin büyük bir bölümünde mutfakta duruyordum.

Alexei ellerini birbirine vurur. "Hepsi tamam."

Hepsi bitti. Suikastçı öldü.

Suçluluk ve dehşet hissetmeyi bekliyorum ama bunun yerine göğsümdeki gerginlik biraz azalıyor.

Demitri ve Alexei arasında bir bakış attıktan sonra "Teşekkür ederim" diyorum. Ve bunu tüm içtenliğimle söylüyorum.

Demitri'nin gözleri üzerimde geziniyor ve sonra gerçekten çok sevdiğim o yırtıcı ifade yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Kahretsin, çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor bana doğru ilerlerken.

Kıyafetime bir göz attım. "Savaş için daha uygun bir şey giyerim diye düşündüm."

Elleri yüzümü çevrelediğinde yanık ve metalik bir koku alıyorum. Demitri eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve sonra fısıldıyor: "Bir şey değil."

Geri çekildiğinde gözlerimiz kilitleniyor ve karnım sıkılırken midem çırpınıyor.

Bu adam az önce benim için birini öldürdü.

Düşüncesi bile bunaltıcı ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Demitri kadar güçlü birinin yanımda olduğunun farkına varıyorum ve ilk kez bunu gerçekten atlatabileceğime inanmaya başlıyorum. Yuri'yle yüzleşebilirim.

Önümde ne olursa olsun hayatta kalabilirim.

"Tanrım, *Malyshka*," diye homurdanıyor Demitri. "Bana bakış şeklin benim sonum olacak."

"Sana nasıl bakabilirim?" Fısıldıyorum, sesim soluksuz.

"Sanki bütün dünyanın benmişim gibi."

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Öyle mi?

Daha çok erken.

Ellerinden kurtulup gergin bir şekilde dudaklarımı ıslatıyorum ve odama gidiyorum. Siyah deri ceketimi giyiyorum ve valizimin sapını yukarı çekerek diğer elimi çırpınan karnıma bastırıp derin bir nefes alıyorum.

Her seferinde bir şey, Ariana. Bunu canlı atlattığında, Demitri için ne hissettiğini anlayabilirsin.

Bavulumu arkama alarak oturma odasına geri döndüğümde Demitri'nin silahının şarjörünü kontrol ettiğini görüyorum. Şarjörü yerine takıyor ve silahını arkasına saklıyor. Gözlerini bana çevirerek, "Hazır mısın?" diye soruyor.

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum.

"Birkaç şey var," diyor Demitri. "Ne zaman hareket etsek Alexei'ye yakın dur. Ne olursa olsun onun yanından asla ayrılma."

"Tamam," diye nefes alıyorum.

"Eğer kıyamet koparsa, beni aramayın."

Ne oluyor be?

Kaşlarımı çatarak, "Neden?" diye sordum.

"Bu benim dikkatimi dağıtacak."

"Ve sonra hepimiz biraz boku yedik," diye ekliyor Alexei. "Kısacası Ariana, Demitri çalışırken onun dikkatini dağıtma."

Anladım, başımı salladım. "Anladım. Alexei'nin yanında kal ve kıyamet koparken sessiz ol. Başka bir şey var mı?"

Demitri dikkatini Nikhil'e çevirir. "Bana künyeni ver. Los Angeles'a döndüğünde kendine yeni bir tane al."

Nikhil boynundan bir zincir çıkarıp Demitri'ye uzatıyor, o da gelip başıma geçiriyor. İşaretsiz gümüş etikete bakıyorum.

Demitri onu ters çevirir. "Bu düğmeyi görüyor musun?" "Evet."

"Bu bir panik düğmesi. Eğer basarsan hepimiz alarmı alırız. Ayrıca seni bulabilmemiz için içinde bir takip cihazı da var."

Demitri'ye bakarak kaşlarımı çatıyorum. "Sen giymiyor musun?"

Sol kolunu kaldırıyor ve kol saatini işaret ediyor. "Benimki burada."

"Harika."

Etikete bakıyorum ve sonra gömleğimin yakasının altına sokuyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

"Şimdilik," diyor Demitri ve sonra ön kapıya doğru yürüyor. "Hadi gidelim."

Dairemden çıktıktan sonra kapıyı kilitliyorum ve Alexei'nin yanına gidiyorum. Demitri önden gidiyor

Nikhil arkamızda ve itiraf etmeliyim ki şu anda kendimi biraz belalı hissediyorum.

Bölüm 21

DEMITRI

Damien ve Winter'ın Alexei'ninkinden çok daha büyük olan adasına indikten sonra uçaktan iniyoruz.

Ben ona doğru yürürken kardeşimin yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve sonra birbirimize sıkıca sarılıyoruz.

"Kahretsin, çok uzun zaman oldu," di ye mırıldanıyorum, onu tekrar gördüğüme sevinerek.

Geri çekilerek Damien'ı kol uzunluğunda tutuyorum ve ona bakıyorum. "İyi görünüyorsun."

Damien hâlâ gülümseyerek, "Hayat güzeldi," diye yanıtlıyor.

Carson ve Alexei'nin kucaklaştığı yere dönüyoruz ve ben öne çıkıp Carson'ı kucaklarken Alexei de aynısını Damien'a yapıyor.

Hepimiz birbirimizi selamladıktan sonra, yan tarafta duran Ariana'ya elimi uzatıyorum. Öne doğru atılıyor ve bana gergin bir bakış atarken parmaklarını hızla benimkilerle birleştiriyor.

Elini sıkıp yanıma çekiyorum, sonra da kardeşim ve Carson'a dönüyorum. "Bu Ariana Robinson."

Carson'ın tek kaşı kalkıyor, belli ki onun adını hatırlıyor.

Damien'ı işaret ediyorum. "Kardeşim, Damien."

"Merhaba," Ariana ona gülümsüyor, ama Damien onun elini tuttuğum için biraz hazırlıksız yakalanıyor, bu yüzden sadece ona bakıyor.

Carson'ı işaret ediyorum. "Alexei'nin küçük kardeşi, Carson. Seninle ilgili sözleşmeyi alan ve bize ileten kişi o."

Bu kez Carson'a bakarken Ariana'nın yüzünde gerçek bir gülümseme var. "Beni öldürmediğin için teşekkürler."

Carson kıkırdamaya başlar. "Bir şey değil."

Damien elini omzuma koyuyor, sonra bana sert bir bakış atıyor.

Tekrar Ariana'ya bakıyorum ve onun yanımda olmasından dolayı bir gurur patlaması hissediyorum. "O benim."

Ariana bana hoşnutsuz bir bakış attıktan sonra dikkatini Damien'a çeviriyor. "Kardeşinin söylemeye çalışıp da söyleyemediği şey, bu işin nereye varacağını göreceğiz."

Damien gülmemeye çalışır ama başaramaz. "Şimdi anlıyorum."

Yani daha önce hiç ilişkim olmadığı halde neden Ariana'yı seçtiğimi anlıyor.

Winter yeğenimi kucağına alıp bize doğru yürürken alev alev yanan kızıl saçları gözüme çarpıyor.

Ariana'nın elini bıraktım ve baldızıma doğru ilerleyerek eğildim ve yeğenimi ondan almadan önce her iki yanağını da öptüm. "Nikolai, bak nasıl da büyümüşsün. Yakında benden daha uzun olacaksın."

Damien'ın Winter'ı Ariana'yla tanıştırdığını duyuyorum ve kadınının güvende olduğunu bildiğim için tüm dikkatimi, pek ortalıkta olmadığım için beni tanımayan Nikolai'ye veriyorum.

"Ben babanın kardeşiyim, hatırladın mı? *Dyadya* Demitri."

Damien ve bana tıpatıp benzeyen küçük çocuk bana utangaç bir gülümseme veriyor ve "Merhaba" diye mırıldanıyor.

Damien bize katıldığında Nikolai hemen kollarını babasına uzatıyor ve ben de onu teslim ediyorum.

Damien'a "Kocaman olmuş," diyorum. Arkamıza baktığımda Ariana'nın Alexei'nin yanına yapıştığını fark ediyorum ve "Burada güvendeyiz, o yüzden seni yanımda bekliyorum" diyerek gelmesini işaret ediyorum.

"Ah, bunu nasıl bilebilirim ki?" diye mırıldandı. "Giderken kuralları uyduramazsın."

Elimi tuttuktan sonra hep birlikte eve giriyoruz ve bizi Winter için bir baba figürü olan Cillian karşılıyor.

Alexei yemek odasına yöneliyor ve hepimiz onu takip ediyoruz. Herkes büyük masanın etrafına oturduğunda Damien "Neden Yuri'nin peşinden gidiyoruz?" diye soruyor.

Direkt konuya giriyorum. "Ariana, Sergei'nin bir ilişkiden olan kızı. Yuri onun ölmesini istiyor, böylece mirasta hak iddia edemeyecek. Lucian bizim adımıza Sergei ile konuştu ve Sergei bizden ne pahasına olursa olsun onu güvende tutmamızı istedi. Ayrıca son vasiyetini de değiştirdi, yani Ariana tek varis."

Carson bir kaşını kaldırıyor. "Ve Yuri geri adım atmayacak mı?"

Alexei başını sallar. "Kendisinin zaten Bratva'nın başı olduğu izlenimine kapılmış."

"Peki ya Bratva'nın diğerk üyeleri?" Damien sorar. "Seimon, Andrei ve Lev? Kimin arkasında duruyorlar?"

Alexei derin bir nefes alır ve yavaşça bırakır. "Herkesin oy kullanacağı toplantıya kadar bunu bilemeyeceğiz."

Carson, "Yuri'yi desteklerlerse, dört güçlü aileyle karşı karşıya geleceğiz," diyerek bariz olanı ifade ediyor.

"Dördümüze karşı," diyorum.

"Beş," diye araya giriyor Winter ve ardından Damien'ın Kan Prensesi ve en büyük elmas kaçakçılığı imparatorluğunun başı olan karısı bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Ben de geliyorum."

Gözlerim Damien'a kayıyor ve o da bana başıyla onay verdiğini gösteriyor. Winter, Cillian tarafından eğitildi ve onun ne kadar iyi olduğunu kendim gördüm, bu yüzden kendi başının çaresine bakamayacağından endişelenmiyorum.

"Lucian'dan yardım isteyecek misin?" Carson sorar.

Başımı salladım. "Bu bir aile meselesi. O zaten yeterince yardım etti."

"Aile meselesi mi?" Ariana soruyor, iri ela gözleri bana kilitlenmiş.

Alexei, "Sen artık bizden birisin ve biz kendimizinkilere göz kulak oluruz," diyor.

Alexei'nin ifadesinin onu nasıl etkilediğini görüyorum. Ariana'nın gözleri masanın üzerinde geziniyor ve sonra sertçe yutkunup bakışlarını indiriyor. Elim kalçasına koyarak onu biraz sıkıyorum, sonra dikkatimi tekrar elimdeki konuya veriyorum.

"Yarın Rusya'ya gidiyoruz."

"Bu nasıl sonuçlanacak?" Damien soruyor. "Önce biz mi saldıracağız yoksa onların bize gelmesini mi bekleyeceğiz?"

Alexei başını sallar. "Bratva toplantısına katılacağız ve oradan devam edeceğiz. Eğer bir güç gösterisi olacaksa, bunun toplantıda olmasını istiyorum."

"Neden?" Carson gözleri kardeşine kilitlenmiş bir halde soruyor.

"Çünkü ya Bratva'nın yeni lideri olarak benim önümde diz çökecekler ya da ölecekler," diyor Alexei, ses tonu hiç değişmeden.

Alexei'nin bir karar verdiğini duyduğuma sevindim.

Alexei, Ariana ve beni işaret ediyor. "Demitri, Sergei'nin işlerini devralacak ve her zaman olduğu gibi benim sağ kolum olacak."

Damien'in gözleri bana kaydı. "Evleniyor musun?"

Ariana boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve sonra gergin bir şekilde gülmeye başlıyor. "Hayır, hayır, hayır. Birbirimizi sadece iki haftadır tanıyoruz."

Damien omuz silkiyor. "Ne olmuş yani?"

Winter ile evliliği tanışmalarından iki hafta sonra ayarlandı, bu yüzden kardeşim muhtemelen Ariana ve benim için de aynısını bekliyor.

"Ariana bizden farklı yetiştirildi," diye açıklıyorum.

"Hailey gibi mi?" Carson soruyor. Onun kız arkadaşı da bizim dünyamızdan değil.

"Evet."

"Yani, Ariana'nın işlerini sen mi yürüteceksin?" Damien soruyor.

"Şimdilik."

Satır aralarını okuduğunda ağzının köşesi kalkıyor.

Ariana benimle evlenecek.

ARIANA

Buraya geldiğimizde, uçağa geri dönüp saklanma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Hâlâ Alexei'ye alışmaya çalışıyorum ve tıpkı kardeşleri gibi görünen Damien ve Carson'la tanışmak çok korkutucuydu.

Ve bir de Winter var. İşte bela aramayacağım bir kadın. Bir orman kedisi gibi hareket ediyor, tavırları kocasınıninkine uyuyor.

Pekala kızım, şimdi işin tam ortasındasın.

Toplantı biter bitmez evden gizlice çıktım. Demitri muhtemelen onun yanından ayrıldığım için beni azarlayacak ama burada güvende olduğumuzu söyledi.

Ağaçların sıralandığı bir yere doğru yürüyorum, herkesten biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Yalnız kalmaya alışkınım ve Alexei bizi adadan almaya geldiğinden beri bunu pek yaşayamadım.

Düşüncelerim Alexei'nin söylediklerine, artık onların ailesinin bir parçası olduğuma dönüyor.

Gerçekten öyle miyim?

Hepsi acımasız katiller... Bir de ben varım.

Arkamda yaprakların çıtırdadığını duyuyorum ve omzumun üzerinden baktığımda Winter'ın bana doğru geldiğini görüyorum.

"Hey, umarım keşfetmemin sakıncası yoktur?"

"Hiç de değil." Yanımda **b i r** adım atıyor ve sağını işaret ediyor. "Bu taraftan gel. Kıyıya çıkıyor."

Onunla birlikte yürüyorum ve hiçbir şey söylememesi beni şaşırtıyor. Kıyıya ulaştığımızda oturuyoruz ve uzaktaki Fin kasabasına bakarken ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

Bir süre sonra Winter bakışlarını bana çeviriyor ve bana rahatlatıcı bir gülümseme verdiğinde şaşıyorum. "Uğraşacak çok şey var, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve derin bir nefes çekiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, geliyor muyum, gidiyor muyum bilmiyorum."

"Ben de oradaydım. Şu anda göremiyor olabilirsin ama emin ellerdesin. Adamlar her şeyi halledecek."

"Benim için zaten çok şey yaptılar," diye itiraf ediyorum. "Demitri beni kaçırmış ve ödümü koparmış olsa da ona güvenebileceğimi biliyorum."

Winter bir kıkırdama çıkarır. "Seni o mu kaçırdı?" Ağzının etrafında merak dolu bir gülümseme oluşuyor. "Bunu duymak zorundayım."

Artık o kadar tehditkâr görünmüyor ve ben de onun yanında rahatlıyorum. Biriyle konuşma ihtiyacı duyarak, Demitri'yle yattığım kısmı dışarıda bırakarak olan her şeyi anlatıyorum.

"Bunalmış olmaktan bahsediyorsun." Elini kaldırıp sırtımı sıvazlıyor ve sonra bana Damien'la nasıl tanıştığını anlatıyor.

Hikayeye o kadar dalmışım ki etrafımızdaki her şey kayboluyor.

"Onu sevdiğini ne zaman anladın?" diye sordum.

Winter geçmişi düşündükten sonra mırıldanır: "Vetrovlar en iyileridir ve hiçbir şeyden korkmazlar, ama

Damien bana baktığı ve gözlerinde beni kaybetme korkusunu gördüğüm an anladım."

"Ama onu sevmeden önce onunla evlendin, değil mi?" Winter'ı tanımaktan keyif alarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Alexei evliliğimizi bir ittifak olarak ayarladı." "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Winter omuz silkiyor. "Bir ittifak kurmak için evleneceğimi hep biliyordum. Damien konusunda şanslıydım çünkü ondan zaten etkilenmiştim."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Hiç pişman olmadın mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Damien babamın bana verdiği son hediye idi ve onu her şeyimle seviyorum. O benim kayam."

Winter'ı merak ederek soruyorum: "Neden bizimle Rusya'ya geleceğini söyledin? Beni tanımıyorsun."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Her zaman kocamın arkasında olacağım ve Alexei ile Demitri'ye borçluyum. Düşmanlarımı ortadan kaldırmama yardım ettiler."

"Yani..." Dudaklarımı ıslattım, "Sen de onlar gibi misin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Tehlikeli mi?" Kendimi daha iyi açıklıyorum.

Winter ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Kalkmama yardım ettikten sonra, "Sanırım hızlı bir eğitim seansının zamanı geldi. Bir kadının kendini koruyabilmesi gerektiğine inananlardanım."

Bu ses gerçekten hoşuma gitti ve içimde bir heyecan patlaması hissettim. "Gerçekten mi? Bana birkaç şey gösterecek misin?"

"Ne kadar uykuya ihtiyacın var?" diye soruyor, yüzüne ciddi bir ifade yerleşiyor.

"Dört saat yoksa zombi olurum."

Kıyafetlerime bakıyor. "Önce sana doğru kıyafetleri almalıyız. Gel."

Winter'ı eve ve yatak odasına kadar takip ediyorum, orada bana kendi giydiğine benzer bir kıyafet veriyor. Siyah kargo pantolonu ve süper dar siyah bir gömlek. Aynı beden olduğumuz ortaya çıkıyor ve yansımama bakarken sırtıyorum. Şimdi kendimi gerçekten kötü hissediyorum.

"Botlar," diyor onları yanıma bırakırken. "Alışveriş yapma fırsatın olduğunda bu kıyafetlerden birkaç tane almanı öneririm. Dövüşmek için en iyisi bu."

"Tamam," diye başımı sallayarak oturdum ve botlarımı giydim.

Ayağa kalktığımda Winter bana onaylayan bir bakış atıyor ve sonra beni evin yanındaki ahıra götürüyor. Spor salonu olarak düzenlenmiş, hatta bir atış poligonu bile var.

Winter beni atış poligonuna götürüyor ve arkasından fark etmediğim bir silah çıkarıyor.

Şimdiden silah görmeye alışmaya mı başladım?

Emniyeti çıkarır ve "Bacaklarını biraz açacaksın ve dirseklerini kilitleyeceksin ki kolların silahın geri tepmesini alabilsin" diyerek duruş pozisyonu alır.

Onu taklit ediyorum ve sonra yanıma gelip silahı bana uzatıyor. Metal avucumda yabancı ve tehlikeli bir his uyandırıyor ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

"Nişan al," diye talimat veriyor.

Dediğini yapıyorum ve dirseklerimi kilitlediğimden emin oluyorum.

"Hazır olduğunda tetiği çek."

İlk kez bir silahı ateşleyeceğim ve damarlarımda garip bir heyecan dolaşıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve nefesimi verdiğimde tetiği çekiyorum. Patlama beklediğim kadar yüksek değil ve silah ellerimde sarsılıyor ama merminin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Winter'a sırtıyorum. "Bu çok havalı."

Bölüm 22

ARIANA

Birden kollar beni sarıyor ve başım dönüyor. Demitri olduğunu görünce rahatlıyorum. Ellerini kollarımın altına koyarak ellerimi yukarı doğru itiyor. "Daha yükseğe. Göğsüne ya da başına vurmak istiyorsun. Namlunun ucundan hedefe bakmaya çalışma. Merminin nereye gitmesini istediğini hissetmelisin."

"Dart atmak gibi mi?" Ben soruyorum. "Evet."

"Tamam." Derin bir nefes daha alıyorum ve merminin nereye gittiğini görmek için silahı ateşliyorum ve hedefin dibine çarptığında ellerimi daha yükseğe ayarlayıp bir atış daha yapıyorum. Kurşun hedefin göğsünü delip geçtiğinde yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor.

"Doğuştan yeteneklisin," diyor Winter. "Sen çalışmaya devam ederken ben de Nikolai'yi kontrol edeceğim."

Demitri yanıma geliyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Hedef delik deşik olana kadar atış üstüne atış yapmamı izlerken yüzünde dalgın bir ifade var.

Şarjör boşaldığında "Daha zor olacağını düşünmüştüm," diyorum.

"Zor olacak," diyor kollarını açıp bana yaklaşıırken. Silahı elimden aldı ve

Sonra kendi silahını arkasından çıkarıp bana uzattı. "Silahı bana doğrult."

"Ne? Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Emniyet açık. Bana nişan al," diye emretti ve sonra birkaç adım geri gitti.

Sertçe yutkunuyorum ve kollarımı kaldırarak namluyu Demitri'nin göğsüne doğrultuyorum. Anında ellerim titremeye ve nefes alışım hızlanmaya başlıyor.

Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Başka bir insanı öldürmek zordur, Ariana. O ilk atış seni sonsuza dek değiştirir." Demitri Winter'ın silahını yakınıımızdaki bir rafa bırakıyor ve sonra o kadar hızlı hareket ediyor ki irkilerek çığlık atacak zamanım bile olmuyor. Silahı ellerimden çekip alıyor ve sonra arkama geçip kolunu sıkıca boğazıma doluyor. Tam kulağımın dibinde, "Bir dövüşte silahını elinde tutmak en önemli şeydir" diyor.

"Saldırı beklemiyordum." Yan tarafa bakıyorum ve yanağım ağızına değiyor. "Tekrar yap."

Demitri beni bırakıyor ve önümde dururken silahı bana geri veriyor.

Vücudum gergin ve onu yakından izliyorum. Bu sefer hareket ettiğinde kollarımı geri çekiyorum ama o yine de silahı benden alıyor ve sonra ayaklarımı altımdan çekiyor. Sert bir şekilde sırt üstü yere düşüyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Kendimi asla koruyamayacağıma dair içimde bir his var.

Demitri bana elini uzatıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor, sonra da şöyle diyor: "Cesaretini kaybetme. Ben daha önce

bunu hayatım boyunca yaptım."

Arkamda bir hareket duyuyorum ve omzumun üzerinden baktığımda herkesin içeri girdiğini görüyorum.

Sanırım eğitim seansı bitti.

Winter büyük bir antrenman minderini işaret ediyor. "Gelin. Sana nasıl yapıldığını göstereceğiz."

Winter mindere adımını atarken Damien'a göz kırpmıyor. "Sakin ol bebeğim."

Bir kıkırdama çıkarıyor ve yavaşça onun etrafında hareket etmeye başlarken başını sallıyor. Gözlerim onlara yapıştı. Önce Damien'ın saldırmasını bekliyorum ama Winter harekete geçiyor. Kocasının üzerine atılarak vücudunu onun yan tarafına çarpıyor ve omzundan tutarak bir ağaç gibi sırtına tırmanıyor. Kalçalarını hızla Damien'ın boynuna doluyor ve sonra da onu ayaklarının üzerinde çeviriyor.

Vay anasını.

Ağzım açık kalıyor ve sadece bakabiliyorum.

Demitri ilerliyor ve gözlerim açılıyor. "Gel küçük kardeşim. İyi bir dövüşü özledim."

Winter gelip yanımda duruyor ve sonra ben bir yorum yapıyorum.

Bu kez zaman kaybetmezler ve Damien anında Demitri'ye saldırır, vücudu minderden kalkarken bacağı Demitri'nin kafasının yan tarafına vurmak için fırlar. Ancak Demitri, Damien'ın bileğini kavıyor ve sertçe çekerek kardeşini uçuruyor.

Damien anında ayağa kalkıyor ve benim ancak hayal edebileceğim bir takla atıyor. Sonra harekete geçtiler ve ben yetişemedim.

Kimin kime vurduğuyla.

"Damien'ı izle. O savunmada," diyor Winter. "Demitri'nin her hareketini nasıl yansıttığını görüyor musun?"

"Çok hızlı hareket ediyorlar."

Winter kolunu omzuma doluyor, sonra da adamları işaret ediyor. "Ayaklarına bak. Gördün mü, dansa benziyor?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Bu çok önemli. Rakibinizin adımlarını önceden tahmin etmelisiniz."

Başımı sallayarak itiraf ediyorum, "Asla böyle dövüşemeyeceğim."

Winter, "Yeterli eğitimle bunu başaracaksın," diyerek beni temin ediyor.

Tam o sırada Damien Demitri'ye bir yumruk atar ve çenesine sert bir darbe indirir. Demitri irkilmiyor bile ve sadece kardeşine sırtıyor.

Hayır, hiçbir gerçeklikte böyle bir darbeyi alıp ayakta kalamam.

DEMITRI

Eğlenceli olduğu anlaşılan doğaçlama idman seansından sonra Damien bifttek ızgara yapabilmek için ateş yakmaya başladı.

Görünüşe göre Winter, erken akşam yemeğimizi yedikten sonra Ariana'ya daha fazla eğitim vermeyi planlıyor.

Kadınların konuştuğu yere doğru yürüyorum ve kolumu Ariana'nın omuzlarına dolayarak, "Onu bir dakikalığına çağıyorum," diyorum.

"Elbette," diye gülümsüyor Winter ve Nikolai'nin Damien'in yanında durup babasının ateş yakmasını izlediği yere gidiyor. Ariana'yı arkadaşlarımızdan ve ailemizden uzaklaştırıp ormana doğru yönlendiriyorum.

Ağaçların arasında yürürken ona bakıyorum ve "Nasılsın?" diye soruyorum.

Bana sırtıyor. "Aslında eğleniyorum. Winter'ı gerçekten seviyorum."

"Bu iyi," diye mırıldandım. "Peki sana atılan onca pislikle nasıl başa çıkıyorsun?"

Ariana omuz silkiyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak savunmaya geçiyor. Beni dışarıda tutmak için değil, muhtemelen başına geleceklerden korktuğu için gardını yükselttiğinin farkında olduğunu sanmıyorum.

Omuzlarını sıkıca kavriyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. "İyi olacaksın."

Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Biliyorum."

Kıyı şeridine ulaştığımızda güneş ufukta batmaya başlıyor. Kumların üzerine oturuyorum ve Ariana yanıma oturduğunda kollarımı dizlerimin üzerine koyup ona bakıyorum. Günün tüm heyecanından dolayı yanaklarında daha fazla renk var ve rahatlamış görünüyor.

Sonra ağzının kenarı titriyor ve derin bir nefes alıyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne?" Fısıldıyorum, elimi kaldırıp at kuyruğundan kopan bir tutam saçı çenesinden uzaklaştırıyorum.

"Her zaman öldür ya da öl olan bir hayatı nasıl yaşıyorsun?" Ariana'nın gözleri sudan ayrılıp bana döndü.

"Bu benim için ikinci doğa."

"İlk kez cinayet işlediğinde kaç yaşındaydın?" diye soruyor, bakışları yüzüme yapışmış bir halde.

"On altı," diye cevap veriyorum. "Babamız hem Damien'ı hem de beni ilk cinayetlerimize götürdü."

Ariana başını hafifçe sallar. "Ve sen bunu sorun etmedin mi?"

Omuz silkiyorum. "Dediğim gibi, ben böyle yetiştirildim."

"Şimdi kaç yaşındasın?" diye soruyor ve bunu beni daha iyi tanımaya çalıştığına dair çok iyi bir işaret olarak alıyorum.

"Otuz bir."

Gözleri büyüdü. "Vay canına, benden sekiz yaş büyük. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum."

"Neden?" Gözlerimi ona dikerek soruyorum.

"Bu büyük bir yaş farkı, Demitri. Benim çıktığım erkekler benim yaşımdaydı."

Göğsümde bir öfke patlaması oldu ve "Çıktığın adamlar mı?" diye homurdandım.

"Ah... evet."

"Kaç tane?" Talep ediyorum.

Alnında hafif bir çatıklık oluşuyor. "Üç."

Sonra sadece bir erkekle daha yattığını hatırlıyorum ve bu öfkem göğsümde roket etkisi yaratıyor.

"Üzgün müsün?" Ariana soruyor, ruh halimi okumaya çalışırken gözleri yüzümü arıyor.

"Tabii ki üzgünüm. Hiçbir erkek karısının kaç erkekle birlikte olduğunu bilmek istemez," diye neredeyse havlıyorum. "Bu beni bir cinayet çılgınlığına sürüklemeye yeter."

Gözleri kocaman oldu ve yüzünü bana dönerek hızlıca açıkladı: "Hiçbir şeydi. Yaşadığım en uzun ilişki üç aydı. Hiçbir anlamı yoktu."

Onu gözlerimle kıstırdım. "O adamlardan birine bekaretini verecek kadar önemsiyorsun."

Ariana garip bir şekilde gülümsüyor. "Bu daha çok benim açımdan bir deneydi. Sadece bu işi yapmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istedim."

"Ve?"

Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirliyor ve başını sallayarak göle dönüyor. "Unutulmaz bir şey yok."

Onun beklentilerini karşılayamadığını duymak beni çok daha iyi hissettiriyor.

"Ya sen?" Ariana soruyor. Dişleri gergin bir şekilde alt dudağını çekiştiriyor, sonra devam ediyor, "Kaç tane kız arkadaşın oldu?"

Omuz silkiyorum. "Yok."

"Ha?" Gözleri tekrar bana döndü. "Bu imkansız." Tekrar omuz silktiğimde nefesi kesildi, "Ne yani? Sadece tek gecelik ilişkiler mi yaşıyorsun?"

"Onun gibi bir şey," diye yanıtlıyorum şaşkın tepkisine kıkırdayarak.

Ariana'nın yüz hatlarını şaşkınlık kaplar. "Ama... o zaman neden aramızda bir ilişki olması konusunda bu kadar ısrarcısın?"

Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum. Ona doğru eğilerek dürüstçe cevap veriyorum: "Çünkü sen istediğim ilk kadınsın."

"Neden ben?" diye nefes alıyor, aramızdaki atmosfer gerginlikle dolmaya başlıyor.

Başparmağımı yumuşak tenine sürüyorum ve gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Çünkü senin için endişeleniyorum. Biz tanışmadan önce hiçbir kadını önemsemezdim. Winter ailesini kaybettiğinde ona biraz acımıştım. Haley'de ise bir kadın dayak yediği için daha çok üzülmüştüm. Ama aslında onlara ne olduğunu hiç umursamadım."

Elimi çenesine götürüyorum ve başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Bana bir ton duygu hissettiren tek kadın sensin. Öfkeden sahiplenmeye kadar her şeyi."

"Sadece iki hafta oldu Demitri," diye fısıldıyor ama gözleri bana yumuşak bakıyor.

"Yani?" Omuz silkiyorum.

"Nasıl bu kadar hızlı düşebiliyorsun?"

"Eğer sert ve hızlı düşmeseydim, burada oturuyor olmazdık,

Malyska. Benim için ya hep ya hiç."

Ariana başını eğiyor, bakışları benimkileri arıyor. "Başarısız olmaktan mı korkuyorsun yoksa..." bir nefes alıyor ve devam ediyor, "beni kaybetmekten mi?"

Ariana'nın öleceği düşüncesi içimde büyük bir öfke dalgası yaratıyor. Sanki tehdit yakınımıdaymış gibi kaslarım içgüdüsel olarak geriliyor. "Seni kaybetmek bir seçenek

değil."

"Neden? Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Şimdi çekip gidebilirsin."

Kalbim göğsümde sertçe atıyor ve Ariana'ya bakıyorum, onun da benim için Alexei kadar önemli hale geldiğini fark ediyorum.

Alexei'yi kaybedersem, bu beni sakat bırakır. En iyi arkadaşım olmadan kendimi kaybederim çünkü şimdiye kadar o benim tek yaşama amacımdı.

Ariana'yı kaybedersem aklımı kaçıırım. Bunu düşünemiyorum bile.

"Benim için Alexei ne kadar önemliyse sen de o kadar önemlisin," diye itiraf ediyorum sonunda. "İkinizi de kaybetmeyeceğim."

Ariana yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini çenemin üzerine koyarak bana doğru eğiliyor ve ağzını şefkatle ağzıma bastırıyor. Geri çekildiğinde gözleri duygu doluydu. "Beni kaçırdığın için teşekkür ederim."

Bir kahkaha patlattım. "Bu söylemeni beklediğim son şeydi."

Bölüm 23

ARIANA

Yemekten sonra Winter bana hedeflere şarjör üstüne şarjör boşalttırdı ve bir adama nasıl diz çökeceğimi gösterdi. Gece yarısını geçene kadar eğitim yaptık ve eve döndüğümüzde adamların oturma odasında konuştuklarını duyduk.

Aslında bir silahı kullanırken kendimi rahat hissediyorum ama bunun yaşayan bir insana ateş etmekle aynı şey olmadığını biliyorum.

Oturma odasına girdiğimizde Demitri ayağa kalkıyor, sonra da "Hadi biraz uyuyalım. Önümüzde yoğun birkaç gün var."

Bana doğru yürüyor ve elimi tutarak beni oturma odasından dışarı çekiyor. Onu merdivenlerden yukarı ve çantalarımızın yatağın yanında hazır beklediği misafir yatak odasına kadar takip ediyorum.

"Aynı odayı mı paylaşıyoruz?" Ben soruyorum.

"Elbette," diye mırıldanıyor Demitri elimi bırakıp kapıyı arkamızdan kapatırken. "Gel, duş alalım." Gömleğini başından çekiştirerek banyoya doğru yürüyor.

Ah... ne?

"Emin misin?" Arkasından sesleniyorum, kapının yanında olduğum yerde kalakalıyorum.

Demitri bana dönüp bakıyor. "Yorgunsun. Ben de yorgunum. Sadece duş alacağız."

Burada a bıçaklamak . hayal kırıklığı
olarak I Yürümek için Demitri'yi

çıplak görme şansını kaçırmadan banyoya

Tekrar.

Kemerini çözerken gözlerim ona yapışıyor, parmakları güçlü. Kıyafetlerini çıkarmasını izlemek çok ateşli ve neredeyse soyunmayı unutuyorum. İkimiz de çırlçıplakken, kendimi örtme isteği duymuyorum, ki bu biraz tuhaf. Kendimden utanmıyorum ama genellikle birinin önünde çıplak olmaktan rahatsız oluyorum.

Muhtemelen Demitri'nin karın kaslarına bakmakla meşgul olduğum içindir.

Ne manzara ama.

Gözlerim aşağıya, kalçalarından aşağıya doğru bir ok gibi kıvrılan kaslara, doğrudan sikine kayıyor. Kalçasına yaslanan uzun aletini incelerken başımı eğiyorum.

Sadece duş alıyoruz. Sadece duş alıyoruz. Sadece duş alıyoruz.

Demitri muslukları açıyor ve su ısınmaya başladığında spreyn altına girerek bana yeterince yer bırakıyor. Suyun altında ona katılıyorum, gözlerim onun her bir santimetrekaresinde gezinirken körü körüne vücut yıkayıcısına uzanıyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama Demitri'nin ellerinin pırıl pırıl teninin üzerinde süzülüşünü izlerken bir şekilde vücudumu yıkamayı başarıyorum.

Aşağıya.

Elini aşağı indir.

Demitri'nin parmakları sikinin üzerindeki gergin deriyi sıyrıyor ve nefesimi tutuyorum.

Aşağıya.

İnanılmaz bir sıcaklık vücuduma yayılıyor ve parmakları sikinin etrafını sararken karnım sertçe sıkılıyor. Dudaklarımda bir nefes patlıyor ve sonra kendini okşarken daha hızlı gelmeye başlıyorlar.

"Yıkanman bitti mi?" Demitri alçak sesle homurdanarak soruyor ve gözlerimi yüzüne dikiyorum. "Yoksa gösteriye devam edeyim mi?"

Göğsümde ve boynumda bir kızarıklık yayılıyor ve yüzümü ateşe veriyor. "Ahh... Yıkanmam bitti," diye geveliyorum ve duştan çıkıyorum. Bir havlu kaparak vücuduma sarıyorum ve yatak odasına doğru koşuyorum. Çantamdan hızlıca külot, gömlek ve tayt çıkarıp giysilerimi üzerime geçiriyorum.

Yatağın yan tarafına geçip yorganı geri çekiyorum ve altına giriyorum. Derin bir nefes alarak, tahrik olmamış gibi davranmaya çalışıyorum.

Demitri, sağ elinde silahtan başka bir şey olmadan, kendini beğenmiş bir sırıtışla banyodan çıkıyor. Gözlerimi hızla kaçıyorum ve odanın içinde dolaşırken onu dinliyorum.

Silahını yanımdaki komodinin üzerine bıraktı ve sonra üzerime eğilip beni kaldırdı. Beni yatağın diğer tarafına taşıyarak, "Ben her zaman kapıya en yakın yerde yatarım" dedi.

"Tamam," diye nefes alıyorum hareketten dolayı buruşan örtüleri düzeltirken.

Işığı kapatırken Demitri'ye bakıyorum, sonra gelip yanımdaki yatağa tırmanıyor.

Kahretsin, bu gece gözümü bile kapatmayacağım.

Yavaş yavaş görüşüm karanlığa alışıyor ve Demitri'ye bakmaya cesaret ediyorum. Ellerini başının arkasına koymuş, sırtüstü yatıyor ve dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyor.

Duyulabilir bir nefes alarak bir kolunu başının altından çekip açık tutuyor. "Buraya gel."

Yan dönerek, tam karşısına gelene kadar yaklaşıyorum. Kollarını omuzlarıma doluyor, sonra saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Uyu, *Malyshka*. Rusya'ya gitmeden önce sadece üç saatimiz var."

İçimi çekerek ona sarılıyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. Çok geçmeden korkularım tekrar aklıma geliyor. Benim için savaşmaya hazır bir grup eğitilmiş insanın olması beni daha güvende hissettiriyor.

Ama...

Babamı kaybettiğimi ve ağabeyimin ölmemi istediğini düşününce kalbim küçük bir yumruya dönüşüyor.

Demitri'nin nefeslerinin başımın üstünde gezindiğini hissediyorum, sonra mırıldanıyor, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kolumu beline doladım ve kendimi ona yasladım. "Yuri'nin yaptığı şey babamı kaybetmekten çok daha fazla acı veriyor. Buna inanmak çok zor."

"Çünkü ona güvendin. İhanet sadece size yakın birinden gelebilir."

"Ne yapacağım ben, Demitri?" Başımı arkaya eğip ona bakıyorum. "Her şeyi halledeceğini söylediğini biliyorum ama normal hayatıma nasıl döneceğim?"

Yan yatıyor, böylece yüz yüze yatıyoruz ve sonra eli nazikçe saçlarımı okşuyor. "Her şey bittiğinde benimle kalabilirsin ya da daha fazla zamana ihtiyacın varsa seni koruması için bir gözetmen ayarlarım."

"Nerede yaşıyorsun?" Soruyorum çünkü Demitri'nin eve gideceği hiç aklıma gelmemiştir.

"LA."

Gözlerimi kapatıp Demitri'nin kollarına atlamak istiyorum ama bunu kendime borçlu olduğum için, "Benim için bir vasi ayarlayabilirsen çok memnun olurum. Sana karşı hissettiklerimin gerçek olup olmadığından emin olmak için tek başıma zamana ihtiyacım var."

Demitri hiçbir şey söylemiyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

Uyuyamıyorum, zihnim bir sorundan diğerine koşmakla çok meşgul.

DEMITRI

Uçağı özel bir havaalanına indirdikten sonra, Alexei'nin ayarladığı zırhlı araçlara binip ailemin yerleşkesine gidiyoruz.

Yirmi bir yaşıma girdikten sonra eğitimim için ayrıldığımdan beri buraya hiç gelmedim.

Tanrım, o kadar oldu mu?

Aynı zamanda Los Angeles'taki muhasebecimiz olan amcam Michail, Damien eğitim için ayrıldıktan sonra mülkte yaşaması için bir bekçi ayarladı.

Alexei cipi avluda durduruyor ve sonra hepimiz iniyoruz. Üç arabayla geldik çünkü Damien'ın cephaneliğini ihtiyacımız olan tüm silahlardan boşalttık.

Winter ve Ariana, erkekler ciplerden her şeyi indirirken birbirlerine doğru yönelirler.

Alexei, Bratva'nın tüm üyeleriyle bir toplantı yapılması için çağrı yaptığında, Ariana ve Winter'a dönüyorum. "Winter, bize biraz izin verir misin?"

"Elbette."

Ariana bana yaklaşıyor ve sorgulayan bir bakış atıyor. Elimi omzuna koyarak, "Yuri ve Bratva ile buluşmadan önce, seni ziyaret etmek isteyeceğini düşündüm. babamın mezarı."

Gözleri açılıyor ve sonra yüzünde hüznün dalgalanıyor. "Evet, isterim" diye cevap verdiğinde sesi kasvetli.

Alexei telefonda konuşmasını bitirirken onu göğsüme çekip sarılıyorum. Cihazı cebine soktuğunda Ariana'yı bırakıyorum ve "Sadece üçümüz olacağız" diyorum. Gözlerimi ona kilitleyerek ekliyorum: "Alexei senin yanında kalacak. Korkarım vedalaşırken seni yalnız bırakamayız."

Ariana başını sallar. "Anlıyorum."

Evden çıkarken Damien'a dışarı çıkacağımızı söyledim. Mezarlığa giden yol sessizdi ve benim dikkatim

çevremize odaklandık. Yuri'nin Sergei'nin mezarını gözetleyen biri varsa hiç şaşırmam.

Alexei cipi mezarlığın girişine doğru sürdüğünde henüz sabahın erken saatleriydi ve her yer sessizdi. Mezarlığa mümkün olduğunca yakın bir yerde duruyoruz ve sonra Alexei "Hadi yapalım şunu" diyor.

Cipten iniyorum ve silahımı arkamdan çekerken etrafı tarıyorum. Parmağım tetiğin üzerinde, ilk tehlike işaretinde hazır bekliyor.

Alexei elini Ariana'nın beline koyar ve onu babasının mezarına götürür.

Yerinde olmayan herhangi bir şey ararken nefes alışverişim yavaşlıyor. Sabahın soğuk havasının vücuduma battığını hissedene kadar duyularım keskinleşiyor. Gözlerim mezar taşlarını ve ağaçları tararken Alexei ve Ariana'nın tam olarak nerede durduklarını bakmama gerek kalmadan biliyorum ve onlara doğru ilerliyorum.

Keskin güneş ışığında bir şey parlıyor ve ben bağıriyorum, "Aşağı!" Sağ kolum havaya kalktı ve tetiği çektim. Bir saniye sonra, bir mermi omzumun yanından Alexei ve Ariana'nın durduğu yöne doğru uçuyor. Bir mezar taşına çarptığını duyuyorum ve sonra bekliyorum, gözlerim atışın geldiği noktaya kilitlenmiş.

"Daha fazlası gelecek," diye mırıldanıyor Alexei.

"Yerde kal," diye emrediyorum. Tam o sırada bir hareket oldu ve ben de hazırlandım. Sadece bir saniyemi alıyor ama adam saklandığı yerin arkasından baktığı anda üç el ateş ediyorum. Biri sol gözüne, diğer ikisi de bir santim yukarısına isabet etti. Tutuyorum

Alexei'nin görebilmesi için sol yumruğumu kaldırıp elimi açmadan önce etrafı kontrol ediyorum.

"Koş, Ariana!" Alexei tersliyor ve sonra hareket ettiklerini duyuyorum.

Geriye doğru yürürken, izcinin yalnız olmama ihtimaline karşı gözümü dört açıyorum ve ancak SUV'ye yaklaştığımda arkamı dönüp aceleyle yolcu tarafına geçiyorum. İçeri tırmanıp "Çabuk ol" diye bağıriyorum.

"Evet-evet," diye alay ediyor Alexei benimle. "Ne yapacağımı biliyorum."

Alexei U dönüşü yaparken omzumun üzerinden Ariana'ya bakıyorum. "İyi misin, *Malyshka*?"

Yüzü solgun, ama çabucak başını sallıyor.

Dikkatimi tekrar dar yola veriyorum ve çıkışa yaklaşırken, "Öne eğil" diyorum. Alexei dediğimi yapıyor ve ben de silahını arkasından çekiyorum. Tekrar koltuğa yerleşiyor ve mezarlığa paralel uzanan yola saparken cipi yavaşlatmıyor.

Cipin sağ tarafına sıkılan kurşunlarla karşılaşırız ve sonra Alexei gaza basıyor.

Tek silahı kucağıma koyup telefonumu çıkarıyorum ve Damien'in numarasını çeviriyorum.

Cevap verdiğinde, "Çok hızlı geleceğiz. Hazır olun. Yirmi dakika sonra."

"On," diye mırıldanıyor Alexei. "On dakikada hallederim." "Bunu duydun mu?" Damien'a sordum.

"Tamamdır. Hazır olacağız."

Bölüm 24

ARIANA

Yuri'nin ölmemi istediğini bilmek bir şey, ama gerçekten vurulmak tamamen farklı bir oyun.

Demitri ilk kurşunu sıktığından beri kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bir kurşun tam durduğum yerde babamın mezar taşına isabet etti.

Çok yaklaştın.

Dilimde metalik bir tat var, derim elektrik teline dokunmuşum gibi karıncalanıyor.

Bir başka mermi dalgası SUV'a sıçırıyor ve çığlık atmamak için elimi ağızıma kapatıyorum.

Ses çıkarma. Demitri'nin dikkatini dağıtma.

Omzunun üzerinden bize ateş eden kişiye bakarken gözlerim ona yapıştı. Sonra gözleri bana kayıyor ve şöyle diyor: "Durup sorunu halletmeliyiz. Birimiz seni almaya gelene kadar arabada kal."

Elimi hızla atan kalbime götürüyorum.

"Tamam." "İyi gidiyorsun, *Malyshka*."

Sadece başımı sallayabiliyorum ve sonra arka camdan sedana ve arkamızdaki kamyonun daha küçük bir versiyonuna benzeyen bir şeye bakıyorum.

"Hazır mısın, kardeşim?" Yerleşkeye giden yola saparken Alexei soruyor.

Demitri bir kıkırdama çıkarır. "Her zaman."

Damien ve Carson diğerk iki cipi yolun iki yanına park ederek Alexei'nin hızla geçmesi için yeterli alan bıraktılar.

Alexei el frenini çekerken direksiyonu keskin bir şekilde çeviriyor ve bu da SUV'un dönmesine neden oluyor.

Tanrım. Merhaba, hareket hastalığı.

Lastikler gıcırdıyor ve Demitri kapısını açarak biz daha durmadan araçtan iniyor.

Yemin ederim yumurtalıklarım ne kadar ateşli ve kötü görüldüğünden yanıyor ve sonra sarsıcı bir durma noktasına geliyoruz.

Winter bize doğru koşuyor ve Alexei dışarı çıktığında ona bir makineli tüfek fırlatıyor ve ardından yaklaşan iki araca ateş açıyorlar.

Bu sefer patlamalar çok yüksek ve mermilerin uçuşunu izlerken kulaklarımı kapatıyorum.

Vay canına. Kahretsin.

Göz kırpmayı ve nefes almayı başarıyorum ama hepsi bu. İçimden bir ses dehşete kapılmam gerektiğini söylüyor ama tek hissettiğim Demitri ve yeni arkadaşlarım için endişelenmek. Hiçbirinin zarar görmesini istemiyorum.

Savaş başlarken, bir gerçek derinlere gömülür.

Ne de olsa içimde babamdan bir parça var.

Şimdiye kadar eski hayatıma geri dönemeyeceğim için endişeleniyordum. Ama şimdi nihayet Rusya'dayım ve insanlar bana ateş ediyor, insanlar gözlerimin önünde ölüyor, sakinim.

Bir öfke patlaması hissediyorum ve bu yaşama isteğimi besliyor.

Babamın bıraktığı miras için savaşıcağım. Yuri ile dövüşeceğim.

Gözlerim Demitri'ye kilitleniyor ve ondan dalga dalga yayılan gücü görmek çenemi kaldırmama ve ellerimi kulaklarımdan indirmeme neden oluyor.

Belki de bu benim kaderimdir.

Belki de beni korumak için savaşan bu insanların benim yeni ailem olması gerekiyordu. Çünkü, Tanrım, hiç kimse benim için bu kadar çok savaşmamıştı.

Benim için kendi hayatlarını tehlikeye attıklarında her birine duyduğum sevginin üstesinden geldim.

Son atış yapıldığında, diğer iki araç da vurulur, kan ve cesetler yere saçılır.

Demitri gelip arka kapıyı açıyor ve ben aceleyle dışarı çıkıyorum. Kollarımı boynuna dolayarak, nefeslerim dudaklarımda yarışıyor.

Demitri'nin bir kolu belimi çelik bir bant gibi sararken Alexei'nin telefon ettiğini duyuyorum. "İyi misin?" diye soruyor, sesi sakın.

Başımı sallıyorum ve geri çekilerek önce çenesine sonra da ağzına bir öpücük konduruyorum. Kimin gördüğünü umursamadan, Demitri'yi kalbimin her atışıyla öpüyorum. Öpücüğü kesiyor ve başını kaldırarak gözleri benimkilere kilitlenmeden önce yüzümü tarıyor.

Bakışlarımda her ne gördüyse, ağzının köşesi seksi bir sırıtışla kalkıyor.

Alexei, "Temizlik ekibi birazdan burada olur," deyince Demitri'den bir adım geri çekiliyorum. Alexei beni hâlâ korkutuyor olabilir ama ona doğru yürüyorum ve sarılıyorum.

Bir kahkaha attı ve onu bıraktığımda "Bu ne için?" diye sordu.

Yukarı bakarak ona minnettar bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim."

Elini başımın yan tarafına doğru kaldırarak avucunu saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Bir şey değil küçüğüm."

"Kalıyor muyuz, gidiyor muyuz?" Damien sorar.

Damien ve Carson'a doğru döndüğümde Demitri, "Onlara sarılmayı düşünmesen iyi edersin," diye mırıldandı.

Demitri'nin sahiplenici ses tonuna herkes güler.

"Gidiyoruz," diye mırıldandı ve elimi tutarak beni SUV'a geri çekti.

Yerleşkeye geri döndüğümüzde Demitri diğerlerinin araçlardan inmesini bekliyor ve sonra şöyle diyor: "Muhtemelen nerede olduğumuzu biliyorlar. Nöbet tutmamız gerekecek. İlk vardiyayı kim alıyor?"

"Yapacağım," diyor Carson. Cipinden bir tüfek çıkarışını izliyorum, sonra eve doğru yürüyor ve fazla çaba harcamadan yan taraftan çatıya tırmanıyor.

Sanki etrafım süper kahramanlardan oluşan küçük bir orduyla çevriliymiş gibi hissediyorum.

Herkes sakın görünürken benim kalbim hala bir mil hızla atıyor. Demitri'ye bakarak, "Her zaman böyle midir?" diye soruyorum.

Alnında hafif bir çatıklık oluşuyor. "Ne gibi?"

"Aksiyon dolu."

Winter, Demitri adına "Alışyorsun," diye yanıtlıyor. "Bunu bir süre yaptıktan sonra heyecanı azalıyor."

Evet, bunun benim başıma geleceğini sanmıyorum.

"Hadi içelim," diyor Alexei eve doğru dönerken.
"Saat sabahın dokuzu bile değil," diye
hatırlatıyorum ona. Bir kıkırdama çıkarıyor. "Bir
yerlerde gece oldu."
Alexei'ye endişeli bir bakış attım ve sonra Demitri açıkladı:
"Bu onun kutlama şekli."
"Neyi kutluyoruz?" Alexei'nin peşinden giderken
soruyorum. "Ölmemeyi."
Buna itiraz edemem.

DEMITRI

Ariana her şeyi beklediğimden çok daha iyi idare ediyor.
Onlar üzerine geldikçe o daha da güçleniyor.

Görölmeye değer bir manzara. Küllerinden doğan bir
Anka kuşu gibi.

Bir şeyler yedikten sonra hepimiz yemek masasında
oturuyoruz ve diğerleri konuşurken ben Ariana'ya
bakıyorum. Söylenenleri dinliyor ve bir şey anlamadığında
sorular soruyor.

Şu anda Alexei ona Sergei'nin avukatı Ilia'nın kendisiyle
görüşmeye geleceğini söylüyor. "Silah kaçakçılığı işinden
bahsedilmeyecek elbette."

"Doğru." Ariana kıkırdıyor. "Muhtemelen akıllıca olmaz."
Alexei'ye sorgulayıcı bir bakış atar. "Bize bunu anlatabilecek
biri var mı? Nasıl devralabilirim?"

Alexei bana eliyle işaret ediyor. "O kısmı Demitri ve ben hallededeceğiz. Babanın kiminle uğraştığını biliyoruz."

Ariana bana bakıyor ve sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Peki, hizmetleriniz için ne kadar ücret alıyorsunuz Bay Vetrov?"

Adada aynı konu hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlayarak bir kahkaha patlattım ve başımı salladım.

Alexei, "Çok pahalı," diyor ve sonra bana sırtlıyor.

"Hadi ama," diye ısrar ediyor Ariana. "Eğer işi benim için yürüteceksen, ücretinin ne kadar olacağını bilmem gerekiyor."

Alexei, "Yerleşmeniz için on milyon," diye yanıtlıyor.

"Bekle? Ne?" Ariana nefes nefese, gözlerini ona dikti. "Seni doğru duymadım." Bir elini kalbinin üzerine koyar, sonra sorar, "On milyon mu? Şaka mı yapıyorsun?"

Alexei başını sallar. "Konu para olduğunda asla şaka yapmam."

Ariana, Alexei ve benim aramda bir bakış atıyor ve endişesi yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "On milyonu nereden bulacağımı sanıyorsun? Ayda ancak bin beş yüz kazanıyorum. İyi bir ayda iki bin kazanıyorum."

Endişesi paniğe dönüşmeye başlıyor ve alnımda koyu bir kaş oluşmasına neden oluyor. Kolumu sandalyesinin arkasına koyarak ona yaklaşıyorum. "Şşş... derin nefes al."

Dediğimi yapıyor, sonra açıklıyorum, "Ücret işten çıkacak."

Başını sertçe sallıyor. "Babamın işinin bu kadar çok kazanması imkansız."

Elimi ensesine götürüp başparmağımı yavaşça teninde gezdiriyorum ve bu dokunuş onu biraz rahatlatıyor. "Sanırım baban mali durumunu seninle hiç konuşmadı?"

"Hayır," diye cevap veriyor Ariana, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Sadece her ay on bin dolar gönderiyor, onu da annemin bakımevi için kullanıyorum."

Tanrım, annesine bakıldığı sürece aç kalırdı. Sergei onu bu kadar çok seviyorsa, neden ona daha iyi bakmıyordu?

"Ona bir içki getireceğim. Buna ihtiyacı olacak," diyor Alexei ayağa kalkarken.

Diğerleri de masadan kalkıyor ve bize mahremiyet sağlıyorlar.

Diğer elimi yanağına koyarak açıklıyorum: "Baban varlıklı bir adamdı. Bir daha asla para konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

Ariana cevap veremedi Alexei elinde votka bardağı ve yeni gelmiş olması gereken Ilia ile geri gelir.

Ayağa kalkıp adamın elini sıkıyorum ve tanışma faslı bittikten sonra Ilia hemen işe koyuluyor. Uzun mal varlığı listesini okumaya başlıyor. Çoğunlukla dünyanın dört bir yanına dağılmış mülkler ve ardından İsviçre'deki yatırımlara ve ana banka hesabına geçiyor.

"Taşınır nakit toplamı yüz elli üç milyon Avro'ya ulaşıyor."

Ariana kalçamı tutuyor ve yüzü tehlikeli bir şekilde soluyor. "Sanırım bayılacağım."

Alexei ayağa kalkıyor ve bardağı dudaklarına götürerek alkolü içmesine yardım ediyor. Biz ona haberleri sindirmesi için bir an verirken hafifçe titriyor. Ariana'yı göğsüme çekiyorum ve bir dakika boyunca ona sarılıyorum.

Kendini daha sakin hissettiğinde geri çekiliyor ve başını sallamaya başlıyor. "Bu miktarı anlamaya bile başlayamıyorum. Ne? Nasıl?"

"Amcam muhasebecidir. Mali durumunuzu yönetmenize yardımcı olabilir," diyorum.

"Sergei'den de bir ricam var," diye devam ediyor Ilia, belli ki gidebilmek için bu işi bitirmek istiyor.

Ariana bir elini havada sallayarak sandalyesine yaslanıyor. "Vur bana."

"Sergei, Ariana ile Alexei Koslov arasında, Bay Koslov'un evliliklerinin ilk on yılında kârın yüzde otuzunu, daha sonra ise yüzde altmışını alması şartıyla, anlaşmalı bir evlilik yapılmasını onayladı."

Ariana'dan bir kahkaha patlar ve kolunu beline dolamak zorunda kalır. Alexei onun tepkisine kıkırdar. Ariana kahkahasını dizginlediğinde başını sallar. "Evet, alınma Alexei ama bu asla olmayacak."

Ariana, Alexei ve evliliği aynı cümlede duymanın gerginliğinden kurtulmak için omuzlarımı yuvarlıyorum.

"Alınmadı," diyor. Sonra gözleri Ilia'ya bakmadan önce bana kayıyor. "Görücü usulü evlilikle aynı şartlar

Ariana ve Demitri arasında?"

"Uh..." Ariana kaşlarını çatmaya başlar, artık tüm kahkahalar kaybolmuştur. "Eminim Sergei de aynı fikirde olurdu," diye cevap veriyor Ilia.

"Dur bakalım," Ariana öne doğru eğilir. "Sanki benim söz hakkım yokmuş gibi plan yapmayı bırak."

Alexei dikkatini Ariana'ya çevirerek ona sabırlı bir bakış atıyor. "İstediğiniz zaman tartışmaya katılmaktan çekinmeyin."

"Ne diye anlaşmalı evlilikten bahsediyoruz ki?" diye çıkışıyor. "Miras kalan parayla finansal olarak iyi durumda olacağım ve Demitri'ye kârdan hâlâ bir yüzde verebilirim, böylece işi benim için yürütebilir." Alexei'ye sert bir bakış atıyor. "Ve tüm bunları senin önünde tartışmayacağım."

Oh. Lanet olsun.

"Gitmem gerek," diyor Ilia ayağa kalkarak. Elini sıkıyoruz ve odadan koşarak çıkışını izliyoruz.

Arkama yaslanıp bunun böyle devam etmesine izin vermek kendimi kontrol etmemi gerektiriyor. Anlaşmaları yapan kişi Alexei.

Alexei sandalyesini Ariana'nın yüzüne doğru çeviriyor ve öne doğru eğiliyor, yüz ifadesi son derece ciddi. "Demitri benim vasım. Bunun farkındasın, değil mi?"

Ariana başını sallıyor, gözleri Alexei'ye kilitlenmiş. "O aynı zamanda benim iş ortağım."

"Tamam."

Hâlâ daha yakına eğiliyor ve Ariana sertleşiyor. "Her lanet karar benden geçer. Anlıyor musun, Ariana?"

"Açık ve net," diye ısırtıyor ve sonra ayağa kalkıyor. Benden Alexei'ye bakıyor, sonra soruyor: "Ne kadar

Yuri ile olan sorun halledilene kadar seni korumak için mi?"

"On milyon," diye cevaplıyor Alexei.

Ariana başıyla onaylıyor ve uzaklaşmaya başlıyor, ama sonra durup bize dönüyor. "Bence ikiniz arasındaki bağ inanılmaz." Dikkatini Alexei'ye odaklıyor. "Seninle yarışmayacağım, çünkü kabul edelim, kazanacağım bir gerçeklik yok." Ona bir adım daha yaklaşıyor ve yüz hatları öfkeyle sertleşiyor, "Ama bir daha sakın beni korkutmaya ya da kontrol etmeye çalışma. Son baktığımda seni becermiyordum." Sonra gözleri bana kayıyor, hayal kırıklığını ve incinmişliğini görüyorum. "Benimle böyle konuşmasına izin verdiğin için sana yazıklar olsun."

Ariana bir Bratva prensesi asaletiyle arkasını dönüp odadan çıkıyor ve Alexei sandalyesinde arkasına yaslanıp yüzünde kocaman bir gülümsemeye oturuyor.

Başımı ona doğru eğdim. "Bu da neydi böyle?"

"Bu benim sana layık bir kraliçe yaratmam kardeşim. Eğer benim önümde kendini koruyabilirse, karşısına çıkan her türlü düşmanı yok edebilecektir." Alexei ayağa kalkar ve iç çeker, "Kabul edelim, bu artık Ariana'nın hayatı ve bunu ne kadar çabuk benimserse o kadar iyi olur."

Ayağa kalktım ve Alexei'ye başımı salladım. "Ona çok sert davrandın."

Alexei kıkırdar. "Evet, hiç sanmıyorum. Bize nasıl saldırdığını gördün mü?" Yüz ifadesi yeniden ciddileşiyor. "Korumak senin ilk içgüdün Demitri. Bu süreçte onun kanatlarını kırma."

Bölüm 25

ARIANA

Yatak odasının kapısını arkamdan kapatırken içim titriyor.

Lanet olsun, bunu Alexei'ye söylediğime inanamıyorum.

Titremesi durmayan ellerimi silkeliyorum ve bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyorum. Keşke hayat beni kırbaçlamaktan vazgeçse. Sadece bir günlüğüne.

Saldırıdan sonra Demitri ile bir ilişkim olacağından emindim ama şimdi... artık aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğinden eminim. Alexei her zaman Demitri'nin ilk önceliği olacak.

Demitri, ben neredeyse ölümle yüz yüze orada öylece oturarak bunu açıkça gösterdi.

Kapı açılıyor ve ben dönüyorum. Demitri içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor ve anında bakışmaya başlıyoruz.

Son olarak, "Bizim dünyamızda işler böyle yürüyor" diyor.

Ciddi misin?

Ona en kızgın bakışlarımı yönelttim. "Bana bu saçmalıklarla gelme." Çenemi kaldırarak, "Ben Sergei Ivanov'un kızı ve varisiyim" diyorum. Omuzlarımı dikleştirerek ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Damarlarımda babamın kanı dolaşıyor." Daha da yaklaşıyorum. "Sen ve Alexei bana babama gösterdiğiniz saygıyı göstereceksiniz."

Ağzının kenarından garip bir gülümseme geçiyor.

"Sakin gülümsemeye kalkma," diye uyarıyorum onu, hızla kendimi kaybederek. "Ben ciddiylim."

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldanıyor Demitri, gülümsemesi büyüyor.

Ve bu bardağı taşıran son damla oldu. Tüm öfkem, korkum, acım - bana öyle sert çarpıyor ki sendeleyerek geri çekiliyorum ve içimden bir hıçkırık kopuyor. Yumruklarımı sıkıyor, yere yığılmamak için son gücümle savaşıyorum.

Demitri kolumdan tutup beni göğsüne çekiyor ama ben ona çok kızgınım. "Bana dokunma" diye hıçkırarak onu itiyorum.

Tabii ki beni dinlemiyor ve kollarını sıkıca sarıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık atarak ona karşı koymaya çalışıyorum. Patlayan bir bomba gibi, hayatımın şarapnel parçaları üzerime yağıyor.

Omuzlarımdaki dayanılmaz ağırlıktan düşerken Demitri beni tutuyor.

Yanaklarımda asit gibi yanan her gözyaşından nefret ediyorum.

Ellerini yüzümün iki yanına götürüyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Ağlama, *Malyshka*." Güçlü kolları beni tekrar sarıyor ve şakağıma öpücükler konduruyor. "Tanrım, kalbim bunu kaldıramıyor."

Sakinleşebilmem biraz zaman alıyor. Demitri'nin gömleğini yumruklayarak, göğsümde çırpınan son hıçkırıklarla nefes alıyorum. Zihnim yeniden çalışmaya başlıyor ve aramızdaki fili ele alıyorum.

Geri çekiliyorum ve Demitri ellerini kollarıma götürüyor, avuç içlerini pazularımda aşağı yukarı ovuşturuyor.

Derin bir nefes daha alıyorum ve sonra gözlerimi onunkilere dikiyorum. "İkinizin arasındaki bağın kopmaz olduğunu anlıyorum ama senin için Alexei'yle savaşmayacağım."

Demitri bir elini boynumun yan tarafına kaydırıyor ve başını eğiyor. "Alexei seninle kavga etmiyor. Bu benim hayatımda kimin daha önemli olduğuyla ilgili değil."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni kandırabilirdi. Resmen senin etrafında bir çember çizdi."

"Yaptığı bu değildi," diye savunuyor, sonra da açıklıyor, "Alexei senin gücünü test ediyordu ve sen de onun karşısında kendini korudun. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

"Test mi?" Mırıldandım.

Demitri başını sallar. "Güçlü bir işi devralıyorsun ve Alexei seni buna hazırlıyor. Bunu herkes için yapmaz. Seni yetiştiriyor, Ariana." Bana yaklaşırken yüz hatları yumuşuyor. "Ama Alexei bu ailenin reisi ve toplantıdan sonra Bratva'nın da reisi olacak. Hepimiz onun kurallarına göre yaşıyoruz."

Merhaba, kırbaç, eski dostum.

"Ivanov ismini temsil ediyorsunuz, bu da diğer tüm üyeler gibi Alexei'ye oy vermek ya da ona karşı çıkmak konusunda karar vermeniz gerektiği anlamına geliyor."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ama Demitri'nin ne dediğini anlamaya başlıyorum. Demitri ve benim aramdaki bir ilişki için bunun ne anlama geldiğini netleştirmek isteyerek soruyorum: "Yani Alexei atla derse, ne kadar yükseğe diye mi soracağım? Eğer evleneceğimizi söylerse, bu konuda başka seçeneğim yok mu?"

"Kiminle evleneyim? Alexei ile mi?" Demitri soruyor, sesi kararıyor. "Evet."

"Yok artık." Demitri sakinleştirici bir nefes alıyor ve sonra açıklıyor: "Alexei sadece iş söz konusu olduğunda söz sahibi. Kiminle evleneceğiniz ve hayatınızı nasıl yaşayacağınız sizin kararınız."

"Alexei ve benim kavga ettiğimiz gün ne olacak... hakkında..." Bir şeyler düşünmeye çalışırken gözlerimi deviriyorum, "ah... akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?"

Demitri kaşlarını çattı. "Ne soruyorsun? Kimin tarafını seçeceğimi mi?"

"Evet. Tartışmamıza izin verecek misin, yoksa her konuda Aleksey'in tarafını mı tutacaksın?"

Demitri'nin yüzünde anlayışlı bir ifade belirir. "Alexei asla seni kasten incitecek bir şey yapmaz, bu yüzden asla o durumda olmayacağım. Sessiz kaldım çünkü Alexei seninle iş konuşuyordu. Eğer sen tavuk, o biftek istediği için sana karşı agresifleşseydi, devreye girerdim." Biraz eğiliyor. "İkiniz de farklı şekillerde önemlisiniz. Bu bir rekabet değil."

Başımı sallıyorum ve daha önce söylediklerimin arkasında durarak, "Ben bu dünyada yeniyim. Alexei'ye biraz yumuşamasını söyleyebilir misin? Emirler yağdırırken bana ölüm bakışları atması hiç hoşuma gitmiyor."

Demitri tekrar yüzümü çerçeveliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "*Malyska*, bunu yapmayacağım. Alexei sen ona cehenneme git dedikten sonra gururlu bir baba gibi gülümsüyordu. Seni daha güçlü yapmak istiyor. İyi niyetli.

Onu bir tehdit olarak görmek yerine, öğretmeniniz olarak düşünün."

Yorgun bir iç geçirdim. "Şimdi anlıyorum ama eğitim seansı beklenmedikti. Önceden haber verseydiniz iyi olurdu."

Tekrar sarıldım. "İyi miyiz, yoksa konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum ve yanağımı göğsüne yaslıyorum. "Başka bir şey yok."

"Yani iyi miyiz?" diye tekrar soruyor.

Emin değilim.

Bir yanımda tepelere doğru kaçmak istiyor.

Demitri'ye gerçeği söylemek yerine fısıldıyorum, "Biz iyiyiz."

DEMITRI

Ariana'nın çatışmadan sonra bana bakışı gitti ve tereddüt geri geldi. Sanki onunla bir adım ileri iki adım geri gidiyormuşum gibi hissediyorum.

Merdivenlerden indiğimizde Alexei ön kapının yanında durmuş dışarıya bakıyordu. Omzunun üzerinden bakıyor ve Ariana'yı görünce arkasını dönüp ona doğru yürüyor. "Hadi konuşalım."

Oturma odasına gidiyoruz ve onlar otururken ben kenarda duruyorum.

Alexei öne eğilir ve kollarını kalçalarına dayayarak parmaklarının uçlarını birbirine bastırır ve sonra Ariana ile göz göze gelir. Çok gergindir, yüz hatları gergindir.

İlk konuşan Ariana oldu. "Demitri bana her şeyi açıkladı zaten."

"İş hakkında konuşmak istemiyorum," diyor Aleksey. "O zaman ne?" diye sorar.

"Biz." İkisinin arasında eliyle işaret ediyor. "Sen ve ben." Alexei arkasına yaslanarak bir kolunu kanepenin arkasına dayıyor. "Daha önce de söylediğim gibi, bu işe ancak Demitri'ye zarar verirsən karışırım. Bununla kastettiğim ona ihanet etmen." Parmaklarını büküyor ve başını eğiyor. "Ama sen ve ben, onun için savaşıyoruz. Sana tavsiye verirsem ya da seni doğru yöne yönlendirmeye çalışırsam ve bunun için bana saldırırsan, Demitri'yi imkânsız bir duruma sokarsın."

"İlk saldıran ben değildim," diyor Ariana, savunması ışık hızıyla yükseliyor.

Alexei başını sallar. "Ariana, eğer saldırmış olsaydım şu anda nefes alıyor olmazdın. Hâlâ bizi tanımaya çalıştığını anlıyorum, bu yüzden sana açıklayacağım."

Bacak bacak üstüne atar ve çenesini kaldırır.

Hemen konuşmaya atlıyorum ve açıklıyorum: "Alexei'nin söylemeye çalıştığı şey, her ikinizin de hayatımda önemli ama farklı bir rol oynadığınız. İş söz konusu olduğunda, başkan olarak kararları o veriyor ama ilişkimize karışmayacak."

Alexei bir elini yüzüne götürür ve çenesini ovuşturarak, "Benim için hiçbir şey ifade etmeyen insanlarla zaman kaybetmem ve daha önce kimseye kendimi açıklamadım. Eğer Demitri'yle birlikte olursanız, hayatımdaki en önemli kadın sen olacaksın, eğer bir eş alırsam, kendi eşimden sonra. Bu da şu anda dünyadaki en güçlü kadın olduğun anlamına geliyor. Bu pozisyonun hakkını verebilmen için seni eğiteceğim çünkü yaptığın her şey benim üzerimde bir yansımadır."

Kelimelerin kafasında yer etmesi için ona bir süre tanıdıktan sonra devam ediyor: "Kaç tane müttefikim olduğunu parmaklarımla sayabilirim. Lanet dünyanın geri kalanı benim düşmanım. Hayatta kalmak için en korkulan adam haline geldim. Yaptığım her şey besin zincirinin tepesinde kalmamı sağlayacak stratejik bir hamle." Derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor, "Ama beni tanımadığınızı anlıyorum ve zamanla bu düzelecek. Ben senin öfkeni neyin tetiklediğini öğreneceğim, sen de aynısını bana yapacaksın, tıpkı Demitri ile birbirinizi tanımaya başladığınız gibi."

Aralarında bir an sessizlik olur, sonra Ariana sorar, "Kafamı koparmadan sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Alexei başını sallar. "Tabii ki."

"Beni tehdit altında hissettirdin. Dediğin gibi, her şeyin nasıl işlediğini yeni öğrenmeye başlıyorum, bu yüzden bir çentik aşağı alabilir misin? Sokaktaki herhangi bir insana bana attığın bakışı atarsan, korkudan altlarına sıçarlar."

Ariana ellerine bakıyor ve sonra omuzları çöküyor. Ona doğru ilerliyorum ama Alexei ayağa kalkarken başını sallıyor, onu teselli eden kişi olmak istiyor.

Bunun onlar için bir bağ kurma anı olduğunu bildiğimden, durup onun yanına oturmasını ve kolunu omuzlarına koymasını izliyorum.

Ariana'nın başının yan tarafına bir öpücük kondurarak, "Bir şartla bunu bir çentik aşağı indireceğim" diyor.

Ariana ona bakar. "Ne?"

"Daha güçlü olmak için çalışın. Kendiniz için ayağa kalkmaktan asla korkmayın. Tehlike karşısında asla geri adım atmayın. Darbeler ne kadar sert gelirse, o kadar çok karşılık vermeniz gerekir."

"Yapacağım." Ariana yere bakıyor ve gözlerini tekrar Alexei'ninkilere çevirdiğinde yüzünde kalbimi parçalayan kırılgan bir ifade belirliyor. "Seninle gerçekten arkadaş olmak istiyorum."

Alexei ona çok nadir görülen şakacı bir bakış atıyor. "Beni bir ağabey olarak düşün."

Ariana'nın çenesi titremeye başlar. "Sahip olduğum son kişi beni öldürmeye çalışıyor."

Alexei onu kucaklıyor ve sonra mırıldanıyor: "Bana sadık olduğun sürece sana asla böyle ihanet etmeyeceğim." Bir elini kızın sırtında gezdirdikten sonra, "Yani artık yanlış anlaşılmalarda yok mu?" diye soruyor.

Ariana geri çekiliyor ve ağzının köşesi kalkıyor. "Hayır, biz iyiyiz." Burnunu kıvrıyor ve "Toplantıda sana oy bile vereceğim" diyor.

Bir kıkırdama çıkarır. "İyi edersin."

Diğer kanepeye geçip üzerine çöküyorum ve bir iç çekiyorum. "İkiniz beni yaşlandıracaksınız." Uzanıyorum, sonra Ariana'ya bakıyorum, "Bana gel." Ayağa kalkıp yanıma uzanıyor ve ben de kollarımı ona doluyorum.

Alexei ayağa kalkarken, "Toplantı bu akşam saat yedide," diyor. "Carson'ın yerine ben geçeceğim."

Alexei oturma odasından çıktığında bir elimi Ariana'nın çenesine götürüp bana bakmaya zorluyorum. "Daha iyi misin?"

"Çok."

Gözlerinin içine bakıyorum ve çatışmadan sonra olduğu gibi yumuşadıklarında göğsümdeki düğüm gevşiyor.

Elimi yukarı kaldırıp parmaklarımı şakaklarında ve yanaklarında gezdiriyorum. "Sen ve Alexei'nin ikinizin de önemli olduğunu anlıyorsun.

değil mi? Sana asla zarar vermeyecek ama diyelim ki imkânsız bir şey oldu ve Alexei sana zarar vermeye çalıştı, seni koruyacağım. Ondan bile. Ama bunun iki taraflı olduğunu anlamalısın. Eğer ona zarar vermeye kalkarsan, seni durdurmak zorunda kalırım."

"Anlıyorum." Bana gülümsüyor. "Favori seçmiyorsun. Bunu anlıyorum."

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum, sonra ağzımın köşesi kalkıyor. "Seni kaçırdığıma hâlâ memnun musun?"

Ariana başını sallıyor, sonra yanağını omzuma koyuyor. "Yakında alışacağım."

Bölüm 26

ARIANA

Diğerleri silahları kontrol ederken ben de hızlı bir duş alıyorum. Midem sinirden kasılıyor ve vücuduma bir havlu sardığımda bacaklarım stresten güçsüz düşüyor.

Bu benim ilk Bratva toplantım olacak ve Yuri ile yüz yüze geleceğim.

Tanrım. Tabii nefes nefese kalıp ölmezsem.

Gözlerimi kapatıp nefeslerimi yavaşlatmaya odaklanıyorum ama kalbimin güçlü bir pençenin altında eziliyormuş gibi hissetmesi yardımcı olmuyor.

Demitri banyoya giriyor ve gözleri elimde tuttuğum havluyu tarıyor. "İyi misin?"

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Sadece çok gerginim."

Bana yaklaşıyor ve parmaklarını usulca omzumda ve boynumda gezdiriyor. Öne doğru eğilerek burnunu çeneme değdiriyor ve derin bir nefes aldığını duyuyorum.

Tüylerim diken diken oluyor ve onun bana dokunması anında sinirlerimi yatıştırıyor.

Ağız benimkinin üzerinde geziniyor, sonra mırıldanıyor, "Dikkatini dağıtmak ister misin?"

Hızlıca başımı sallıyorum, onu öpmek için eğiliyorum ama onun yerine Demitri bir kolunu sırtımın arkasına, diğerini de dizlerimin altına koyarak beni göğsüne doğru kaldırıyor.

Beni yatağa taşıyor ve başım yatağın ortasında olacak şekilde şiltenin üzerine bırakıyor. Geri çekilip gömleğini tutuyor ve başının üzerinden çekerek "Havlunu çıkar ve bacaklarını iyice aç" diye emrediyor.

Evet, efendim.

Pantolonunun fermuarını açıp içinden çıkmasını izlerken dediğini yapıyorum. Demitri çıplakken, onun görüntüsünü içime çekiyorum, endişem artık zihnimin gerisinde uzak bir anı olarak kalıyor.

Sonra yatağın etrafında hareket ediyor ve arkamda diz çökerken başımı geriye eğiyorum, aleti neredeyse saçlarıma değiyor.

Ah...tamam mı?

Bana bakarken yüzünde ateşli bir gülümseme var ve sonra gözleri vücudumda geziniyor. Öne doğru eğilip göğüslerimin arasına bir öpücük konduruyor ve sonra elleri de buna katılıyor. Karnıma doğru inerken sikinin başı alnıma değiyor. Başımı tekrar geriye eğiyorum ve ağzımı açarak dilimi şişmiş başın etrafında dolaştırıyorum.

"Tanrım," diye tıslıyor Demitri tenime karşı. "Sikimi ağzına al," diye emrediyor. Sadece dörtte birini alabiliyorum ama kadifemsi tenini dilimin üzerinde hissetmek ve onun tadına bakmak bacaklarımin arasına bir sıcaklık gönderiyor. "Evet, *Malyshka*, aynen böyle," diye övüyor beni.

Sikini emmeye o kadar odaklanmıştım ki, ağzı klitorisime saldırdığında boğuk bir çığlık attım.

Demitri hassas etimi emerken ve ısırırken hiç acımıyor. Ben de bu iyiliğinin karşılığını elimi tabanına dolayarak ve olabildiğince sert emerken onu okşayarak ödüyorum.

Kim önce diğerini orgazm edecek savaşına dönüşüyor. Kaybedeceğim ama elimden geleni yapacağım.

İnlemelerim onun sert uzunluğuna karşı titreşiyor ve itişleri hızlanmaya başlıyor, dili girişime dalarken horozunun başı boğazımla flört ediyor, beni başka bir evrene döndürüyor ve okşuyor.

Kalçalarım kalkıyor ve utanmadan kendimi onun ağzına sürtüyorum.

Demitri'nin ağzı klitorisimi sıkıştırdığında ve iki parmağıyla içime girdiğinde, vücudum geriliyor ve tam kasılmaya başladığımda, onu boğazımın derinliklerinde hissedene kadar öğürme refleksimi atlayarak sert ve hızlı bir şekilde itiyor.

Klitorisimi emerek ve beni parmaklayarak orgazmımı uzatırken ilkel homurdanmalar çıkarıyor ve sonra boşalırken boğazım yutmak için çalışmak zorunda kalıyor.

"Bu doğru, *Malyshka*." Sözleri amımda titreşiyor. "Son damlasına kadar al." Ve sonra aynısını yaparak beni kucaklıyor.

Havam iyice azalmaya başlıyor, her şeye odaklanmaya ve burnumdan nefes almaya çalışıyorum. Tam bayılma tehlikesi geçirecekken, Demirti sanki ne kadar zamanı olduğunu biliyormuş gibi boğazımdan çekiliyor.

Ben umutsuzca nefes alıp verirken o geri çekiliyor ve sonra ağzı benimkine çarpıyor ve ben kendi tadımı alıyorum.

Dilini.

Avuç içleri sertçe göğüslerime yerleşiyor ve beni cehennem gibi öperken onlara masaj yapıyor.

Sonunda geri çekilip bana baktığında, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Yatağın üzerinde gevşek bir erişte gibi yatıyorum, bacaklarım iki yana açılmış ve vücudum zevkin artçı şoklarıyla karıncalanıyor. "Huh?"

"Sinirler nasıl?"

"Ne siniri?" Hâlâ nefesimi toplamaya çalışarak soruyorum.

Demitri kıkırdıyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra fısıldıyor: "Boğazın da amın kadar sıkı."

Tanrım.

Sanki dikiş yerlerinden ayrılmamışım gibi, karnım sıkılaşıyor ve ihtiyaçla bacaklarımı birbirine kenetliyorum.

Demitri'nin yataktan kalkıp banyoya doğru yürümesini izliyorum ve sonra az önce aramızda olanları yeniden yaşayarak tavana bakıyorum.

Çok ateşliydi.

Aptal gibi sırtıyorum, ta ki düşüncelerim Alexei ve benim aramda geçen konuşmaya gelene kadar. Alexei'nin bana bazı şeyleri açıklamasını takdir ediyorum ve bunun hepimiz için bir alışma dönemi olduğunu biliyorum. Ancak Demitri ile aramızdaki ilişkinin uzun vadede yürüyebileceğinden emin değilim.

Alexei'nin tüm iş kararlarında söz sahibi olduğunu ve özel hayatımın hala bana ait olduğunu tamamen anlıyorum. Ayrıca

çok yakın olduklarını anlıyorum, ama... Onların arkadaşlığında üçüncü bir tekerlek olmak istemiyorum.

İçimi çekerek, Demitri'yle aramızdaki ilişkinin yürümesi için öncelikle Alexei'yle iyi geçinmeyi öğrenmem gerektiğini biliyorum. Arkadaş olmak istediğimi söylerken yalan söylemiyordum.

Demitri'ye karşı aşırı korumacı olduğu için Alexei'nin beni asla kabul etmeyeceğinden endişeleniyorum.

Sanırım bunu sadece zaman gösterecek.

DEMITRI

Ayrılmaya hazır olduğumuzda, hepimiz avluda toplanıp Alexei'yi bekliyoruz.

Evden dışarı çıkıyor, üzerine ikinci bir deri gibi oturan üç parçalı siyah bir takım elbise giymiş. Sırtarak, "Öldürmek için giyindim." diyor.

Bir kahkaha attıktan sonra ciplerden birine doğru yürüdüm. "Hadi, yapalım şunu."

Siyah pantolonu ve kırmızı ipek üstüyle kesinlikle büyüleyici görünen Ariana için arka kapıyı açıyorum. Bratva prensesi görünümünü tamamlamak için topuklu ayakkabılar ve siyah bir palto giyiyor. İçeri girmeden önce ona bir Heckler and Koch uzatıyorum. Bir an silaha baktı ve sonra İnce parmaklar etrafını sarıyor.

"Ateş etmeden önce emniyeti çıkarmayı unutmayın ve bizden birine nişan almayın."

Kıkırdıyor ve gözlerini bana çeviriyor. "Biliyorum." Sonra gözlerini tekrar benimkilere çevirmeden önce silaha doğru gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Ona sahip olduğum için kendimi daha güvende hissediyorum."

Arkaya tırmanmasını bekledim, sonra kapıyı kapattım.

Hepimiz hazır olduğumuzda Alexei motoru çalıştırıyor ve aracı kapılardan geçiriyor, Damien, Carson ve Winter da arkamızdan geliyor.

Toplantıyı düşünüyor olmalıydım ama Ariana ve onun bizim yaşam tarzımıza uyum sağlayıp sağlayamayacağı konusunda endişeliyim. Winter için kolay oldu çünkü İrlanda Mafyası'nın içinde doğdu ve Damien, Carson'ın yerine onun vasisi oldu.

Ama Ariana ile durum farklı. Beni Alexei ile paylaşmak zorunda ve bunu yapmak istediğinden emin değilim.

Düşüncelerim Ariana ve benim aramda işlerin nereye gideceğine dair endişeyle dolup taşıyor ve Alexei gerginliğimi anlıyor çünkü "İyi misin?" diye soruyor.

"Evet." Başımı sallıyorum ve gözlerimi çevremizde gezdiriyorum.

Toplantının yapılacağı depoya yanaştığımızda, yüzde yüz odaklanmış değilim. Diğer zırhlı araçların park etmiş olduğu alana göz gezdiriyorum.

Bu gece herkes ağır silahlı olacak.

Kafanı oyuna geri ver, Demitri.

Kendimi topraklamak için derin bir nefes alıyorum ve Alexei cipi park ederken, "Ariana, her zaman Alexei'nin yanında kal. Ne olursa olsun."

"Tamam."

Kapıyı itip açarken ve araçtan inerken tetikteyim. Gözlerim Damien'inkilerle buluşuyor ve birbirimize başımızı sallıyoruz. Bu gece grubumuzu hayatta tutmak ikimize bağlı.

Winter Carson'ın yanında kalırken Ariana Alexei'nin yanında duruyor. Depoya girerken Damien arkadan gelirken ben önden gidiyorum.

Dört grup bizi bekliyor ve Yuri'nin yanında duran Ilia'yı gördüğümde gözlerim kısılıyor. Sergei'nin sağ kolu tarafını seçmiş bile.

Demek bu yüzden daha önce yeterince hızlı gidememiş.

"Aww... sizi beklettik mi?" Alexei onlarla alay ediyor. "Özür dilerim."

"Onu getirdiğine sevindim," diye mırıldanıyor Yuri, Ariana'ya bakmadan bir adım öne çıkarken.

"Korkak," diyor Ariana, sesi buz gibi. "Biz kanız. Her şeyi almana izin verirdim."

Yuri onu görmezden gelir ve gözlerini Aleksey'den ayırmaz. "Bu yanlış anlaşılma ortadan kaldırılabilir, sadece onu teslim edin."

"Ne yanlış anlaşılması?" Alexei sorar. "Ariana, Sergei'nin sahip olduğu her şeyin varisi. Bu bir iş, Yuri. Bir ücret karşılığında her şeyi devralmasına yardım edeceğim. Bana sunabileceğin hiçbir şey yok." Alexei tehditkâr bir kıkırdama çıkarır. "Sen sadece benim Bratva'nın başına geçmeme engel oluyorsun."

Diğer adamlar arasında bir mırıltı yayılır ve en yaşlı üye Andrei Nicollaj bir adım öne çıkar. "Bu pozisyon için en iyi seçeneğin sen olduğunu düşündüren nedir? tarafından

Doğru, eğer bir Ivanov değilse, Bratva'nın başına ben geçmeliyim."

"Kimse seni denemekten alıkoymuyor Andrey," diye alay ediyor Aleksey. "Sana dostça bir uyarıda bulunayım, ya diz çökersin ya da ölürsün. Saygıdan dolayı çabuk yapacağım."

Andrey'in yüzü öfkeyle kararır, ancak o bir şey söyleyemeden Yuri, "Kızın küçük rahatsızlığını halledelim, sonra oylama yapabiliriz," diye emreder.

Elimi kaldırarak silahımın namlusunu şakağıma dayadım ve şöyle dedim: "Kız, Ariana, bana ait. Ona ulaşmak için beni geçmeniz gerekiyor."

Yuri'nin gözleri bana kaydı. "Görücü usulü evlilik mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır, onu zorlamak zorunda değilim."

"Aşk mı?" Yuri bir kahkaha patlatır. "Kudretli olan nasıl da düştü." Omuz silkiyor. "Öyle olsun."

Ilia'nın eli havaya kalkar ve bir saniye içinde her şey kayıtlara geçer. Ariana onu korumak için Alexei'nin önüne geçti. Tetiği çekerken ikisini de vücudumla korumak için yana doğru hamle yapıyorum.

Depoda silah sesleri yükseliyor ve kimin hangi tarafta yer alacağına dair kumda bir çizgi çiziliyor. Diğer silahımı arkamdan çekerken Ilia'yı kafasından vurarak etkisiz hale getiriyorum. Heckler and Koch'umla Yuri'ye nişan alıp Glock'umla adamlarından birine ateş ediyorum ve Yuri kurşundan kaçmak için eğildiğinde tetiği çekip onu boğazından vuruyorum. Ateş etmeye devam ediyorum, beton zemine batarken şarjörümü üzerine boşaltıyorum.

Yuri'nin kendi kanında boğulmasını izlemeye o kadar odaklanmışım ki adamlarından biri iki el ateş ediyor. Alexei ve Ariana'nın önüne atılıyorum ve sonra göğsüme ve karnıma çarpan kurşunlarla sendeleyerek geri çekiliyorum. Acıyı görmezden gelerek adamı gözlerinin ortasından vuruyorum.

Hayat bedenimden sızmaya başlarken, Ariana ve Alexei'ye yönelik tehditleri alt etmek için sahip olduğum son güçle savaşıyorum.

Bir an için, Damien ve Carson son atışlarını yapana kadar sadece kaos var ve sonra havada bir tıslama, etrafımızda yoğun bir barut kokusu var.

Düşen Bratva'ların cesetlerine göz atmayı başarıyorum, kavurucu bir acı bedenimi uyuşturmaya başlarken yerde kaldıklarından emin oluyorum.

Semion Aulov ve Lev Petrov yanıımızdaydı. Alexei, Damien ve Carson ile birlikte Bratva için yeni bir dönem doğacak.

Acil tehdidin bertaraf edildiğini bildiğimden, Ariana ve Alexei'yi kontrol etmek için döndüğümde ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissediyorum. Ayaklarım uyuşuyor, adrenalin azaldıkça ve yaralarımından kan aktıkça bacaklarım zayıflıyor.

Her şeyden çok sevdiğim iki insanın zarar görmediğini anlıyorum ve sonra gözlerim Damien'ı bulmak için hareket ediyor.

"Herkes iyi mi?" Alexei gruba bakarken soruyor. Gözlerim kardeşime kilitleniyor ve onun yaralanmadığını görüyorum.

Tanrıya şükür. Hepsi iyi.

Damien anında patlar içine a koşmak
doğru "Hayır!" diye bağırarak.

Alexei'nin başı bana dönüyor ve ben dizlerimin üzerine
çökerken beni yakalamak için öne atılıyor. "Demitri!
Tanrım!"

Alexei'nin gözleri benimkilere kilitlendiğinde, yüzünde
korkuyu görüyorum.

Daha önce hiç korku göstermemişti.

Bir eliyle göğsümdeki kurşun yarasının üzerine bastırıyor,
"Dayan kardeşim."

Gözlerim onunla kilitli kaldı.

İki kurşun. Biri Alexei için, biri de Ariana için. Her zaman
yapmam gerekeni yaptım. Onları hayatım pahasına
korudum.

"Carson, Ariana'yı al," diye bağılıyor Alexei ve ben
öksürüp görüşüm bulanıklaşırken Alexei kollarını bana
dolayarak beni ayağa kaldırıyor. "Sıkı tutun. Lütfen." Onun
yalvarışını duymak beni zorluyor.

Lanet olsun, içimde kalan her şeyle deniyorum.

Bulanıklaşan görüşüm Ariana'nın bana baktığı yere
düşüyor. şok içinde donup kalmış, gözlerini zorlukla
kırpıştırıyor, güzel yüz hatlarına acı kazınmış ve keşke onu
rahatlatacak gücüm olsaydı.

*İyi olacaksın, Malyshka. Alexei benim adıma sana göz
kulak olacak.*

Sağımda Alexei ve solumda Damien varken dünya
kararıyor.

Bölüm 27

ARIANA

Kulaklarım çınıyor. Ses sağır edici.

Gözlerim Demitri'ye kilitlenmiş, kan gömleğini karartıyor.
Kaydedemiyorum.

Etrafım ölümle çevrili, kardeşim yanı başımda ölü yatıyor,
soğuk zeminde kan gölleri oluşuyor.

Yapamam

... Demitri.

Bir kol beni sarıyor ve hareket etmeye zorlanıyorum,
yanan bakışlarım Alexei ve Damien'ı takip ediyor, onlar
depodan çıkarken Demitri'yi destekliyorlar.

Bir mıknatıs gibi öne doğru çekiliyorum, onlara yetişmek
için acele ediyorum. Biri beni çekip uzaklaştırıyor ve ben de
tutmaya karşı mücadele ediyorum.

Sesimi duyuyorum ama sanki artık kendi bedenimin bir
parçası değilmişim gibi uzak geliyor. "Demitri ile gidiyorum!"
O kişi beni daha da uzaklaştırdığında, "Alexei!" diye
bağırıyorum.

"Bırakın bana gelsin," diye bağırıyor Alexei ve ben de
güçlü tutuştan kurtuluyorum. İleri atılarak, Demitri'yi cipin
arka koltuğuna yerleştirmekte olan Alexei'ye doğru
koşuyorum. Onlara ulaştığımda Alexei bana baktı. "Atla."
Dediğini yapıyorum ve Demitri'nin yanında dizlerimin
üzerine çöküyorum. Alexei eğilerek

Ellerimi tutup Demitri'nin göğsüne ve karnına bastırıyor. "Yaraların üzerine baskı uygula."

Kanamayı durdurmak için bulabildiğim tüm gücü kullanırken çılgınca başımı sallıyorum.

Alexei direksiyonun arkasına geçerken Damien yolcu tarafına geçiyor ve Demitri'yi götürüleceğimiz yeri aramaya başlıyor.

Alexei geri geri giderken lastikler gıcırıyor, sonra cip ileri atılıyor ve ben ellerimi Demitri'nin yaralarına bastırmak için mücadele ediyorum. Başı yana doğru yuvarlanıyor ve pazuma çarpıyor.

Başımı çevirip ağzımı saçlarına bastırıyorum.

Tanrım.

İçimde flaşlar patlarken vücudum titremeye başladı. Ilia, Alexei ve bana nişan almıştı. Alexei'nin Demitri için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden sadece tepki verdim. İlk atışı kimin yaptığını bilmiyorum.

Alexei beni iterek ayağa kaldırdı ve sonra... sonra... patlamalar yüksek sesle yankılandı.

Demitri'ye baktım ve Yuri'ye ateş ettiğini gördüm.

Sadece üç hafta önce tanıştığım bu adamın kardeşimi öldürmesini izledim. Hiçbir şey hissetmedim. Rahatlama yoktu. Tatmin olmadım.

Alexei beni yukarı ve arkasına çekti ve sonra silahlı çatışma başladığı gibi hızla sona erdi.

Demitri'nin arkasını döndüğünü ve kanı gördüğünü hatırladığımda nefesim kesildi. Yüzü zaten çok solgundu.

Bedenim titriyor ve gözlerimi kapattığımda ruhum bedenimden sökülüyormuş gibi hissediyorum.

"Lütfen," diye sızlanıyorum. "Beni bırakma."

Demitri'nin nemli alnına öpücükler kondurmaya başlıyorum, tek yapmak istediğim kapanmakken ciğerlerim umutsuzca çalışmaya çalışıyor.

Annemin Alzheimer'a yakalanıp beni unutmasından kurtuldum.

Babamın ölümünden sağ çıktım.

Kardeşimin ölmemi istemesine rağmen hayatta kaldım. Demitri'yi kaybetmekten kurtulamayacağım.

Lütfen.

Seni değil. Sen hariç her şeyi kaybedebilirim.

Alexei cipi harap bir evin önünde sarsıcı bir şekilde durduruyor ve Damien'la birlikte Demitri'yi arabadan çıkarabilmeleri için hızla hareket ederek yoldan çekilmem gerekiyor.

Başka bir araç sesi duyuyorum ve Carson ile Winter'ın yanımda durduğunu görüyorum, sonra Demitri'yi eve taşıyan Alexei ve Damien'in peşinden koşuyorum.

Doktordan çok kasaba benzeyen orta yaşlı bir adam onlara yaşlı bir kadın ve adamın beklediği bir odayı gösteriyor. Alexei ve Damien, Demitri'yi çelik bir levhanın üzerine yerleştiriyor ve ardından Damien beni kapı aralığından uzaklaştırıyor.

Zihnim kristal berraklığında ve havada asılı duran toz bulutlarını bile fark ediyorum.

Alexei odadan çıkar ve kapıyı arkasından kapatır, sonra da ellerindeki kana bakar.

"Onu... onu kurtaracaklar, değil mi?" Sesimi tanıyamadan soruyorum.

Alexei yavaşça gözlerini benimkilere kaldırıyor ve ölümcül suikastçıdan hiçbir iz yok. Bana sadece başını sallayabiliyor ama yüzündeki korku bana farklı bir cevap veriyor.

Daha önce kötü haberler aldığım zamanların aksine, yıkılamıyorum. Sanki zamanda asılı kalmış gibiyim ve ilerleyebilmemin tek yolu Demitri'nin yanımda olması.

"Nasıl vuruldu lan?" Damien öfkeyle tersler. "Bu imkânsız!"

Alexei döner ve dar koridorda yürürken, "Demitri'nin dikkati dağılmıştı," diye mırıldanır.

Bir pervanenin alevi takip etmesi gibi, onu güneşe götüreceğini umarak Alexei'nin peşinden gidiyorum.

"Demitri'nin dikkati dağılmıştı."

Bir banyoya giriyoruz ve Alexei elindeki kanı yıkarken ben onun yanında duruyorum. Sonra bana dönüyor ve bileğimden tutarak beni lavaboya çekiyor ve benim ellerimi de temizliyor.

Su önce parlak kırmızıya, sonra pembeye, sonra da berraklığa dönüşür.

"Demitri'nin dikkati dağılmıştı."

Alexei ile daha önce kavga ettiğim için

mi? Orada olduğum için mi?

Güvenliğim için endişelendiği için mi?

Suçluluk duygusu ruhumda bir delik açıyor ve kanser gibi yayılmaya başlıyor.

Demitri'nin dikkati benim yüzümden dağılmıştı.

Alexei'nin yanında donmuş bir heykel gibi oturduğum saatler geçti.

Winter ve Carson nöbet tutarken Damien yerde bir delikte volta atıyor.

Alexei ayağa kalktığında vücudum onu taklit ediyor ve ben de ayağa kalkıyorum. İğneler ve iğneler bacaklarıma yayılıyor, ama hareket ediyorlar, Demitri'nin ameliyat edildiği odanın dışında durana kadar Alexei'yi koridorda takip ediyorlar.

Alexei bana dönüyor ve gözlerimiz buluştuğunda, aramızdaki çığ acı patlayıcı hale geliyor ve sonra omzumu tutup beni kendisine doğru çekiyor. Kolları etrafımda kenetlendi.

Demitri'nin kalbinin diğer yarısı olduğunu bildiğim Alexei'ye ben de sarılıyorum.

Yine de rahatlık yok. Bunu bana sadece Demitri verebilir. Ama merhamet var çünkü eğer benim dünyam sona ermiş gibi hissediyorsam, Alexei için çok daha zor olmalı.

Kapı açıldığında Alexei geri çekilir ve dikkatini doktora çevirir.

Rusça konuşuyorlar ve sonra Alexei elimi tutuyor ve odaya giriyoruz.

Gözlerim makinelere bağlı Demitri'ye takıldığı anda sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başlıyor.

Alexei Demitri'nin yanına gider ve alnına bir öpücük kondurur. "Atlatsan iyi olur kardeşim. Ben hiçbir şey yapamam

bunu sensiz yapamam."

Demitri'nin gövdesindeki iki sargıya bakarken gözyaşlarım daha hızlı akıyor. Yerdeki kanı. Kullanılmış malzemeler.

"Doktor ne dedi?" Bir şekilde sormayı başarıyorum.

"Bekleyip görmemiz gerek," diye cevap veriyor Alexei, gözleri

Demitri'den ayrılmak.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve Demitri'nin eline geçici olarak uzanıyorum. Parmaklarımı avucuna doladığımda teni şaşırtıcı derecede sıcaktı.

Doktor ve yaşlı çift ellerinde yelpazelerle geri gelir ve yelpazeleri Demitri'nin etrafına yerleştirirler. Alexei'ye bir şeyler söylerler, ardından yaşlı kadın Demitri'yi süngerle ovmaya başlar.

Alexei, "Ateşini düşürmeleri gerekiyor," diye açıklıyor.

Damien yaşlı kadına doğru ilerliyor ve bir şeyler söyleyerek süngeri ondan alıyor ve kardeşini silmeye devam ediyor. Demitri'nin genç haline bakıyorum ve onu sağlıklı görmek kanserin ruhumu daha hızlı kemirmesine neden oluyor.

Gözlerim tekrar Demitri'nin yüzüne iniyor, teninin rengi solmuş. Ne kadar süre öylece durup ona baktığımı bilmiyorum. Hâlâ sessizce ağlayıp ağlamadığımdan emin değilim.

Sanki yaşama isteğim yok olmuş gibi.

Alexei ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni Demitri'nin yattığı çelik levhanın yanındaki sandalyeye zorla oturtuyor. Sonra Alexei yanıma oturuyor ve bir elini başımın yan tarafına bastırarak beni omzuna yaslanmaya zorluyor.

Gözlerim, bu kadar kısa sürede benim için tarif edilemez derecede önemli hale gelen Demitri'den ayrılmıyor.

Beni güvende tuttuğu için değil, ben ondan daha sert düştüğüm için. Sadece saklamayı başardım.

Onu Starbucks'ta gördüğümde aramızda anında bir çekim oluştu. Adada bulunduğumuz ilk birkaç gün kedi köpek gibi kavga etsek de, ona olan çekimim sevgiye dönüştü.

Bana her nazik davrandığında, elini boynuma koyduğunda, saçımı ya da alnımı öptüğünde, iyi olup olmadığımı kontrol ettiğinde - daha çok düştüm.

Demitri aramızdakileri etiketlemememiz gerektiğini söylerken haklıydı. Bunun bir adı yok ve her geçen gün duygular daha da derinleşiyor. O kadar derin ki buna sadece aşk demek imkansız.

Birini sevebilir ama ona güvenmeyebilirsiniz.

Birini sevebilir ve size dokunmazsa ölecekmişsiniz gibi hissetmeyebilirsiniz.

Onları kaybederseniz sevebilir ve hayatta kalabilirsiniz.

Yanan gözlerimi kapatarak Alexei'ye daha fazla yaslanıyorum. Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve sonra başımın tepesine bir öpücük konduruyor, neredeyse Demitri olduğunu hayal edebiliyorum ama sonra gözlerimi tekrar açıyorum ve onu o kadar hareketsiz yatarken görüyorum ki doğal görünmüyor.

Panik içimde alevleniyor ve Demitri'nin başaramayabileceği gerçeğine parlak bir ışık tutuyor. Ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor ve şimdiye kadar hissettiğim en dayanılmaz duygu beni iliklerime kadar kavururken nefes nefese kalıyorum.

Demitri'nin bir tanrı değil de bir ölümlü olduğunu ve ölebileceğini fark etmek masumiyetimin son kırıntılarını da öldürüyor. Ölümle yüz yüze gelmek beni güçsüz hissettiriyor.

Lütfen. Demitri

olmaz. Her şeyi

yaparım.

*Bu adam yürüdü içine benim Hayat, ve o
değişti Sonsuza dek. Onsuz yaşayamam.*

*Tanrım, onunla yer değiştirmek için her şeyimi
veririm. Onun yerine beni al.*

Bölüm 28

ARIANA

Güneş doğdu ve tekrar battı ve doktor Demitri'nin tehlikeyi atlattığını söylese de, öyle hissettirmiyor.

Alexei de benim kadar sessiz. Yanından hiç ayrılmadım. O ayağa kalktığında ben de aynısını yapıyorum ve kayıp bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum.

Sanırım benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı var. Birkaç dakikada bir omzuma ya da sırtıma dokunmak için uzanıyor.

Winter bir tabak sandviç getiriyor ve ben başımı sallayarak bakışlarımı tekrar Demitri'nin kıpırtısız bedenine çeviriyorum.

Alexei bana bir sandviç uzatırken, "İstemiyoruz ama zorundayız," diye mırıldanıyor. "Ye küçüğüm. Demitri uyandığında gücüne ihtiyacın olacak."

Olursa değil, ne zaman.

İsteksizce yemeği Alexei'den alıyorum ve ikimiz de çamur gibi çiğneyip yutuyoruz.

Yemeği zorla yedirmeyi bitirdiğimizde başımı tekrar Alexei'nin omzuna yaslıyorum, o da yanağını saçlarıma yaslıyor.

"İyileşecek, değil mi?" Yüzüncü kez soruyorum.

Alexei sabırla, "Evet," diye yanıtlıyor.

Geçtiğimiz gün boyunca Alexei ile aramızdaki şeyler değişti. Demitri'nin dikkatini çekmek için yarışan kişiler olmaktan çıkıp, bizim için ölmeye hazır bir adamın sevgisiyle bağlanmış arkadaşlar olduk.

Demitri kıpırdanmaya başladığında gece geç olmuştu ve Alexei, Damien ve ben ayağa fırlayıp etrafını sardık.

Alexei elini Demitri'nin başının yanına koyar ve ona doğru eğilir. "Demitri?"

Demitri'nin gözlerini açması bir dakika daha sürüyor ve koyu renkli irislerini görünce rahatlayarak nefesim kesiliyor.

"Hey..." Alexei yüzünde saf bir rahatlamayla mırıldanıyor. "Beni duyabiliyor musun?"

"Vuruldum... sağır değilim," diye homurdanan Demitri, oturmaya çalışarak hareket etmeye başladığında yüz hatları gerilmişti.

"Hayır, yerde kal," diye emrediyor Alexei.

Demitri başını sallar, bunun üzerine Aleksey "Seni koruma sırası bende" der.

"Çok pahalısın," diye şaka yapmayı başarıyor Demitri, ağzının kenarı bile kalkıyor.

Ve her şey üstüme üstüme geliyor. Şimdi onun başaracağını gördüğüm için, iskambil kağıtlarından bir ev gibi yıkılıyorum. Titreyen bir elimle ağzımı kapatarak dönüyorum ve odadan kaçıyorum. Tam zamanında tuvalete varıyorum ki vücudum kasılmaya başlıyor, son yirmi dört saatin acı gerginliği ve şoku bedenimden atılıyor.

Bir an sonra Alexei yanıma çömeliyor ve ona Demitri'ye geri dönmesini söylemek istiyorum ama konuşacak durumda değilim.

Vücudumdaki kasılmalar durduğunda, Alexei bir yerde bulunduğu ve soğuk suyun altına tuttuğu bir yüz beziyle yüzümü siliyor ve sonra başımı göğsüne bastırıyor.

Alexei beni teselli ederken pis bir zeminde oturmak, başıma geleceğini tahmin ettiğim son şeydi. En karanlık anında Demitri'nin yanında olduğu gibi o da benim yanımdaydı.

Sonunda "Demitri'ye geri dön." diyebildim.

"Yine uyuyor." Alexei ayağa kalkıyor ve beni de yukarı çekiyor. Başını eğerek benimle göz göze geldi. "Demitri tanıdığım en güçlü adam. Ona bir şey olmaz. Tamam mı?"

Beni tekrar göğsüne çekti ve bana sarıldı. Bir daha hiçbir şey yolunda gitmeyecekmiş gibi hissetmeme rağmen başımı sallıyorum.

Demitri ve Alexei birbirlerine mükemmel uyuyorlardı ve benim yüzümden Demitri vuruldu.

Eğer ben burada olmasaydım, Demitri neredeyse ölmek üzereyken onlar hala mükemmel bir takım olacaklardı.

Demitri'yi ne kadar seversem seveyim, bu onun hayatına ait olmayan kişinin ben olduğum gerçeğini değiştirmeyecek. Ben bir riskim ve Demitri'nin benim yüzümden ölmesi fikrine katlanamıyorum.

Alexei'den uzaklaşıyorum ve o da ağzımı çalkalamamı bekliyor. Boğazımda acı bir tatla onu Demitri'nin bulunduğu odaya kadar takip ediyorum.

Alexei otururken ben Demitri'ye yaklaşıyorum ve parmaklarımı artık serin olan avucuna doluyorum. Onun

Parmakları anında bükölüyor, sonra gözleri açılıyor ve bana kilitleniyor.

Zayıf bir gülümsemeyi başarıyor ve ben hıçkırmaya başlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Öp beni," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve sertçe yutkunuyorum. Onun yerine eğilip bandajın üstünden göğsüne bir öpücük konduruyorum. O antiseptik gibi kokuyor, oysa ben ölüm gibi kokan biriyim.

Geri çekilerek dudaklarımı bir gülümsemeye zorluyorum ve parmaklarımı yüzünün yan taraflarında gezdirerek onun hissini içime çekiyorum.

"Sadece iyileş, tamam mı?" Ona dokunmaya devam ediyorum, geri çekilemiyorum.

"Ben zaten daha iyiyim," diyor, sesi içimde kopan fırtınaya kıyasla daha sakin.

Adam gerçekten çelikten yapılmış çünkü gözlerini Alexei'ye çeviriyor ve "Ne zaman gidebiliriz?" diye soruyor.

"Yarın, yerleşkeye geri döneceğiz. Los Angeles'a geri dönmeden önce güçlenmen gerek."

Demitri ile birkaç günüm, muhtemelen en fazla bir haftam var ve sonra kendi hayatıma dönmem gerekecek.

Bu düşünce zihnimi tüm kalp kırıklıklarından ve endişelerden arındırıyor ve beni sadece Demitri'ye odaklanmaya zorluyor. Şu ana. Vedalaşmak için bana verilen değerli zamana.

DEMITRI

Yalan söylemeyeceğim, yerleşkeye dönmek çok zor oldu ve yatağa uzandığımda vücudum ter içindeydi ve acıdan yanıyordu.

Ariana bana su ve ağrı kesici getirmek için koşarken Alexei beni çocukmuşum gibi kucaklıyor.

"İyi misin?" Alexei soruyor, sesi endişeyle gergin.

"Kes şu saçmalığı. Ben iyiyim," diye homurdanıyorum.

Alexei yatağın kenarına oturuyor ve bana bakıyor. "Beni çok korkuttun. Ne yanlış gitti?"

"Adam şanslı bir atış yaptı," diyerek olayı geçiştirmeye çalışıyorum. Başını sallıyor. "Bana yalan söyleme."

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama göğsümdeki ağrı beni durduruyor ve irkiliyorum. "Yuri'yi indirmeye odaklanmıştım."

Ariana aceleyle odaya geri geliyor ve Alexei ilaçları almama yardım edebilmek için ayağa kalkıyor. Sonra banyodan serin ve ıslak bir bez almak için tekrar ayağa kalkıyor. Yüzümdeki teri silerken gözlerini yakalamaya çalışıyorum ama göz teması kurmaktan kaçınıyor.

Bedenim uyanık kalamayacak kadar güçsüz ve Ariana'nın kokusu etrafımı sarmışken kendimden geçiyorum.

Her uyandığımda Alexei ve Ariana yanımda oluyor ve sonra tekrar uykuya sürükleniyorum.

Nihayet etrafımı anlayabilecek kadar uyandığımda sabahın erken saatleriydi. Alexei, ayaklarını yatağın kenarına dayamış bir sandalyede oturduğu yerde uyuyor.

Başımı sola çevirdiğimde Ariana'yı yatağın diğer tarafında kıvrılmış bana bakarken buluyorum.

"Hey," diye mırıldandım.

Kendini yukarı itiyor ve bana yaklaşıp elini alnıma koyuyor, sonra soruyor: "Nasıl hissediyorsun? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Sanki ağzımdaki her damla nem gitmiş gibi hissediyorum ve "Su" diye fısıldıyorum.

Komodinden bir bardak almasını izliyorum ve sonra elini başımın altına koyup birkaç yudum alabilmem için bana yardım ediyor.

Kahretsin, bu sinir bozucu. Daha önce hiç çaresiz kalmamıştım ve bu beni sinirlendiriyor.

"Alexei," diye bağıyorum ve irkilerek uyanıyor.

"Oturmama yardım et." Ayağa fırlıyor ve ellerini koltuk altlarımın altına yerleştiriyor, beni nazikçe yukarı çekiyor. Ariana arkama yastıkları yerleştiriyor ve sonra beni onlara yaslıyor.

Ve bundan nefret ediyorum.

İsa.

Öfke içimde alev alev yanıyor.

Alexei elini omzuma koydu. "Neyin var?" Başımı sallıyorum.

Onlarla ilgilenen benim. Bunun tam tersi olmamalı.

Alexei ve Ariana'nın gözünde bir işe yaramadığım için sinirlenerek bedenimi zorluyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Alexei sağ omzumu tuttu. "Neden sinirlisin? Sakin ol ve rahatla."

Alexei'nin elini tokatlayarak uzaklaştırmak için sahip olduğumdan daha fazla enerji harcıyorum ve sonra ona ters ters bakıyorum. "Bu lanet yatakta kalmayacağım."

Tekrar hareket etmeye çalıştığımda Ariana beni geri çekmek için sol kolumu tutuyor ve "Bırak beni" diye ısırırken başım ona dönüyor.

Yüzünde bir acı ifadesi beliriyor ve sonra yaklaşıp beni tekrar aşağı itiyor.

Gğsmden sinirli bir hırıltı yükseliyor.

Ariana ellerini çenemin üzerine koyuyor ve bana doğru eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "şşş..." Ağzıma bir öpücük konduruyor. "Sakin ol. Lütfen." Beni tekrar öpüyor ve bu öpücük öfkemi söndürüyor, ateşin snp yanmasını sağlıyor. "Kendini böyle zorlama." Bir pck daha ve sonra burnunu yanağımdan kulağıma doğru fırçalıyor. "Yanımdayım bebeğim. Sana göz kulak olmama izin ver."

Bir kolumu kaldırıp bileğini tutuyorum. "Yanımda kal."

"Ben buradayım, bebeğim." Ariana vücudumu sarsmamaya dikkat ederek yanıma uzanıyor ve avucunu yanağıma yerleştiriyor.

Tekrar ene.

Ben bir kez daha uykuyla srklenene kadar bana fısıldamaya devam ediyor.

Bölüm 29

ARIANA

Demitri'yi sadece bir gün daha yatakta tutmayı başardım ve sonra ne söylersem söyleyeyim hiçbirini kabul etmedi.

Lanet olsun, zor bir hasta.

Demitri'nin huysuzluğu bana kendi sorunlarımı unutturdu çünkü arkamı döndüğümde kendini etrafta dolaşmaya zorluyor.

Demitri'yi tekrar ayağa kalkarken yakaladığımda tuvaleti kullanmaktan yeni dönmüştüm. "Aman Tanrım. Otur yerine!"

Kanepeye geri dönerken bana ölümcül bir bakış fırlatıyor.

"Bana öyle bakma. Artık bende işe yaramıyor," diyorum yaklaşırken ve gömleğini kaldırıp bandajları kontrol ediyorum. Bu sabah bir tanesi gevşemişti çünkü inatçı kıcı beni dinlemiyordu. "Eğer ayağa kalkmayı bırakmazsan, Alexei'den kıcını bu sandalyeye bağlamasını isteyeceğim."

Tam o sırada Alexei elinde iki tabak yemekle oturma odasına geldi. Tehdidimi duymuş olmalı çünkü kıkırdadı. "Kelimeyi söyle ve bitsin."

"Onun tarafını mı tutuyorsun?" Demitri mırıldanıyor. "Ne kadar çabuk ayağa kalkarsam, bu lanet yaralar da o kadar çabuk iyileşir."

Alexei'den iki tabak yemeği alırken ona "Dikişlerin sökülürse olmaz," diye çıkışıyorum.

"Onu beslerken tutmamı ister misin?" Alexei bana sordu.

Demitri'ye kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi?"

"Ver şu lanet tabağı bana," diye homurdanıyor. "Çok saçma."

Alexei yine kıkırdıyor, sonra bana bakıyor. "Katılmam gereken bir toplantı var, sonra sen biraz dinlenirken ona ben bakacağım."

"Ne?" Demitri homurdanıyor, yemek tabağını bir kenara bırakıyor ve kendini ayağa kaldırıyor. "Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun."

Neyse ki Damien oturma odasına geliyor ve "Carson ve ben Alexei ile gidiyoruz. Otur yerine."

Demitri tereddüt ediyor, sonra tekrar kanepeye çöküyor, vücudunu gereksiz yere zorladığı için alnında ter damlaları oluşuyor.

Alexei, Demitri'nin omzuna vurur. "Yemeğini ye. Bir saat içinde döneceğim."

Mutsuz olduğu her halinden belli olan Demitri, Alexei'nin Damien'la birlikte odadan çıkışını izler.

Tabağındaki yemeği alıp yanına oturuyorum ve çatala biraz püre ve sos koyuyorum. Çatal bıçağı ağzına götürdüğümde bana karanlık bir bakış attı. "Kendimi besleyebilirim."

İnatçı pislik.

Ona yemeğini veriyorum ve bir ısırık almasını izliyorum.

"Hastayken hep böyle huysuz musun?" Kendi tabağımdaki yemeği alırken sordum.

"Ben hiç hasta olmadım."

Demitri'ye bakıyorum ve muhtemelen hiç kimsenin onunla ilgilenmediğini fark ediyorum. Herkesle ilgilenen oydu ve şimdi kendisiyle ne yapacağını bilemiyor. "Bebeğim," diyorum ve başını bana çevirdiğinde, elimi kaldırıyorum.

elini çenesine koyup, "Benim için çok şey yaptın. Lütfen, senin için bir şey yapmama izin ver. Bu bana ihtiyaç duyulduğunu hissettiriyor."

Kolumu tutuyor ve bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurduktan sonra başını sallıyor.

"Yani artık kafamı ısırmak ve bana ters ters bakmak yok." Çatalına daha fazla yemek koyarken tekrar başını sallıyor.

Kumandaya uzanıyorum ve televizyonu açıyorum. Gerçi hepsi Rusça ve kumandayı Demitri'ye veriyorum. "Bize izleyecek bir şeyler bul, sonra da benim için çevirirsin."

Demitri programlar arasında gezinir ve bir program başladığında durur.

Yemeğimizi bitiriyoruz ve tabaklarımızı sehpanın üzerine koyuyorum, sonra Demitri'nin elini tutuyorum ve o tercüme ederken dinliyorum. Kısa süre sonra elini tutuyorum çünkü bir zombi filmi izlediğimiz ortaya çıkıyor ama gerçek tehdit onlar değil. Onun yerine ordu sağda solda insanları öldürüyor. Bu gerilime bayılıyorum.

Demitri'yi daha iyi hissettirmeyi umarak, her korkunç bölüm geldiğinde çığlık atıyor ve yüzümü omzuna gömüyorum

The Walking Dead tüm zamanların en sevdiğim dizilerinden biri olmasına rağmen.

Bir sahnede ondan bir kıkırdama alıyorum ve görevimde başarılı olduğum için memnun hissediyorum.

"O vampir dizisini izlediğin halde bundan nasıl korkuyorsun?"

Demitri'ye sırtıyorum. "Vampirler çok ateşli."

Oyuncuların söylediklerini tercüme etmeye devam etmeden önce ondan bir kıkırdama daha alıyorum.

Gösteri bitmeden Alexei geri geliyor ve Demitri'nin yanımda rahatladığını hissediyorum.

"Her şey yolunda gitti mi?" diye soruyor diğer kanepeye oturan Alexei'ye.

Alexei cevap verirken televizyonu kapatıyorum, "Evet. Semion ve Lev, Andrei'nin işlerini devralacaklar, bu yüzden mutlular. Onlara Ariana adına Sergei'nin işlerini senin devralacağını söyledim." "Yani Bu Resmi mi?" Demitri sorar. "Sen Kafa . ve Bratva?"

"Öyleyim."

İki adam birbirlerine bakıyor ve aralarındaki özel bir ana izinsiz giriyormuşum gibi hissederek tabakları alıp mutfağa götürüyorum.

Yalnız kaldığım an, düşüncelerim sorunlarıma dönüyor. Amerika'ya döndüğümüzde Demitri'den ayrılmak zorunda kalacağım ve bunu düşünmek bile kalbimi kırıyor.

Şu anda hâlâ ondan saklanabilirim ama çok yakında, onunla birlikte olmamın onu riske attığı korkunç gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım.

Demitri benim yüzümden ölürse hayatta kalamam. Onu bırakıp hayatta olduğunu bilmeyi tercih ederim.
Onu güvenli bir mesafeden seveceğim.

DEMITRI

Los Angeles'a dönüş yolculuğu çok yorucuydu ve uçağı başka birinin uçurması hayal kırıklığımlı daha da artırdı.

Her şeyi kendim yapmaya alışkınım ve başkalarının benimle ilgilenmesine izin vermek hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şey.

Benim ve Alexei'nin evine girdiğimizde Ariana lüks mobilyalara ve pahalı sanat eserlerine bakıyor.

"Vay canına, burası senin evin mi?" "Evet."

Nikhil'in yanında yedek güvenliğimiz olarak çalışan Sacha bize doğru yürüyor. Birbirimizi selamladıktan sonra Alexei ile birlikte güvenlik odasına yöneldi.

"Sana odamızı göstereyim," diyorum elimi Ariana'nın beline koyarak. Onu sol kanada, yatak odamın olduğu yere götürüyorum ve içeri girdiğimizde çantalarımızı yatağın ayak ucuna bırakıyoruz.

Ariana buraya benim yanıma taşınacak. Ama bu konuşmayı erteliyorum çünkü onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum.

Ariana etrafına bir göz attıktan sonra, "Evinizin böyle görünmesini beklemiyordum," diyor.

"Ne gibi?"

Omuz silkiyor. "Bir ev gibi. Ben duvarlarını silahların süslediği bir bekar evi bekliyordum."

Kıkırdayarak, "Silahlar cephanelikte." diyorum.

"Doğru." Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. Rusya'dan ayrıldığımızdan beri gergin.

İğne olalı iki hafta oldu ve gücüm her geçen gün daha da artıyor. Ariana mükemmel bir hemşire oldu, tüm ihtiyaçlarımla ilgileniyor. Ama gülümsemesi çok geniş. Sesine enjekte ettiği mutlu ton sahte. Müthiş bir şov yapıyor ve ben bunun nedenini anlamaya çalışıyorum.

Ariana pencereye doğru yürüyüp arka bahçeye bakarken onu izliyorum.

Yanına gidiyorum ve elimi kaldırarak saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyorum, sonra da soruyorum: "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Bana neden bahsediyorsun der gibi bakıyor, sonra da "Bir şey yok" diyor.

Ona bakmaya devam ediyorum ve bir dakika kadar sonra "Bakıyorsun" diye mırıldanıyor.

"Öyleyim," diye mırıldanıyorum.

"Bana evin geri kalanını göstermek ister misin?" diye sorarak dikkatimi başka yöne çekmeye çalışıyor. Uzaklaşmaya çalışmadan önce kolunu yakalıyorum.

"Hayır." Gözlerim onun yüzünden ayrılmıyor. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Omuz silkiyor. "Öyleyim. Bir sorun yok."

Omuzlarından tutarak onu çeviriyorum, böylece bana bakıyor, sonra başımı eğerek gözleriyle buluşuyorum. "Konuş benimle."

Başını sallıyor ve ağzının köşeleri gerildiğinde kendi etrafına ördüğü duvarlardaki çatlağı görüyorum.

Elimi çenesine götürüyorum ve onu benimle göz teması kurmaya zorluyorum. Yavaşça daha fazla çatlak beliriyor ve sonra çenesi titriyor. Sertçe yutkunuyor ve yüzünü elimden çekiyor. Pencereden dışarı bakarak, "Sadece çok uzun bir altı hafta oldu." diyor.

Bakmaya devam ediyorum ve sonunda itiraf ediyor: "Zor oldu Demitri. Vurulman gözümü açtı." Başını hafifçe sallamaya başlıyor, yüzündeki maske düşüyor ve benden sakladığı acı artık yüz hatlarına açıkça kazınmış durumda. "Her şeyi gerçek yaptı. Sanırım sen orada olduğun sürece hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini düşündüğüm bir balonun içinde yaşıyordum. Senin ölebileceğini hiç düşünmemiştim."

Derin bir nefes alırken elimi saçlarında gezdiriyorum ve sonra devam ediyor: "Senin dünyanın bir parçası olabileceğimi düşünmüştüm ama olamıyorum."

Kaslarım geriliyor ve göğsümde iyileşen yaralarla hiçbir ilgisi olmayan bir acı dalgası yayılıyor. Diğer elimi yüzüne götürerek ona bir adım daha yaklaşıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor.

Ariana zorlukla yutkunuyor ve sesi titreyerek, "Aramızdaki bir ilişki asla yürümez, Demitri. Dünyalarımız birbirinden çok uzak." Gözleri yaşarmaya başlar. "Ben olsam

İŖi benim için ynetirsen memnun olurum. Tüm kararları sana bırakacağım."

Ağı bir Ŗey söylerken gözleri bana yalan söylemenin onu öldürdüğünü söylüyor.

"Bana yalan söyleme, *Malyshka*."

Ariana geri çekiliyor ve aramıza biraz mesafe koyuyor. "Ben değılim." Aramızda bir el sallayarak devam ediyor: "Eğer seninle bir ilişki yaşarsam, tüm hayatımı değıştirmek zorunda kalırım. Senin hiçbir Ŗeyi değıştirmene gerek yok."

İçime işlemeye başlayan ilk panik damlasını hissediyorum
- Ariana gerçekten gitmek istiyor olabilir.

Elimi çeneme götürüp başparmağıımı alt dudağıımın üzerinde gezdirdikten sonra tekrar ona yaklaşıyorum. Gözlerinin derinliklerine bakıyor, bunu yapmasının gerçek nedenini arıyorum.

"Eğer gerçekten gitmek istiyorsan, bana gereğı söylemek zorundasın. Yalanlarının iini görebiliyorum."

Odanın içinde el sallıyor, yüz hatları gerginleşiyor. "Bu Ŗekilde yaşayamam. Ben bencilim. Tüm ilgiyi ben istiyorum ve Alexei senin için her zaman çok önemli olacak."

Bu sefer kelimeler kalbimi delip geçiyor.

Bölüm 30

ARIANA

Demitri iki hızlı adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor, sonra elleri yüzümü çevreliyor ve bana doğru eğiliyor.

Gözlerindeki acıyı görüyorum ve bu zaten kırık olan kalbimi parçalıyor.

Tanrım, bu çok zor. Onun için doğru olanı yapmam için bana güç ver.

"Yapma bunu, *Malyshka*. Alexei ile iyi anlaştığınızı sanıyordum."

Öyleyiz. Demitri vurulduğunda birbirimize çok bağlandık. O gece en kötüsünden korkarak Demitri'nin yanında oturduk ve bu Alexei ile aramızdaki her şeyi değiştirdi. O zamandan beri bana Demitri için bir tehditmişim gibi değil, küçük bir kız kardeşiymişim gibi davranıyor. Öyle olsam bile.

"Alexei ile anlaşılamadığımdan değil. Sadece bir ilişki içinde olmam gereken adamı paylaşmak istemiyorum."

Eğer bu yalana kanmazsa ne yapacağımı bilmiyorum.

Demitri başını sallıyor, gözleri üzerimde yoğunlaşıyor.

"Dur,

Ariana. Sen bencil bir insan değilsin. Bunu gerçekten neden yapıyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum, nefesini yüzümde hissedemiyorum ve ona bakamıyorum, yıkılmadan ve ona yalvarmadan

Beni asla bırakma.

Tekrar geri çekilerek, kelimeleri zorlayarak söyledim: "Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun. Sana katlandım çünkü Yuri beni öldürmeye çalışıyordu. Yaptığın her şey için gerçekten minnettarım ama artık her şey bitti. Burada olmam için bir sebep yok."

Yine de Demitri bana inanmıyor ve beni uyaran bir bakış atıyor. "Kes şu saçmalığı."

"Bu bir bok değil," diye bağıyorum, duygularım kabarıyor. Demitri'ye gerçek nedeni söylemeden mümkün olduğunca gerçeğe yakın durarak, "Korkuyorum! Beni dehşete düşürüyorsun."

Yüz hatları anında yumuşuyor ve bir kez daha aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını bana sıkıca sarıyor. Başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. "Seni asla incitmem. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunu bilmen gerekir."

"Üzerine ateş açılan ve insanları öldürdüğün bu çılgın hayatı yaşıyorsun." Bir anlık zayıflıkla ona daha da yaklaşıyorum, sadece kollarında kalmak istiyorum. "Çok gerginsin ve bu beni bunaltıyor. Senin hakkında ne hissettiğimi anlayacak kadar uzun süre doğru düşünemiyorum. Bu çok fazla. Her zaman."

Öyle değil. Seninle geçirdiğim her dakikayı seviyorum. Seninle kalma şansı için her şeyimi verirdim ama hayatın pahasına değil.

En büyük yalanımı söylerken gözlerimi kapatıyorum: "Sana karşı hissettiklerimin gerçek mi yoksa kötü bir Stockholm sendromu mu olduğunu bile bilmiyorum."

Demitri'nin kolları etrafımda sıkılaşıyor ve gözlerime bakmak için geri çekilmeden önce şakağıma bir öpücük daha konduruyor. "O zaman bunu anlamak için biraz zaman ayır."

"Bunu burada yapamam. Eve gitmek istiyorum." Ondan telefonda ayrılmak daha kolay olacaktır.

Demitri'nin gözleri gözlerimin içine bakıyor ve sonunda başını sallıyor. "Bir şartla."

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Nikhil seni koruyor."

Her şeyi babamdan miras aldığım için saldırıya uğrayabileceğimi ve düşmanlarının peşime düşebileceğini bilerek başımı sallıyorum. "Tamam."

Demitri bana yalvaran bir bakış attı. "Sana ihtiyacın olan zamanı vereceğim ama bizden vazgeçmeyeceğim."

"Sadece altı hafta oldu," diyorum, tutmaya çalıştığım gözyaşlarım yüzünden sesim zorlanıyor.

Başını hafifçe sallıyor, gözleri duygu dolu. "Bu seni sevdiğim gerçeğini değiştirmez."

*Oh,
Tanrım.*

Kalbim.

Kollarına koşmak ve ona ben de onu seviyorum demek istiyorum. Bunun yerine, olduğum yerde sabit duruyorum ve ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum.

Güçlü ol, Ariana.

Demitri için.

Seattle'a döndüğünde dağılabilirsin.

"Sen inanılmaz bir adamsın Demitri," derken sesim kısılıyor. Senin için yaptığın her şey için her zaman minnettar

olacağım.

Ben."

Başını salladı, sonra bavulumu almak için yürüdüm ve ona arkamı dönerek, "Artık eve gitmek istiyorum," dedim.

Bu oyunu sürdürmek inanılmaz derecede zorlaşıyor.

DEMITRI

Kurşun yaralarından çektiğim acı, Ariana'yı Seattle'a geri götürmek üzere jetin hazırlandığı özel havaalanına götürürken hissettiklerimle kıyaslanamaz bile.

Ona ihtiyacı olan zamanı ver. Başından tonlarca şey geçti ve hepsini sindirmeye ihtiyacı var.

Tek yapmak istediğim onu eve geri götürüp yatak odama kilitlemek. Ama bunu yapamam. Ariana'yı kalmaya zorlayamam.

Ariana'nın benim için ne hissettiğinden emin değilim, tek umudum onun bizim birbirimize ait olduğumuzu anlamasını sağlayacak kadar güçlü olması.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça göğsümdeki ağrı da artıyor ve cipi özel jetin yanına çektiğimde nefes almakta zorlanıyorum.

Kapıyı açıyorum ve inip aracın ön tarafına doğru yürüyorum ve yolcu kapısını açıyorum. Ariana inerken bana bakmıyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

Tanrım, onu bırakmam için bana güç ver.

Kapıyı kapatırken derin bir nefes alıyorum ve sonra uçağa doğru yürüyorum. Uçağın girişindeki basamaklara ulaştığımda Ariana duruyor ve yüzünü bana dönüyor. Sertçe yutkunuyor ve sonra gözlerini benimkilere dikeyor.

Acım ela gözlerine yansıyor ve kendimi durduramayarak ilerleyip yüzünü çerçeveleyorum. Ağzımı onunkine bastırarak, ona duyduğum sevginin her zerresiyle onu öpüyorum. Kendimi ona bırakıyorum ve bunun onu son kez tadışım olmaması için dua ediyorum.

O da beni aynı şiddetle öptüğünde vücudum titremeye başlıyor.

Tanrım, beni sevdiğini hissediyorum, Malyshka. Benim için ne hissettiğini bilmeden beni nasıl böyle öpebilirsin?

Ariana öpücüğü kesiyor ve ben de alnımı onunkine bastırıyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki. Bunu asla unutma."

Benden uzaklaşırken yüzü duygusallıktan paramparça oldu ve sonra merdivenleri tırmanıp aceleyle jetin kabinine girdi.

Bir şekilde geriye doğru birkaç adım atmaya başarıyorum ve çok geçmeden uçak hareket etmeye başlıyor.

Jetin yerden havalanana kadar hızlanmasını izlemek kalbimi yerinden söküyor.

Titreyen bir nefes alıyorum ve sonra görüşüm bulanıklaşıyor. Gökyüzünde kaybolana kadar jeti görebilmek için hızla gözlerimi kırptıştırıyorum.

Bacaklarım tutmuyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Seveceğim tek kadınla aramdaki mesafe arttıkça, saatimin panik düğmesine basmayı başarıyorum çünkü tekrar ayağa kalkacak gücüm yok.

Ariana geri dönmezse ne yaparım? Onsuz nasıl yaşarım?
Yapamam.

Onu bir daha kucağıma alamayacağımı hayal bile edemiyorum. Onu öpemeyeceğimi. Bana dik dik bakmamasını. Onun zevk iniltilerini duymamayı.

İsa.

Bir elimi göğsüme bastırıyorum, acı dayanılmaz.

Lastik sesleri duyuyorum ve birkaç saniye sonra Alexei önümde çömeliyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerimi arkadaşımın kılere dikerek, "Ariana gitti," diyorum.

"Ne?" Alexei'nin yüzünde şok dalgaları beliriyor ve önce havaalanına, sonra da bana bakıyor. "Neden?"

Acıya rağmen nefes alıyorum. "Benim hakkımda ne hissettiğinden emin değil. Eve gitmek istedi."

Alexei'nin kolları beni sarıyor ve ben yıkılıyorum.

Hayatımda ilk kez paramparça oluyorum.

Alexei beni ayağa kaldırırken, "Bir yolunu bulacağız," diyor.

Başımı sallıyorum. "Ya beni sevmiyorsa? Onu zorlayamam."

Alexei omuzlarımı sertçe kavıyor ve benimle göz göze geliyor. "Ariana seni seviyor. Vurulduğunda bunu gün gibi gördüm. O kadın seni seviyor, Demitri."

"O zaman neden gitsin ki?"

"İşte bunu çözmemiz gerekiyor." Alexei bir kolunu omzuma doluyor ve onunla birlikte gelen Sacha'ya, "Diğer cipi eve geri götür," diye bağıyor.

Eğer Alexei haklıysa, ki nadiren yanılır, o zaman Ariana neden ayrılısın?

Alexei'nin SUV'unun yolcu tarafına tırmanıyorum ve o direksiyonun arkasına geçtiğinde, "Nereden başlayacağımı bilmiyorum" diyorum.

Odaklanma yeteneğim boka sardı. Ariana dünyamı alt üst etti ve o yanımda olmadan düşünmek çok zor.

"Bir çanta hazırlayacaksın ve peşinden gideceksin. Onu izleyecek ve neden kaçtığını öğreneceksin," diye cevap veriyor Alexei.

"Ona zaman vereceğimi söyledim."

"Ona zaman tanıyabilir ve yine de onu izleyebilirsin," diye mırıldanıyor. "Lanet olsun, seninkini karıştırdığı gibi benim kafamı da karıştıracaksa bir kadını asla sevmem."

Bölüm 31

ARIANA

Oturuyorum, emniyet kemerini kucağıma bağlıyorum ve ilk hıçkırık içimden geçerken kollarımı kendime sarıyorum.

Tanrım, çok acıyor.

Uçak hareket etmeye başlıyor ve ben bir çığlık atıyorum, sesi bastırmak için ağzımı kapatıyorum. Vücudum sertçe titriyor ve kalp ağrısı beni sararken göğsüm acıyla sıkışıyor.

Seni seviyorum, Demitri.

*Ne kadar çok olduğunu asla
bilemezsin. Beni birçok yönden
kurtardın.*

Bana sadakatin var olduğu bir dünya gösterdin.

Bana gerçek aşkın ne olduğunu öğrettin.

Ağlamalar şiddetle geliyor, nefes almakta zorlanana kadar göğsümü ağrıtıyor. Yüzüm ateş gibi, gözyaşlarım tenimi serinletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Daha fazla hayat kurtarın.

Olduğunuz gibi inanılmaz bir adam olmaya devam edin.

*Benim için yaşa. Alexei ile kış tekmeleyerek uzun bir
hayat yaşa. Seni asla unutmayacağım. Bir gün bile.*

Bir saniye bile.

Dayanılmaz acıdan iki büküm olurken, Demitri'yle olan anılarıma kaçıyorum ve onlardan biraz teselli bulmayı umuyorum.

Yürüyüşü. Her adımı güçle dolu.

Bana bakışı, ruhumun derinliklerini görmesi.

Parmakları tenimde gezinirken dokunuşu.

Malyshka.

Peşimden göle atladığında. Çıplak

vücudunun benimkine karşı nasıl

hissettirdiğini.

Demitri.

Beni sımsıkı saran kollarının hatırasıyla, kalbimi toza dönüştüren dayanılmaz acının ötesinde nefes almak için mücadele ediyorum.

Bu gezegende yürüyen en olağanüstü adam tarafından sevildikten sonra hayatıma nasıl devam edebilirim?

Hiçbir öpücük onunkiyle kıyaslanamaz. Hiçbir kol bana onun yanında hissettiğim güvenliği veremez.

Demitri senin için kurşun yedi, Ariana. Senin için ölmeye hazırды. Devam etmenin bir yolunu bul. Onun için.

Onu güvende tutmanın tek yolu bu.

Uçak Seattle'a indiğinde ve ben güneş ışığına çıktığımda, her şey çok parlak görünüyor.

Nikhil bir cipin yanında beni bekliyor ve ona doğru yürürken yanaklarımı silip çenemi yukarı kaldırıyorum.

"Merhaba Ariana," diyor arabaya ulaştığımda. "Demitri seni süresiz olarak koruyacağımı söyledi."

Süresiz olarak.

Sonsuza kadar.

Demitri ona geri dönmeyeceğimi biliyor.

Bana veda öpücüğünü verdiğinde zaten biliyordu ama yine de gitmeme izin verdi.

Başımı sallıyorum ve Nikhil'in kalp ağrımı görmemesi için başımı eğerek yolcu koltuğuna tırmanıyorum.

Demitri seni bırakacak kadar seviyorsa, sen de bırakabilirsin.

"Eve mi?" Nikhil direksiyonun arkasına geçtikten sonra soruyor.

Tekrar başımı salladım. "Eve."

Aklıma hemen ada geliyor.

Nikhil beni daireme götürürken, pencereden tanıdık sokaklara ve binalara bakıyorum ve şimdi hepsi çok yabancı geliyor.

Burası artık evim değil.

Nikhil cipi apartmanın önünde durdurduğunda yorgunluktan bitap düşmüştüm. O da iniyor ve benimle birlikte yürüyor. Evime adım attığımda Nikhil odaları arıyor ve sonra "Etiket hâlâ sende, değil mi?" diyor.

Başımı sallıyorum ve gömleğimin altından çıkarıp ona gösteriyorum. "Eğer bir şey olursa panik düğmesine bas. Ben içeride olacağım.

Binanın hemen dışında bir araba var. Bir planınız varsa bana haber verin." Cebinden telefonunu çıkarır ve "Telefonunu bana ver" der.

Yatak odamı işaret ediyorum. Demitri'nin beni kaçırdığı gece şarjda bıraktığım yerde. Odaya doğru yürüyüp yatağımın başucundaki masadan cihazı alıyorum. Ekran kilidini açıp mesajları kontrol ettiğimde, hepsinin spam olduğunu görüyorum.

Kimse gittiğimi fark etmedi.

Oturma odasına geri dönüyorum ve Nikhil'e telefonu veriyorum. Numarasını cihaza programlıyor ve sonra

Numaramı almak için kendi telefonumu.

"Bana her gün planlarınızı mesaj atın, böylece gideceğiniz rotalara bakabilirim."

"Ya beklenmedik bir şey yapmak istersem?"

"O zaman beni ara. Ne zaman dışarı çıkmaya hazır olursan bana haber ver, seni kapıdan alırım."

"Tamam." Nikhil ön kapıya doğru yürürken, "Eğer sürekli beni izliyorsan, ne zaman uyuyacaksın?" diye soruyorum.

"Sacha yakında bana katılacak. Merak etme."

Kapıyı çekip kapatmasını izliyorum ve sonra dönüp eskiden evim dediğim yere bakıyorum. Şimdi sadece boş geliyor.

Yatak odasına yürüyorum, yatağa sürünüyorum ve yorganın üstüne yığılıyorum ve sonra vazgeçmek zorunda kaldığım aşkım için ağlıyorum.

Hissettiklerimi tarif edecek kelime yok. Sanki kanser, sahip olduğum tüm mutlu hisleri yok ediyor.

Demitri benim hayatım oldu ve onsuz var olmak neredeyse imkansız olacak.

DEMITRI

Ariana ayrıldıktan iki gün sonra jetten indim. Alexei, sağlıklı düşünmeye başlayabilecek kadar sakinleşene kadar yanımda oturdu.

Hala neden gittiğini bilmiyorum ama kesinlikle bana karşı ne hissettiğini bilmediği için değil. Gittiği gün ona inandım çünkü kalmanın mantıklı olduğunu düşündüm.

normal bir insan için zor olurdu. Ben kolay bir hayat yaşamıyorum.

Ama sonra Ariana'nın birlikte geçirdiğimiz süre boyunca her şeyi ne kadar iyi idare ettiğini düşündüm. Vurulmadan önce bana nasıl baktığını hatırlıyorum - sanki onun hayatıymışım gibi.

Uyandığımda, o zaman farklıydı. Yani ya çatışma ve benim yaralanmam onu çok korkuttu ya da kaçırdığım bir şey var.

Nikhil kaşlarını çatarak beni karşıladı. "Sacha'nın geleceğini sanıyordum."

"Alexei ile kalıyor. Bana bilgi ver."

"Onu bıraktığımdan beri evden çıkmadı."

Hemen kaşlarımı çattım. Evinde yemek olmadığını bildiğimden, "Yemek mi getirtti?" diye soruyorum.

"Hayır."

Cipin yolcu kapısının yanında durduğumda endişem artıyor. "Onu kontrol ettin mi?"

"Evet. Mesajlara cevap veriyor."

"Ama onu gerçekten görmedin?" Sesimde parıldayan öfkeyle soruyorum.

"Hayır. Onu boğmamamı söylemiştin. Yalnız kalmak istediğini düşündüm."

Sakinleştirici bir nefes alarak arabaya bindim. Nikhil iniş pistinden uzaklaştığında, "Sen gündüz vardiyasını alacaksın, ben de gece vardiyasını alacağım," diyorum.

"Tamam. Nereye?"

"Ariana'nın evi," diye mırıldanıyorum yanımda getirdiğim çantayı açarken. Birkaç güvenlik kamerası çıkardım. "Sen

Onu kontrol et ve bunları dik ki o dairede neler olup bittiğini görebileyim."

"Tamam." Nikhil bizi şehrin içinden geçiriyor ve Ariana'nın binasının karşısındaki yolda durduğumuzda, ona ne kadar yakın olduğumu bilerek biraz daha rahat nefes alıyorum.

"Kameraları yerleştirdiğini görmesine izin verme," diye hatırlatıyorum ona, zorunda olmasam da.

"Tamam." Nikhil arabadan iniyor ve ben de onun yolun karşısına geçip apartmanın içinde kayboluşunu izliyorum.

Dizüstü bilgisayarını çıkarıp açıyorum ve bana kameraları gösteren ekranı getiriyorum. Üçü de sabit duruyor ve sonunda biri açılıyor ve oturma odasının, ön kapının ve mutfakın görüntüsünü alıyorum.

Birkaç dakika sonra, ikincisi çevrimiçi oluyor ve bana Ariana'nın yatak odasını dolabın açısından gösteriyor.

Ariana yorgani başına çekmiş, Nikhil'in dudaklarının kıpırdadığını görünce sesi açıyorum.

"Yemek yedin mi?" diye sorduğunu duyuyorum.

'Mhh... Ben iyiyim. Git,' diye mırıldanıyor Ariana, sesi çok yorgun geliyor.

Nikhil yatak odasından çıkıyor, mutfak dolaplarını ve buzdolabını açışını izliyorum, sonra oturma odasındaki kameraya bakıp başını sallıyor. Daireden çıktığında, binadan çıkana kadar girişi izliyorum.

Ariana'nın yataktan kalkmadığını gösteren ekrana tekrar bakıyorum ve bir iç çekiyorum.

Ne yapıyorsun, Malyshka?

Nikhil direksiyonun arkasına geçti. "Sadece iki kamera yerleştirdim."

Başımı salladım. "İyi bir manzaram var. Hadi gidip ona yemek getirelim."

En yakın Walmart'a gidiyoruz ve reyonlar arasında yürürken Nikhil mırıldanıyor: "Seninle alışverişe çıkacağımı hiç düşünmemiştim. Bu çok garip."

Bir kahkaha attım. "Kapa çeneni ve üç kutu peynirli makarna al."

Onun için hazırlaması kolay olacak şeyler ve meyve alıyorum ve sonra daireye geri dönüyorum. Dizüstü bilgisayarımı açarken "Bir şeyler yediğinden emin ol" diye emrediyorum.

"Tamam."

Nikhil yiyecek torbalarıyla içeri girerken ben de kamera kayıtlarını kontrol ediyorum. Yatak odasında Ariana sırtüstü yatıyor, ayaklarını yatağın başlığına dayamış. Sadece tavana bakıyor. Birden sarsılmaya başlıyor ve ağlarken bir kolunu yüzüne atıyor.

Onun parçalanışını izlerken kalbim sıkışıyor ve vücudumdaki kaslar geriliyor.

Neden, Malyshka?

Cebimden telefonumu çıkarıp mesajlaşma uygulamasını açıyorum. Gittiğinden beri ona ulaşmamıştım ama artık kendimi tutamıyorum.

Demitri: Nasılsın?

Mesajı gönderiyorum, sonra da kamera görüntülerini izliyorum.

Hiç enerjisi kalmayan Ariana telefonuna uzanıyor ve ekranın ışığı yüzünü aydınlatıyor.

İsa.

Bitkin görünüyor ve ağlamaktan gözlerinin etrafında kırmızı lekeler var. Mesajı açıyor ve ardından bir hıçkırık daha dökülüyor. Telefonu göğsüne bastırarak cenin pozisyonunda kıvrılıyor ve tekrar kendini kaybediyor.

Nikhil daireye girer ve bu Ariana'nın yorganı tekrar başına çekmesine neden olur. Tüm yiyecekleri paketliyor ve sonra bir çatal alarak yatak odasına bir kase karışık meyve götürüyor.

'Yemek yemen lazım. Gel, otur,' diyor.

'Sadece ayrılmak o içinde ve Mutfak. Ben yemek o sonra,' Ariana sesi titreyerek ve boğuk bir şekilde mırıldanıyor.

'Şimdi, Ariana. Gerekirse seni zorla beslerim,' diye onu uyarır Nikhil.

Ariana örtüleri arkaya atar ve doğrulup elini uzatarak meyveyi alır. Yiyeceği aşağı iter, sonra Nikhil'e ters ters bakar. *"Mutlu musun? Şimdi git buradan!"*

'Mutfakta yemek var. Yemek yiyip yemediğini her gün kontrol edeceğim' diyerek onu bir kez daha uyarıyor ve sonra oradan ayrılıyor.

Ariana Nikhil evden çıkana kadar kıpırdamadan oturur, sonra yatağa uzanır ve telefonunun kilidini açarak ona bakar.

Yazmaya başlıyor ve her birkaç saniyede bir ağlamaya başlarken duraklıyor. Onun çırpınışını izlemek çok zor ve Nikhil arabaya geri dönerken gözümü ekrandan ayırmıyorum.

Mesajı göndermesi neredeyse on dakikasını alıyor.

Ariana: Ben iyiyim. Eski rutinime geri dönüyorum. Bir makyaj dersi hazırlamakla meşgulüm ve daha sonra annemi ziyaret etmeyi planlıyorum. Sen nasılsın?

Bir cevap yazarken başımı sallıyorum.

İşe döndüm. Benim hakkımda ne hissettiğini anlama konusunda ilerleme kaydediyor musun?

Mesajı gönderiyorum ve hemen okumasını izliyorum. Yine yıkılıyor, yüzünü yorganın içine bastırıyor ve sonra sesini duyuyorum, boğuk ama kelimeleri seçebilecek kadar net. 'Tanrım, yapamam. Bu çok zor.

Sırt üstü dönüp birkaç derin nefes alıyor ve elinin tersiyle yüzündeki gözyaşlarını siliyor. Ekranı bakarak fısıldıyor: *'Seni çok seviyorum. Keşke bunu sana söyleme şansım olsaydı.*

Sözleri içime işlerken nefes alışım yavaşlıyor.

Biliyordum amına koyayım.

Bir mesaj yazıyor ve mesaj geldiğinde yalanına bakıyorum.

Ariana: Evet, çok düşündüm. Senden uzakta olmak bana kesinlikle ihtiyacım olan netliği verdi. Bu benim için anlık bir şeydi. İlişkimizi profesyonel tutabilir miyiz? Benimle sadece iş için iletişime geç.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum, sonra isteğine cevap veriyorum.

Demitri: Sen kendi işini yap, ben de kendi işimi.
Koşmaya devam et, Malyshka. Hemen arkandayım.

Bölüm 32

ARIANA

Demitri'den en son haber alalı bir hafta oldu. Kalp ağrım her geçen gün artıyor ve onu o kadar çok özleyorum ki bir şey yapmakta zorlanıyorum.

Nikhil her gün beni kontrol etmeseydi, muhtemelen ölene kadar yatakta yatardım çünkü kalkacak bir şey yok.

Ancak Nikhil'in Demitri'ye benim hakkımda bilgi veriyor olabileceği korkusu, yorgun bedenimi yataktan sürüklememe neden oluyor. Tamamen bitkin hissederek duş alıyorum ve zombi gibi görünmemek için kendimi hazırlıyorum.

Bir kot pantolon, uzun kollu bir gömlek ve bir kazak giyip telefonumu elime alıyorum ve Nikhil'e mesaj atıyorum.

Ariana: Annemi ziyaret etmek istiyorum.

Hemen cevap veriyor.

Nikhil: Geliyorum.

Telefonumu cebime sokuyorum ve mutfağa doğru yürüyorum. Buzdolabından bir şişe su alıp birkaç yudum içiyorum.

Ön kapı açılıyor ve Nikhil'e bakıyorum. "Kendin için fazladan bir anahtar mı yaptın?"

"Evet." Ses tonunda özür yok.

Sadece başımı sallıyorum ve onu apartmandan çıkarken takip ediyorum. Cipin yolcu tarafına tırmanırken kalbim küt küt atmaya başladı.

Demitri'nin odunsu tıraş losyonunu kokladığımda. Derin bir nefes alıyorum, kokuyu daha fazla alıyorum ve içim parçalanıyor.

Nikhil direksiyonun arkasına geçtiğinde, "Kokuyu alıyor musun?" diye sordum.

Bir nefes alıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Demitri."

Nikhil başını sallıyor, motoru çalıştırırken rahatlamış görünüyor. Bizi huzurevine götürürken, "Size içeriye kadar eşlik etmem gerekecek ama saygılı bir mesafeyi koruyacağım," diyor.

"Tamam." Derin bir nefes daha alıyorum, ama koku gitmiş ve kalbim bir kaya gibi midemin çukuruna batıyor.

Huzurevine vardığımızda Nikhil etrafı kontrol ettikten sonra, "Garip görünen birini görürseniz bana haber verin" diyor.

Başımı salladım ve kapıyı iterek açtım. Girişten geçip resepsiyona gidiyorum, böylece kaçırdığım ayın ödemesini ayarlayabiliyorum. Babamın bana bıraktığı paraya erişmem biraz zaman alacak ve umarım beklemeye razı olurlar.

Resepsiyon görevlisi bana gülümsüyor ve ben de "Finans departmanından biriyle görüşebilir miyim?" diye soruyorum.

"Elbette, beklerken oturun." Pencerelele doğru yürüyorum ve park alanına bakıyorum.

Finans departmanından bir adam yanıma geliyor ve Nikhil'in bir adım daha yaklaştığını fark ediyorum. Ona elimi sallıyorum.

geri çekilip adamı bir ofise kadar takip etmek.

Bir masaya oturduktan sonra, "Babamın cenazesi için şehir dışındaydım. Geçen ayın ödemesini kaçırdım ama yakında geciktirdiğim miktarı ödeyebileceğim. Bana biraz zaman tanıyabileceğinizi umuyorum."

"Hasta kim?" diye sorar.

"Beth Robinson."

Adam sistemi kontrol ediyor, sonra başını sallıyor ve kalbim daha da sıkışıyor.

"Hesap güncel," diyor. Kaşlarımı çatarak öne doğru eğildim. "Öyle mi?"

"Aslında, önümüzdeki altı ay için peşin ödeme yapıldı."

"Ne?" Ona şaşkın bir bakış attım. "Doğru hesapta mısınız?"

"Evet." Tekrar kontrol ediyor, sonra görebilmem için ekranı çeviriyor. Gözlerim annemin bilgilerinin üzerinde geziniyor ve sonra işlem bölümünde hesaba yetmiş binlik bir ödeme yapıldığını görüyorum.

"Ödemeyi kimin yaptığını görebiliyor musunuz?"

Adam bakıyor, sonra diyor ki, "Referans bölümünde sadece Beth Robinson görünüyor. Daha fazlasını öğrenmek için bankayla iletişime geçmem gerekecek."

Demitri hesabı ödedi mi?

Muhtemelen.

Sandalyeden kalkarken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ah... teşekkür ederim."

"Bir şey değil. İyi günler dilerim."

"Sen de." diye mırıldanarak başımı sallıyorum. Ofisten ayrılıp rezidans bölümüne doğru yürüyorum. Hemşire odasında duruyorum ve Ashley'i görünce dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum.

"Hey."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Selam tatlım. Seni bir süredir görmüyorduk." Gözleri üzerimde geziniyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Hasta mıydın?"

"Evet." Koridoru işaret ediyorum. "Annem nasıl?"

"Birkaç hafta önce kim olduğunu hatırlayamadığı kötü bir dönem geçirdi. Onu sakın tutmak için ilaçlarını ayarladık."

Başımı salladım ve "Onu ziyaret etmemin bir sakıncası var mı?" diye sordum. "Evet, sadece çalışanlardan biri gibi davran."

Koridorda yürüyorum ve annemin odasına ulaşıyorum, kapı aralığında duruyorum ve pencerenin önündeki sandalyede oturan anneme bakıyorum.

Selam anne. Buralarda olamadığım için üzgünüm.

İçeri giriyorum ve sandalyesinin yanında durup çömeliyorum. Bana bakmıyor ve ben de sesimi neşeli çıkmaya zorluyorum. "Merhaba."

Annem pencereden dışarı bakmaya devam ediyor. Elimi uzatıp usulca dizine koyuyorum ama ondan bir tepki alamıyorum.

Annemin kabuğuna bakarken, bunun benim geleceğim olabileceğini fark ettim. Tıpkı onun gibi ben de hayatımın aşkıyla tanıştım ve onu bırakmak zorunda kaldım. En azından o bana sahipti ama benim Demitri'nin anısını yaşatacak bir çocuğum bile yok.

Kalp acısı ona bunu mu yaptı? Babam olmadan devam edemedi ve yavaş yavaş içten içe öldü mü?

Ayaklarının dibine oturup yanağımı bacağına yaslıyorum. "En harika adamla tanıştım anne." Omuzlarım sarsılmaya başladı. "Onu bırakmak zorunda kaldım ve bu beni öldürüyor."

Birden annemin elinin saçlarımı okşadığını hissediyorum ve gözlerim ona dikiliyor. Bana sempati ile bakıyor, kendi gözleri de yaşıyor.

"Onu çok özlüyorum," diye itiraf ediyorum ona, o an beni bunaltıyor.

Başını sallıyor ve avucunu tekrar saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Ben de seni özlüyorum," diye hıçkırarak inliyorum.

Yüzünde bir damla gözyaşı beliriyor ve sonra pencereden dışarı bakmaya devam ediyor.

Gözyaşlarıma hâkim olamayıp ayağa kalkıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum." Odadan aceleyle çıkıp Nikhil'in yanından hızla geçerek cipe doğru ilerliyorum.

Nikhil hemen arkamdaydı ve yolcu kapısını açarak "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Başımı salladım, yanaklarımı sildim. "Evet, onu böyle görmek çok zor."

Demitri olmadan bana ne olacağını görmek için.

DEMITRI

Geçtiğimiz iki hafta içinde Ariana evinden sadece bir kez ayrıldı ve o da annesini ziyaret etmek içindi. Nikhil ziyaretin iyi geçmediğini ve annesinin giderek kötüleştiğini söyledi.

Ariana yataktan kanepeye geçiyor ve tek yaptığı gözlerini dikip bakmak. Günde sadece bir kez Nikhil onu kontrol ettiğinde yemek yiyor.

Onun gözlerimin önünde yok oluşunu izlemek beni sınırlarıma kadar zorluyor. Ona istediği zamanı verdim ve bundan her gün pişmanlık duyuyorum.

Onu tekrar kaçırmayı planlıyorum ve bu sefer her şey hazır. Neden beklediğimi bilmiyorum.

Sana gelmemi söyle, Malyshka.

Gecenin bir yarısı ve Ariana oturma odasında oturuyor. Başını kaldırıyor ve odanın etrafına bakıyor. Gözleri kapanıyor ve başını sallıyor. 'Bunu daha fazla yapamam. Onsuz nasıl yaşayabilirim? Ayağa fırlar ve sehpayı tutarak kenara iter. "Yapamam..." Nefesi boğazında düğümleniyor ve sonra daireyi parçalara ayırmaya başlarken dudaklarından taşıyor.

Kalbim ikiye bölündü ve arabanın kapısını iterek açtım, dışarı çıktım ve caddenin karşısına koştum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve kendim için yaptığım anahtarı kullanarak kapının kilidini açıp içeri dalıyorum.

Ariana'nın arkasından yaklaşıyorum ve başka bir şeyi yok etmesini engellemek için kollarımı ona doluyorum. Karşı koymadan bana yaslanırken yürek parçalayan hıçkırıklar dökülüyor. Onunla birlikte çömeliyorum ve

Yüzünü bana çeviriyorum. Aklını kaybetmiş gibi hararetli bakan gözlerinde hiçbir tanıma yok.

İğneyi cebimden çıkarıp dişlerimi kullanarak kapağını çıkarıyorum ve ardından ona sakinleştirici enjekte ediyorum. Kapağı tekrar takıyorum ve boş şırıngayı cebime koyuyorum. Kollarımı sırtının ve dizlerinin altından geçirerek, ayağa kalkarken onu göğsüme doğru kaldırıyorum.

Ön kapıya doğru yürürken, nemli alnına bir öpücük konduruyorum ve fısıldıyorum, "Şşş, Malyshka. Uyu. Ben yanıdayım."

Ön kapıyı arkamdan kapattım ve onu SUV'ye taşıdım. Onu arka koltuğa yatırıp direksiyonun arkasına geçtikten sonra telefonumu çıkarıp Alexei'nin numarasını çeviriyorum.

Saniyeler içinde cevap veriyor. "Her şey yolunda mı?" "Ariana'yı adaya geri götürüyorum. Nikhil'e söyle." "Tamam. Yani işleri yoluna koyuyor musunuz?"

"Yapacağız," diye mırıldanıyorum ve sonra aramayı sonlandırıyorum.

Cehennem de olsa, yüksek su da olsa, yapacağız. Bu çılgınlık şimdi sona eriyor. Özel havaalanına gidiyorum ve Ariana'yı uçağa taşıyorum. Onu bir koltuğa oturtuktan sonra kemerini bağlıyorum ve alnına bir öpücük daha konduruyorum. Onun yumuşak kokusundan derin bir nefes alıyorum ve arkasına yerleşmeden önce kapıyı kapatıyorum. kontroller.

Uçuş ve adaya tekne yolculuğu sırasında kendimi sakin hissediyorum. Ariana'yı yatak odama götürdüm ve vücuduna biraz besin girmesi için serum taktım.

Geride durup ona bakıyorum ve sonra göğsümde öfke

kabarmaya başlıyor.

Bunu neden yaptın?

Ona duyduğum öfke artmaya devam ederken, bir şeyler yumruklayabilmek için spor salonuna gitmeden önce dolabıma gidip bir eşofman giyiyorum.

Sakinleşmeye çalışırken vücudumu sonuna kadar zorlayarak kum torbasına uzandım.

Ariana'nın akli başına gelene kadar bu adada kalacağız.

*Artık kaçmak yok. Artık
kovalamak yok.*

Bir daha asla yanımdan ayrılmayacak.

Yavaşlıyorum ve bir adım geri atarak nefesimi tutuyorum.

Onu zorlamayacağımı söyledim ama siktir et. Ariana'nın artık seçme şansı yok.

Yatak odasına dönüp duş alıyorum ve eğlence odasından bir sandalye getiriyorum. Yatağın yanına yerleştirip oturuyorum ve Ariana'nın uyumasını izliyorum.

Serum bitince çıkarıp Ariana'nın hayati değerlerini kontrol ediyorum. Kan basıncı normal ve yanaklarında renk var.

Tekrar oturup içimi çektim ve sakinleştiricinin etkisinin geçmesini bekledim.

Uyandığında, sen ve ben olacağız, Malyshka.

Artık yalan yok.

Bölüm 33

ARIANA

Kendime geldiğimde bir yük treni tarafından ezilmiş gibi hissediyorum. Bir inilti çıkarıyorum ve yan dönüyorum, yatak taze çamaşır ve Demitri karışımı gibi kokuyor. Yüzümü yastığa bastırıp derin bir nefes alıyorum.

Uyanmak istemiyorum.

Sonra sessizlik beni etkiliyor. Şehir hayatının vızıltısı yok. Sadece mutlak sessizlik.

Belki de sonunda öldüm. Bir kız umut edebilir.

Yavaşça zihnim açılıyor ve sonra birinin beni tuttuğunu hatırlıyorum. Ayağa fırlıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve etrafıma bakıyorum.

Demitri'yi yatağın yanındaki sandalyede otururken gördüğümde vücudum sarsılıyor, gözleri karanlık bir şekilde bana bakıyor. Acayip kızgın görünüyor.

Bir an için sadece ona bakabiliyorum, her santimini içime çekiyorum.

"Ariana," diye homurdanıyor, yüz hatları granitten oyulmuş. "Uhm... selam." Odaya tekrar göz gezdiriyorum ve onu tanır. "Adada mıyız?"

Demitri yavaşça başını sallıyor ve sesi buz gibi soğuk bir şekilde, "Seni kaçırdım. Yine."

"Oh." Dilim dışarı fırladı ve dudaklarımı ıslattım. "Neden?"

Demitri öne doğru eğilir, yırtıcı bir harekettir bu. "Bana ait olanla ilgilenmedin."

"Ha?"

Yorganı geri itiyorum, ama sonra bana çıkışıyor, "Kıpırdama lan. Yemin ederim seni lanet yatağa bağlarım."

Kaşlarım havaya kalktı. Ağzımı açtığımda beni susturmak için başını sallıyor. "Seni izliyordum, o yüzden bana yalan söylemeye kalkma. Neden gittin lan?"

Ağzımı tekrar açtım ama Demitri, "Bana yalan söyle, söz veriyorum, seni dizime yatırıp deliliğini tokatlayacağım" dedi.

Kaşım yine havaya kalktı.

"Neden gittin?" diye sorar. "Ben..."

ben... değildim -"

"Bana karşı hislerinden emin olmadığını söylemeye cüret etme. Beni sevdiğini söylediğini duydum. Tekrar dene. Bu sefer gerçeği söyle."

Omuzlarım çöküyor ve bir elimi gözlerime götürüyorum. Demitri'yle savaştık gücüm kalmadı. Sertçe yutkunuyorum, ağzım kuruyor. "Dikkatin dağıldığı için neredeyse ölüyordun. Eğer orada olmasaydım, vurulmayacaktın."

Demitri sandalyede arkasına yaslanıyor ve başparmağını çenesinin altına yerleştirerek parmak eklemlerini ağzına bastırıyor. Ben yorganla oynamaya başlayana kadar bana bakıyor, ve sonra biraz daha bakıyor.

Sonunda başını sallıyor. "Yuri'nin kendi kanında boğulmasını izlerken dikkatim dağılmıştı ve Alexei ile anlaşılamamanızdan endişeleniyordum. Ama sen orada olduğun için bunlar olmadı. Aksine, şu anda senin sayende hayattayım."

Gözlerimi ellerimde tuttuğum kumaşa indiriyorum. "Birlikte olamayız. Hayatına mal olacaksa olmaz."

Aramızda bir sessizlik oluyor, sonra Demitri şöyle diyor: "Hayatım boyunca Alexei için öleceğimi biliyordum ama uğruna yaşanacak kimse yoktu. Ta ki sana kadar."

Sözleri kalbimi parçalıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Ölmenin sebebi ben olmayacağım."

"Ariana." Ben ona bakana kadar bekliyor. "Sen olmadan herkes ölür. Sen yanımda olmadan işimi yapamam."

Tanrım.

"Ama... ama," diye soluk soluğa kalıyorum, söyleyecek bir şey bulamıyorum.

Demitri ayağa kalkıyor ve yatağa oturmaya geliyor. Bir elini yanağıma koyarak eğiliyor. "Bir hata yaptım. Bir daha olmayacak."

"Bunu bilemezsin," diye ağlıyorum.

"Güven bana," diyor bana doğru eğilerek. "Ben kendimi biliyorum. Bir daha asla olmayacak." Bana güven verici bir bakış atıyor. "Ayrıca, kurşun geçirmez yelek giymeliydik. Bu sadece benim yaptığım aptalca bir hataydı."

Ona bakıyorum ve sonra fısıldıyorum, "Bana her zaman kurşun geçirmez yelek giyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum." Ellerini hareket ettiriyor, başparmaklarını gözlerimin altındaki koyu halkaların üzerinde gezdiriyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Şimdi burada olman daha iyi.

"Aç ve kirli," diye cevap veriyorum, ağzımın kenarı kalkıyor.

"Ben sana yiyecek bir şeyler hazırlarken duş al."

Yataktan kalkıyoruz ve sonra sormayı düşünüyorum, "En azından bana bir çanta kıyafet hazırladın mı, yoksa beni yine omzuna mı attın?"

Kulağa karanlık gelen bir kıkırdama çıkarıyor. "Cezanın bir parçası. Seni çıplak istiyorum."

Dudaklarım aralanıyor ve onun odadan çıkışını izliyorum.

Ceza mı?

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve sonra Demitri'nin bana geri döndüğü aklıma geliyor. Bizden asla vazgeçmedi.

Daha konuşacak çok şeyimiz olmasına rağmen, sanki kalbim iki haftadır ilk kez atıyor gibi hissediyorum.

Banyoya yürüyorum ve muslukları açarak taytımı ve tişörtümü çıkarıyorum. Spreyin altına girip vücudumu ve saçlarımı yıkamak için acele etmiyorum.

Demitri benim için geldi. Bir kez daha, ona en çok ihtiyacım olduğu anda.

Konuşmamızı ve benim sayemde hayatta olduğunu söylediğini düşünüyorum ve bu yaralı kalbime merhem gibi geliyor.



Duştan çıkıp vücudumu kuruluyorum ve saçımdaki fazla suyu sıkıyorum. Demitri'nin diş fırçasını alarak hızla dişlerimi fırçalıyorum ve ardından dolabına doğru yürüyüp gömleklerinden birini alıyorum. Kumaşı başımın üzerine çekiyorum ve odadan çıkıyorum.

Mutfağa girdiğimde bir tabakta krem peynirli bir dilim kızarmış ekmek ve bir fincan kahve vardı. Yanında da bir not.

Yemeğini ye ve odana git.

Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden bakıyorum ama Demitri'den bir iz yok.

Kahveden birkaç yudum alıyorum ve ardından bir dilim kızarmış ekmek alıp eğlence odasına doğru yürürken bir ısırık alıyorum. Demitri'yi orada ya da spor salonunda bulamıyorum ve mutfağa geri dönerken kahvaltımı bitiriyorum. Tostu kahvemle kalanıyla çalkalıyorum ve elimi tersiyle ağzımı silerek merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Belki güvenlik odasındadır?

Tam kaldığım odanın önünden geçmek üzereyken durup kapıyı açıyorum. İçeri adım attığımda Demitri'nin duvara yaslandığını görüyorum.

"Kapıyı kapat," diye mırıldanıyor duvardan uzaklaşırken.

Kapıyı kapattım, sonra Demitri kapıyı kilitledi ve anahtarı cebine koydu. "Artık kaçmak yok."

"Ah... bir adadayız," diye hatırlatıyorum ona. Kaçabileceğim hiçbir yer yok.

Bana doğru eğiliyor ve gömleğimi tutarak kumaşı başımın üzerine çekiyor, sonra da "Seni çıplak istediğimi söylemiştim" diyor.

Kaşlarımı çatmaya başlıyorum, sonra Demitri beni çekip omzuna atarken bir ciyıklama sesi çıkarıyorum. Beni yere fırlattı.

Sonra bileklerimden tutup kollarımı başımın üzerine kaldırmaya zorluyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ellerimi ferforje karyola çerçevesine bağlamak için bir kemer kullanırken, her şeyden çok şaşırmış bir şekilde kekeleyorum.

Ellerimi serbest bırakamayacağımdan emin olduğunda, kalçalarımın üzerine oturmak için aşağı iniyor ve ellerini başımın iki yanına yerleştirerek, karnımın sıkışmasına neden olan yırtıcı bir bakış atıyor.

"Cezan için hazır mısınız?" diye sorar.

"Neden cezalandırılıyorum?"

Başını öne eğiyor. "Bana yalan söyledin."

Ona ters ters baktım. "Ciddi misin? Yani beni yatağa bağlı ve çıplak mı bırakacaksın?"

Demitri üzerimden kalkarken başını sallıyor ve gömleğini kafasına geçirirken gözlerim açılıyor.

"Seni o yatağa bağlı bıraktığıma pişman olacaksın."

Anlamı ne?

Bizi yatakta çıplak bırakıyorsa kötü olamaz. Değil mi?

Kargo pantolonunu çıkardığında, gözlerim açgözlülükle kaslı vücudunu tarıyor. Kurşunların bıraktığı yara izlerine bakıyorum ve sonra Demitri yatağın ayak ucuna doğru ilerliyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Seni kızdırmak istemem ama bu cezadan çok uzak bir şey."

Karanlık bir kıkırdama çıkarıyor, ağzının köşesi kalkıyor ve sonra bir dizini yatağa koyarak kalçalarımı tutuyor ve tek bir akıcı hareketle yüzüstü dönüyorum.

Ah...

Sonra popoma sert bir şaplak geldi ve irkilerek bir çığlık attım.

Lanet olsun, bana şaplak mı atacak?

Demitri ayak bileklerimden tutup bacaklarımı açıyor ve sonra avuç içi popomun diğer yanağıyla buluşuyor ve her ikisinin de acımasına neden oluyor.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Sonra parmağını açıklığının üzerinde gezdiriyor ve kısık bir hırıltı çıkarıyor. "Şimdiden ıslak."

Beni tekrar tokatladığında omzumun üzerinden bakmaya başlıyorum ve bu sefer karnım sertçe sıkılıyor ve dudaklarımdan bir inilti süzülüyor.

Zihnim bana gücenmemi ve durmasını talep etmemi söylüyor, ama vücudum sıcaklıkla kızarıyor ve bu beni biraz şaşkın bırakıyor.

Demitri sırtıma eğilip omzuma bir öpücük konduruyor ve sonra elini tekrar bacaklarımin arasında hissediyorum, parmağı girişimi ovuyor. "Bu cezayı çok fazla seviyorsun, *Malyshka*."

Malyshka.

Tanrım, bana böyle seslenmesini özlemişim.

Popomu havaya kaldırıyorum, bana daha fazlasını vermesini sağlamaya çalışıyorum, ama bunun yerine benden uzaklaşıyor.

Bir kıkırdama çıkarır. "Gelmene izin vermeyeceğim."

Ne?

"Sen bana yalan söylemeden her şeyi konuşana kadar olmaz."

Bununla çalışabilirim.

Elini sol kış yanağıma koyuyor ve ısınan tenimi ovmaya başlıyor. "Bana neden gittiğini tekrar söyle."

Derin bir nefes alıyorum ve yanağımı yastığa dayıyorum. "Çünkü dikkatini dağıttım ve neredeyse ölüyordun."

Demitri'nin elinin kışıma değme sesi yüksek çıkıyor ve ardından cehennem gibi acıtıyor ve benden bir çığlık koparıyor. Tam öfke göğsümde patlarken, bir parmağını içime sokuyor ve ne kadar iyi hissettirdiğinin yoğunluğu öfkemi anında söndürüyor.

Merhaba, kırbaç, eski dostum.

Demitri beni parmaklarken, ağzı kulağıma gelene kadar tekrar üzerime eğiliyor. "Bu senin hatan değildi."

Başımı daha fazla çeviriyorum ve gözleriyle buluşuyorum. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama bu onun geri çekilmesine neden oluyor ve sonra beni tekrar tokatlıyor.

Arzu yıkıcı bir güç gibi bedenime yayılıyor ve nefesim dudaklarımın üzerinde patlıyor.

"Söyle," diyor.

"Ne?" Nefes nefese kaldım, kışım resmen yanıyordu.

"Vurulmamın senin suçun olmadığını." Hassas cildime masaj yapmaya devam ediyor ve bu beni duygulandırıyor.

Kelimeleri söylemem çok uzun sürdüğünde, diğer yanağıma çok sert bir şaplak atıyor ve ben de çığlığımı yastığa bastırıyorum.

Demitri klitorisimi ovmaya başladığında gözlerimden yaşlar süzülüyor ve duygularım her yere dağılıyor. Kalçalarım anında onun eline çarpıyor ve daha fazla sürtünme için yalvarıyor.

Tanrım, ben deliyim. Artık hiç şüphe yok.

Zevk kaslarımı sıkmaya başlıyor ve ne kadar iyi hissettirdiğinden inliyorum ve sonra acayip bir şekilde duruyor.

"Yemin ederim, Seattle'a döner dönmez
k a ç a c a ğ ı m , " diye tehdit ediyorum onu.

Demitri bir kıkırdama çıkarır. "Sana haberlerim var, *Malyshka*. Seattle'a geri dönmüyorsun." "Ne?"

Nefesim kesildi.

Klitorisime tokat atıyor ve beynim kısa devre yapıyor.

Vay canına. Kahretsin.

"Söyle," diyor.

"Ah... ne demem gerekiyordu?" Sesim soluksuz, vücudum bana hissettirdiği çelişkili şeyler yüzünden titriyor.

"Vurulmam senin suçun değil," diye hatırlatıyor parmağını tekrar içime sokarken.

Uhm.

Dudaklarımı yalıyorum ve zar zor "Vurulman benim suçum değildi" diyebilecek kadar beyin faaliyetim var.

Demitri parmağını içimden çekiyor ve ardından sol popomun yanağına bir öpücük konduruyor.

"Şimdi," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve derin, "bana karşı ne hissettiğini söyle."

"Şu anda kızgınlıkla berbat olmak arasında gidip geliyorum," diye mırıldanıyorum.

Beni bir kez daha tokatlıyor, ben de çığlığımı bastırmak için dişlerimi sıkıyorum, sonra da "Boş ver onu. Ben öfkeyle gidiyorum."

Ve sonra acayip bir şekilde kıkırdıyor. "Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Bölüm 34

DEMITRI

"Kızgın mısın?" Ariana sorar. "Neden? Seni güvende tutmak için terk ettim. Bana teşekkür etmelisin!"

İki elimi de kıpkırmızı kışına koyarak, parmaklarım boynuna dolanana kadar sırtına doğru ilerlemeden önce cildine masaj yapıyorum. Kulağına doğru eğildim. "Sana bu bedenin bana ait olduğunu söyledim ama sen kendini aç bıraktın."

Başını çevirip bana kaşlarını çattı. "Kırık bir kalpten ölmek üzereyken yemek düşünmediğim için beni affet."

Tekrar geri çekilip amını tokatlıyorum ve o da inliyor.

Kalçalarından tutup onu sırt üstü çeviriyorum ve ellerimi başının iki yanına koyarak ona ters ters bakıyorum. "Çünkü benden kaçmaya çalıştın."

"Çünkü seni güvende tutmak istedim," diye ısırtıyor Ariana.

Yüz yüze gelene kadar biraz eğildim. "Bir şeyi hemen açıklığa kavuşturalım. Ben koruyucuyum."

Sinirli bir şekilde gözlerini bana çevirdi. "Yaşamanızı ya da ölmenizi önemsediğim için özür dilerim."

Çenesini tutarak daha da yaklaşıyorum. "Oh, *Malyshka*, umursayabilirsin ama benim işimi yapmaya kalkma."

Yüzündeki öfke boşalıyor ve yerini incinmiş bir ifade alıyor. "Yani sadece oturup endişelenmem mi gerekiyor?"

"Hayır." Gözlerinin içine derin derin bakıyorum. "Bana güvenmen gerekiyor."

"İstiyorum," diye fısıldıyor.

"Öyle mi? Gerçekten mi?" Derin bir nefes alıyorum ve nefesim onun doğal kokusuyla doluyor.

Gözleri parıldamaya başlar. "Sana güveniyorum."

Yüzünü ellerimle çerçeveleyorum. "Benim hakkımda ne hissediyorsun?"

Duyguları yüz hatlarını kaplıyor ve sonunda itiraf ediyor: "Seni seviyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra "Söylemesi neden bu kadar zordu?" diye soruyorum.

"Çünkü sana nasıl hissettiğimi söylediğimde beni asla bırakmayacağını biliyordum."

Başımı iki yana sallıyorum. "İşte burada yanılıyorsun, *Malyska*. Sana benim olduğunu söylediğim gün ciddiydim. Bu gezegende seni bulamayacağım hiçbir yere kaçamazsın."

"Söz mü?" diye fısıldıyor. "Beni asla bırakmayacağına söz ver?"

"Sana yemin ederim." Bir elimi göğsümdeki yara izine bastırıyorum. "Senin için milyonlarca kurşunu göze alırım. Bir tanesinin bile aramıza girmesine izin verme."

"İki. İki kez vuruldun," diye mırıldandı Ariana sanki bunu bilmiyormuşum gibi.

"Diğer mermi Alexei'ye ait."

Gözleri bana duyduğu aşkla doluyor ve onu yatağa bağlı tutan kemeri çekiştiriyor. "Tanrım, çöz beni de sana sarılabileyim."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Seni cezalandırmayı bitirmedim."

Gözleri büyüdü. "Beni çoktan patakladın!"

"Bu, *Malyshka*, ben daha yeni başlıyordum."

Ağzımı onunkine yapııştırıyorum ve dilim ağzına daldığı anda göğsümden bir inilti yükseliyor.

Onu tekrar tadabileceğim. Benim bağımlılığım. Benim hayatım.

Ağzını yalayıp yutuyorum, onu tekrar sahipleniyorum. Dudaklarını şişene kadar dişlerimle dağlıyorum ve ancak o zaman öpücüğü kesip boynuna doğru ilerliyorum. Nabzını buluyorum ve onu işaretleyene kadar yumuşak tenini sertçe emiyorum.

Benimkini.

Göğüslerine doğru ilerliyorum, nefessiz kalıp sadece inleyebilene kadar her biriyle zaman geçiriyorum.

Benimkini.

Amına doğru yolumu yalıyorum ve sonra klitorisinin üzerine bir nefes üflüyorum. Ariana'nın kıcı yataktan kalktı ve hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı.

Ellerimi kalçalarına koyuyorum, sonra da "Daha fazla dayanamayacaksan tek söylemen gereken 'Evet'" diyorum.

"Neye?" diye nefes alıyor.

"Yakında anlayacaksın." Klitorisinin üzerine bir nefes daha üflüyorum ve sonra dilim içine dalıyor. Ona işkence etmeye başlıyorum, orgazma yaklaşmasını bekliyorum ve sonra duruyorum.

Ariana sinirli bir hırıltı çıkarır. "Bu lanet yatağa bağlı olduğum için çok mutlu olabilirsiniz. Yemin ederim seni tokatlardım."

Klitorisine karşı kıkırdıyorum ve sonra kendimi yukarı itiyorum. Aletimi yumruklayarak elime doğru itiyorum ve Ariana'nın gözleri bu manzara karşısında anında parlıyor.

"Tanrım, Demitri," diye nefes alıyor, kendimi okşamamı izleyerek tahrik oluyor.

"Sikimi mi istiyorsun, Malyshka?" Umutsuzca başını sallar.

Amına yaklaşıyorum, böylece sikimin başı açıklığının üzerinde fırçalanıyor ve sonra kendimi okşamaya devam ediyorum. Ariana yatakta kıvranıyor, sonra inliyor, "Bu işkence. Sik beni artık."

"Henüz evet demeye hazır değilsin," diyorum ona kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, sikime olan çaresizliğinin tadını fazlasıyla çıkararak.

Başını klitorisinin ve girişinin üzerinde gezdiriyorum ve sonra bir santim içine itiyorum. Amcığı beni daha fazla emmeye çalışıyor ve ben geri çekiliyorum. "Daha fazlası için çok açgözlüsün."

"Demitri, lütfen," diye yalvarıyor.

Diğer elimi kıcının altına sokup ona attığım şaplaktan dolayı hâlâ sıcak olan tenine masaj yaparken kendimi okşamaya devam ediyorum.

Uylukları ihtiyaçtan geriliyor ve kalçaları rahatlama arayışıyla dönüyor.

Sikimin başını tekrar içine iterken amına bakıyorum, kolanımın etrafında nasıl gerildiğini izliyorum. "Çok mükemmel," diye tıslıyorum ve sonra ona çarpıyorum,

ondan bir çığlık kopardı.

Tekrar sonuna kadar çektiğimde Ariana'nın iç duvarları bir mengene gibi etrafımda kenetleniyor ve sonra bir inilti çıkartıyor.

Gözleri ihtiyaçtan ateş gibi yanıyor ve ona bakana kadar vücudunda geziniyorum. "Benim yanıma taşınır mısınız?"

Dudaklarından bir hıçkırık döküldü ve hızla başını salladı. "Evet." Tekrar amına giriyorum ve o da "Evet" diye haykırıyor.

Gözlerimi Ariana'ninkilerle kilitli tutarak, onu tüm gücümle beceriyorum, amının her santimini sahipleniyorum.

Vücudu benimkinin altında geriliyor, bacakları acı çekiyormuş gibi görünene kadar kıcımın etrafında kenetleniyor. Ancak o zaman "Gel, Ariana." diyebiliyorum.

Bir rahatlama hıçkırığıyla vücudu kasılmaya başlıyor ve i duvarları sikimi kavrarken orgazmın ona ne kadar sert vurduğunu hissediyorum ve sonra benden kurtulmamı saçıyor.

Her birine sahip olana kadar çığlıkları ve inlemeleri dudaklarından dökölüyor. Sıkı kavrayışını aşmak için mücadele ederken gürleyen bir inilti çıkartıyorum, son damlayı dökene kadar ona vuruyorum.

Ariana'nın üzerine öktüğümüzde, bedenlerimiz içimizde dalgalanan zevkin son korlarından sarsılırken sadece acele nefeslerimizin sesi var.

Sonunda gücüm yerine geldiğinde kendimi yukarı itiyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Sonra Ariana ile gözlerimi kilitleyerek, "Bir daha asla benden kaçma. Bu benim sonum olur."

Başını sallıyor, duyguları yüzünü kaplıyor.

"Seni seviyorum. Hem de çok."

Çenesi titriyor. "Ben de seni seviyorum."

Onun güzel yüzüne bakarak, "Bana yaşamak için bir neden verdiğin için teşekkür ederim" diyorum.

Sertçe yutkunuyor ve nefes alıyor. Fısıldarken sesi kısık, "Beni kaçırdığın için teşekkür ederim. Tekrar."

ARIANA

Demitri ellerimi çözüyor ve sonra yüzümü çerçeveleyip beni derinden öpüyor. Dudakları dudaklarıma tapıyor, dili dilimi okşuyor ve bu bana verdiği diğer tüm öpücüklerden daha yoğun.

Ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Midem sanki bir arı kovani rahatsız edilmiş gibi patlıyor. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, onun kalbini almaya çalışıyor.

Demitri yavaşça tekrar içime girmeye başladığında hala onun beynimi sikmesinin etkisindeyim. Ama bu sefer, ezici bir samimiyet hissediyorum.

Benimle sevişirken duygularımın üstesinden geldim.

Öpüşmeyi kesiyor ve nefesleri dudaklarımda gezinirken gözlerimin içine bakıyor ve beni yavaş ve derin bir şekilde sikiyle doldurmaya devam ediyor.

Ellerim sırtında geziniyor ve teninin dokunuşlarımın altındaki hissinden zevk alıyorum.

Sanki birbirimize olan sevgimiz birleşerek hiçbir şeyin nüfuz edemeyeceği güçlü bir kuvvet haline geliyor.

"Bana da yaşamak için bir sebep verdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum mutlu bir gözyaşı saç çizgime doğru akarken.

Birlikte salınımlarımızı buluyoruz, bedenlerimiz birbiriyle senkronize hareket ediyor.

Nefes nefese kalırken ellerimi boynuna götürüyorum. Gözlerim onunkiler tarafından hapsedildi. "Neden ben?"

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Çünkü canavarların ve ölümün olduğu bir dünyada, sen bir tanrıçanın alınganlığına ve cesaretine sahip bir meleksin." Ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor ve devam ediyor: "Sen özverilisin. Tanrım, Ariana, o kadar özverilisin ki bu beni alçaltıyor." Gözlerimi kapatıyorum ve titreyen bir nefes çekiyorum. "Bana bak, Malyshka." Gözlerimi tekrar açıyorum ve sonra mırıldanıyor, "Gözlerinde ihtiyacım olduğunu hiç düşünmediğim her şeyi görüyorum. Bir gelecek. Çocuklar."

Sertçe yutkundum, sonra sordum, "Çocuk istiyor musun?" "Sadece seninle."

Konuşurken Demitri beni bırakmıyor ve bir şekilde bu onunla sevişmekten bile daha samimi geliyor.

Parmaklarını saçlarımda gezdirmeye devam ediyor, gözleri yüzümün her santimini seviyor.

"Alexei ile aynı evde yaşamak senin için sorun olur mu?"

Başımı salladım. "Onu korumak zorunda olmanı ve onunla ne kadar yakın olduğunu anlıyorum. Alexei ile gerçekten bir sorunum yok. Ayrıca, malikane çok büyük."

Ağzının kenarı rahatlamış bir gülümsemeyle kalkıyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

Parmaklarımı çenesinde gezdirdikten sonra "Bana gerçekten kızgın mıydın?" diye soruyorum.

Başını sallıyor.

"Yani seni ne zaman kızdırsam bana şaplak mı atacaksın?" Tekrar başını sallıyor.

"Ve sonra beni anlamsızca becerecek misin?"

Ağzında seksi bir gülümseme belirirken bir kez daha başını sallıyor. "Peki, seni ne kızdırıyor?"

Alay ediyorum.

Bir kıkırdama çıkarır. "Sana şaplak atmamı istiyorsan, tek yapman gereken sormak."

Ona sırtarak, "Anlaştık." dedim.

Demitri kendini yukarı itiyor ve içimden çıkıyor. Ona surat asıyorum. "Üstümdeyken hissettiklerin gerçekten hoşuma gidiyor."

"Hadi," diyor gülümseyerek, elimi tutuyor ve beni yataktan çekiyor. Beni duşa götürüyor ve birbirimizin vücudunu yıkarken hoşlandığımız ve hoşlanmadığımız şeyler hakkında konuşuyoruz.

Kurulanmak ve giyinmek için odasına doğru yürürken sohbet birlikte yaşamamıza dönüyor. Ben onun gömleklerinden birini alıp üzerime geçirirken o da bir eşofman altı giyiyor.

Aşağıya indiğimizde Demitri buzdolabından iki şişe su alıyor ve birini bana uzatıyor. Bir yudum aldıktan sonra şişeyi tezgâhın üzerine bırakıyor ve arkasına yaslanarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

İçime bir merak duygusu yayılırken gözleri benimkilerle buluşuyor.

Demitri benim.

Başını eğerek, "Bu bakış ne için?" diye soruyor.

"Benim olduğunu yeni fark ettim," diye cevap veriyorum. "Demitri Vetrov. Cehennem köpeği. Alexei Koslov'un bekçisi." Ona yaklaşıyorum ve elimi çenesine götürerek devam ediyorum: "Benim kayam. Kurtarıcım. Hayatım." Başımı sallıyorum. "Bu kadar yol kat ettiğimize ve sana sahip olan şanslı kadının ben olduğuma inanmak çok zor."

Demitri  n kolumu tutuyor ve bileğimin iç kısmına bir öpücük konduruyor, ardından kollarını bana doluyor ve beni bacaklarının arasına çekiyor. Ona yaslanıyorum, sıcak göğsünü yanağımda hissetmek yüzüme hoş bir gülümseme getiriyor.

"Kim olduğumu kimseye söyleyemezsin."

Başımı arkaya eğip ona bakıyorum. "Anlatabileceğim kimseyi tanımıyorum."

"Gerçekten mi?" Yüzündeki hüzünlü ifade onu düşmüş bir meleğe benzetiyor. "Kimse yok mu?"

Omuz silktim. "Anneme söyleyebilirim ama bu onun için bir şey ifade etmez."

Demitri çenemi tutuyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. "Yani tamamen benimsin?"

"Evet."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Söyle."

"Tamamen seninim."

Bölüm 35

DEMITRI

Ariana ve ben adada bir hafta geçirdik, kıyafetlerini almak için Seattle'a uğramadan önce birbirimizi daha derinlemesine tanıdık.

Nikhil'e geri kalan eşyalarını toplayıp Los Angeles'a getirmesini söyleyeceğimi söyledim.

Los Angeles'a döndüğümüzde ve bizi Alexei ile paylaştığım eve götürürken Ariana "Annemin bakımevine parayı ödedin mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sana halledeceğimi söylemiştim."

"Teşekkür ederim." Elini bacağıma koydu. "Mirasıma erişir erişmez sana geri ödeyeceğim."

Başımı salladım. "Hayır, yapmayacaksın. Paranızı yatıracağız."

"Ve ne? Her şeyi senin ödemene izin mi vereceğim?" Başımı salladım. "Evet."

"Yüz milyondan fazla. Sana geri ödemekle bir şey kaybetmeyiz. Geri kalanıyla geçinebiliriz ve torunlarımıza bakmaya yetecek kadar para kalır."

Elini tutup ağzıma götürüyorum ve tenine bir öpücük konduruyorum. "Malyshka, her şeyi ben ödüyorum. Mirasını bir makyaj işi kurmak için kullan."

Arabayı garaj yoluna çekerken bana bakıyor ve motoru kapattığımda, "Her şeyin parasını ben ödeyeyim,

Lütfen. Bunu hayatımın geri kalanında kıcıımı güvende tutmanın bedeli olarak düşün."

Kıkırdıyorum ve ağzına bir öpücük konduruyorum. "Bana gücünün yeteceğini düşünmen çok tatlı."

Yüzünde bir şok ifadesi belirir. "Ne demek istiyorsun? Yüz milyonum olsa bile seni karşılayamaz mıyım?" Gözleri büyür. "Alexei sana ne kadar ödüyor?"

"Mirasın benim bir yıllık korumamı satın alabilecek." Ona gülümsedim. "Seni sevdiğim için ömür boyu bedava korunacaksın."

"Vay anasını. Bu delilik."

Yanağını okşadım. "Mali işleri bana bırak. Mirasını sevdiğin bir şeyi yapmak için kullan." Yüzünde endişeli bir ifade belirdi ve bana "Ne?" diye sordu.

"Neyi sevdiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece masraflarımı karşılayabilmek için yapmam gerekeni yaptım."

Onu kucaklayarak şakağına bir öpücük konduruyorum. "Bu konuda endişelenme. Ne yapmak istediğine karar vermek için dünya kadar zamanın var." Geri çekiliyorum ve onunla göz göze geliyorum. "Tamam mı? Aceleyle gerek yok."

"Tamam."

Arabadan iniyoruz ve eve girdiğimizde Alexei'yi antrede kollarını göğsünde kavuşturmuş beklerken buluyoruz.

Ariana'ya karanlık bir bakış atar, sonra yavaşça ona doğru yürür. "Ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Ah... özür dilerim," diye sevimli bir yüz ifadesi takınır. Alexei kolunu açar. "Buraya gel."

Sarılmalarını izliyorum, sonra Alexei diyor ki, "Geri dönmen çok güzel. Bir daha sakın bana böyle kalp krizi geçirtme." "Geçirmeyeceğim." Ariana geri çekilip ona sırtlıyor ve göğsünü okşayarak, "Bratva'nın başını terletebileceğimi kim bilebilirdi?" diye takılır.

Ariana'nın elini tutarak onu Alexei'den uzaklaştırıp yanıma çekiyorum, bu da Alexei'nin bana sırtmasına neden oluyor.

"Buraya taşınıyor," dedim ona. "Benim yanıma."

"Sanki son kısmı eklemen gerekiyormuş gibi," diye alay ediyor Alexei.

"Bu evde kaç kişi yaşıyor?" Ariana soruyor. "Dört kişi. Alexei, ben, Sacha ve Nikhil. Ve şimdi de sen." "Ben yemek yapmıyorum," diye ağzından geçiriyor ve Alexei'yi güldürüyor.

"Yemekleri ben yapıyorum," diyorum ona. "Bu şekilde kimsenin zehirlenmeyeceğini biliyorum." Endişelenmesini istemediğim için elimi ensesine koyuyorum ve "Sol kanat bizim, böylece güvende olurken istediğin kadar mahremiyetin olacak" diyorum.

Bana mutlu bir gülümseme veriyor, bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Onu öne doğru iterek, "Hadi, seni yerleştirelim, sonra da sana malikânenin geri kalanını göstereceğim" diyorum. Alexei'ye, "Sacha'ya Ariana'nın bavullarını getirmesini söyleyebilir misin?" diyorum.

"Elbette." Gülümseyerek bizi izliyor, sonra Ariana'ya sesleniyor: "Burada olman çok güzel ufaklık."

Ariana'yı süitimize götürüyorum ve gömme dolaba yönelip eşyalarımı sağ tarafa taşımaya başlıyorum.

Ariana bana yardım etmeye başladı ve sonra "Beyaz ve siyah dışında başka bir renk giyiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ihtiyacım olan tek renk sensin."

"Aww..." Elindeki tişörtü bırakıyor ve bana doğru hamle yaparak ağzıma sıcak bir öpücük konduruyor.

ARIANA

Demitri'nin yanına taşınalı üç ay oldu ve hâlâ gerçeküstü geliyor.

Onun kollarında uyuyakalıyorum.

Hayatım bir anda değişti. Artık etrafımda beni önemseyen insanlar var.

Geçen gün banyoda bir örümcek vardı ve çığlık attım. Saniyeler sonra, vücuduma bir havlu sararken dört silahlı adama gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyordum.

En gurur duyduğum an değildi. Demitri de mutlu değildi.

Artık buna gülebiliyorum. Demitri hala konuyu açtığımda hırlıyor.

Hatırladıkça kıkırdıyorum ve sonra işime geri dönüyorum. Kanadımızdaki misafir odalarından birini aldım ve kendim için bir ofise dönüştürdüm.

Mirasım geldi ve uzun uzun düşündükten sonra annem gibi insanlara yardım etmeye karar verdim. Eğer ben ölseydim, ona bakacak kimse olmayacaktı. Biraz araştırma yaptıktan sonra, ihtiyaç duydukları bakımı karşılayamayan pek çok yaşlı insan olduğunu öğrendim.

Ben de bunu yapıyorum. Onlar için bir hayır kurumu kuruyorum.

Demitri'nin eli omzuma düşüyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "İşler nasıl gidiyor?"

Bir sandalyeyi yaklaştırıp yanıma oturuyor ve dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyor.

"Bebek adımları," diyorum derin bir nefes verirken. "Seattle'da başlayacağım ve sonra yavaş yavaş bir sonraki şehre geçeceğim."

Demitri yüzünde bir gurur ifadesiyle başını sallar. "Bu iyi bir plan." Ayağa kalkıyor ve saçlarıma bir öpücük daha konduruyor. "Randevumuzu unutma."

"Yapmayacağım." Adamımın kendi işine dönmek için ofisten ayrılmasını izliyorum ve sonra projeme odaklanıyorum.

Randevudan iki saat önce dizüstü bilgisayarımı kapattım ve yatak odamıza gittim. Demitri randevu için bir çanta hazırlamam gerektiğini söyledi. Muhtemelen hafta sonu için Seattle'a gideceğiz.

İki gün yetecek kadar kıyafet hazırladıktan sonra hızlıca duş alıp makyajımı yapıyorum. Demitri'nin sipariş ettiği gibi iç çamaşırı olmayan bir elbise ve yeni bir çift siyah topuklu ayakkabı giyiyorum. Hazır olduğumda saçlarımı tekrar tarıyorum.

Tam fırçayı yere bırakmıştım ki Demitri arkamdan gelip gözlerime bir göz bağı sarıyor.

"Hey."

"Şşş..."

Palto giymeme yardım ediyor, sonra ellerimi tutarak arkamdan çekiyor ve yumuşak bir şeyle beni bağlıyor.

"Neler oluyor?"

"Soru sormak yok," diye gürleyen sesi kulağıma yaklaşıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Demitri beni tuttuğu gibi omzuna atıyor ve yatak odasından dışarı çıkıyor.

Bir kahkaha patlattım. "Ne yapıyorsun sen? İndir beni."

"Seni kaçırıyorum. Ya kıpırdamazsın ya da sana sakinleştirici veririm," diye tersliyor, çok sertmiş gibi davranarak.

"Oooh... Bunun gidişatını sevdim," diye mırıldanıyorum baş aşağı asılı dururken. "Kıçının görüntüsü gözlerin bağlı olmasından daha çok hoşuma giderdi."

Bir dakika sonra, Demitri beni bir koltuğa oturtuyor, sonra da kemerimi bağlıyor. Kapının kapandığını duyuyorum ve çok geçmeden sürücü kapısı açılıyor, araba Demitri'nin ağırlığı altında hareket ediyor ve o da motoru çalıştırıyor.

"Bunu sık sık yapar mısın?" Bizi bir yere götürdüğünde soruyorum. Sonra aklıma bir fikir geliyor ve onu göremesem de başımı ona çeviriyorum. "Lütfen bana kaçırдың tek kadının ben olduğumu söyle."

Bir kıkırdama çıkarır. "Kulağa kıskançlık gibi geliyor."

"Tabii ki!" **T e r s l i y o r u m .** "İsteyeceğim son şey "Erkeğimin ağzının suyunu akıtan ve tutsağınızken onu alabileceğiniz tüm ateşli yolları hayal eden bir kadın."

"*Malyska*, kaçırılmaktan tahrik olan tek kadın sensin."

"Sadece kaçırın kişi sensen," diye mırıldanıyorum, bir huff atıyorum.

Variş noktamız her neresiye orada durduğumuzda, beni tekrar Demitri'nin omzuna atıyorlar ve sonra başka bir koltuğa bırakıp tekrar bağlıyorlar.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Adaya mı gidiyoruz?"

"Kaçırılmış bir kurban için çok konuşkansın," diye mırıldandı ve sonra yanıma oturdu.

"Bekle, şimdi kafam karıştı. Eğer uçağı sen uçurmuyorsan... biz bir uçakta mıyız?" Sonra motorlar çalışıyor ve başımı Demitri'ye doğru çeviriyorum. "Tamam, uçaktayız. Şimdi göz bağını çıkarabilir misin?"

"Hayır."

"Kahretsin, bu rol yapma işini bambaşka bir seviyeye taşıyorsun."

Havalandığımızda Demitri'nin tekrar hareket ettiğini duyuyorum ve sanki önümde duruyormuş gibi hissediyorum.

"Artık tamamen bana aitsin," diyor ve sonra ellerini dizlerimde hissediyorum. Bacaklarımı açıyor ve nefesi klitorisime çarptığında neden iç çamaşırı olmayan bir elbise giymemi istediğini anlıyorum.

"Ohh...tamam," diye inliyorum, daha iyi erişebilmesi için aşağı kayıyorum.

Şimdiye kadarki en iyi uçuş.

Demitri beni ayaklarımın üzerine yatırdığında uyukum gelmeye başlamıştı, bir kez daha korktum ve sonunda bağlarımı çözdü

ellerimi ve göz bağıını çıkarıyor.

Gözlerimi birkaç kez kırptırdıktan sonra etrafıma bakıyorum ve adada olduğumuzu görüyorum. Demitri'ye sinirli bir bakış atarak mırıldanıyorum, "Cidden mi? Neden gözleri bağı ve kısıtlı?"

"Ağızını tıkayabilirdim ama bunun seni gerçekten kızdıracağını düşündüm." Omuzlarımdan tutarak, "İlk seferimizi yeniden canlandırmak istedim." diyor. Sonra beni sehpaye doğru çeviriyor ve bir Starbucks içeceği ile kurabiye görüyorum.

Kalbim eriyor.

Kanepeye oturuyoruz ve içeceği elime aldığımda boş olduğunu hissediyorum. Kaşlarımı çatarak kapağı çıkarıyorum ve içindeki küçük kutuya bakıyorum.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Nefes alışım hızlanmaya başlıyor ve ben kutuyu bardaktan çıkarırken Demitri koltuktan kalkıp tek dizinin üzerine çöküyor.

Oh, Tanrım.

Gözleriyle buluştuğumda duygularım göğsümde kabarıyor. "İkimiz de romantizm konusunda berbat olduğumu biliyoruz."

Sinirli bir kahkaha patlattım ve başımı salladım.

Hiçbir şeyi beceremez.

Demitri'nin ifadesi yumuşuyor ve sonra kutuyu elimden alıp açıyor. Gözlerimi yüzüğe dikiyorum ve kocaman prenses kesim pırlantaya bakarken elim ağızımı kapatmak için havaya kalkıyor.

"Ariana, kavga etmeyeceğimize söz veremem ama her zaman senin için savaşacağıma söz veriyorum. Hayatın seni tekrar incitmeye çalışmayacağına söz veremem, ama seni

her şeyden koruyacağıma söz veriyorum.

Üfle. Eğer bu seni elimde tutmamı sağlayacaksa, seni binlerce kez kaçıırım."

Gözyaşlarımı geri akıtmak için çabalıyorum ve sonra Demitri, "*Malyshka*, benimle evlenir misin?" diyor.

Deli gibi başımı sallayarak öne atılıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Ayağa kalkıyor, kolları beni sıkıca sarıyor.

Mutluluk gözyaşlarına boğulmadan önce, "Seninle kalabileceğim anlamına geliyorsa binlerce kez evet derim," diye cevap vermeyi başardım.

Demitri geri çekiliyor ve elması yüzük parmağıma takıyor. Sonra yüzümü çerçeveliyor ve gerçek Demitri tarzıyla beni cehennem gibi öpüyor.

Öpüşmeyi kestiğinde elimi çenesine koyuyorum ve gözlerinin içine bakarak, "Sen başıma gelen en güzel şeysin. Bir süre her şey çok zordu ama senin için her şeyi tekrar yaşayabilirim. Sadece senin için. Başka hiç kimse beni senin gibi ayakta tutamazdı."

Elleriyle yüzümü çerçeveleyen Demitri'nin gözleri yüz hatlarımda sevgiyle geziniyor. "Senden daha çok sevdiğim kimse yok."

Sonsöz

DEMITRI

Dört yıl sonra.

Yeni doğan oğlumun penisini göstererek gururla "Şu alete bakın" diyorum. "Bana çekmiş."

Alexei, babamın adını verdiğimiz Viktor'a bakarken kaşlarını çatıyor. "Kardeşim, bunun bir santim bile uzun olmadığının farkında mısın?"

"Tabii ki büyüyecek," diye mırıldandım. "Ama bu iyi bir başlangıç."

"Yemin ederim. Senden bezini değiştirmeni istedim, onu çıplak bırakmanı değil," diye çıkışıyor Ariana.

"Kıçının temiz hava alması onun için iyi," diye savunuyorum. Bir dakika sonra Viktor lanet bir fıskiye sistemi gibi patlıyor ve hem Alexei'ye hem de bana püskürtüyor.

İkimiz de donup kalıyoruz ve sonra Ariana kahkahayı basıyor.

Alexei yavaşça bana dönüyor, yüzünde hoşnutsuz bir ifade var. "Beni korumak için çok fazla."

İnanılmaz bir kahkaha patlattım. "Yeni doğmuş bir bebeğe karşı mı? Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Ariana daha sert güler ve sallanan sandalyeye oturur. "Tanrım, en iyisi... şimdiye kadarki."

Alexei göğsündeki ıslak şeride bakıyor, sonra başını sallıyor. "İyi nişan alıyor."

"Evet, tüm hayati organlarını aldı," diye kabul ediyorum.

Ariana sandalyeden kalkıyor ve ikimizi de iterek Viktor'a yeni bir bez takmaya başlıyor, sonra onu kucağına alıyor. Bir kez daha oğlumuzu kucağına alışını görmek nefesimi kesiyor.

Alexei gömleğini değiştirmek için odadan çıkar.

Ariana Viktor'a gülümsüyor ve yüzünde o kadar çok sevgi var ki, hepsini kontrol edemediği için patlayacak gibi görünüyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, karıma hayranlıkla bakarken.

Gözleri benimkilere dikiliyor. "İki haftadır saçımı yıkamadım. Üç gündür aynı eşofmanı giyiyorum ve uykusuzum."

"Yine de benim için hiç bu kadar güzel olmamıştın." Yanına yaklaşıp şakağına bir öpücük konduruyorum ve sonra birlikte yarattığımız hayata bakıyorum.

"Yarısı benim yarısı senin," diye mırıldanıyor. "Nasıl bu kadar harika bir şey yaptık?"

"Uyuduğunda sana gösterebilirim," diye takılıyorum ona.

Kıkırdıyor ve sonra gözlerini bana çeviriyor. "En azından duş alma şansım olana kadar hiçbir şey almayacaksın."

Viktor'u Ariana'dan alıp ona sırtıyorum. "Git duş al."

Gülümseyerek odadan çıkıyor ve ben oğlumuza bakıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve yine göğsümde bir kayma oluyor.

Ben bir babayım.

Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. Kokusundan derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum. Annesi kadar benim de hayatımı değiştiren bu minik insana duyduğum sevgi içimi kaplıyor.

Başımı kaldırdığımda Ariana'nın kapıda durmuş bizi izlediğini görüyorum.

"Çok yakışıklısın," diye mırıldanıyor.

"Öyle mi? Islak bir gömlek ve iki haftadır tıraş olmadığım için uzattığım sakalımla mı?"

"Yine de benim için hiç bu kadar yakışıklı olmamıştın."

Son.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

